Szombati Bibliai Tanulmányok

Felnőttek részére

Az Evangélium Pál szerint:

Galátziabeliek

2021. október - december

Tartalom

1. PÁL MEGTÉRÉSE ÉS ELHÍVATÁSA 5
2. A GALATABELI GYÜLEKEZETEKHEZ 10
3. ÚTON ANTIÓKHIA FELÉ 15
4. EGYETÉRTÉSBEN NÖVEKEDVE 20
5. TELJESEN KEGYELEM ÁLTAL ÉLNI 25
6. MELYIK MESTERT KÖVETJÜK? 31
7. A KEGYELEM SZÖVETSÉGE 36
8. AZ EVANGÉLIUM A MAGA TISZTASÁGÁBAN 41
9. KERESZTÉNY SZABADSÁG 46
10. LÉLEK SZERINT JÁRNI 52
11. TEST VAGY LÉLEK 57
12. AMIKOR A GYENGESÉG ÉS A ROSSZ TŰNIK ELŐ 62
13. FELEMELNI A KERESZTET 67

JAVASOLT OLVASMÁNYOK 72

Rövidítések jegyzéke 188

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkének írásain alapszik, kiegészítő magyarázatok nélkül. A megjegyzések oly rövidek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némely esetben szögletes zárójeleket [ ] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a függelékben találhatók. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása!

ISSN 1584-6830

Édeni Étkek
Vegán konyha
alapjai 1.
(receptes füzet)

Élj egészségesen!
Receptes könyv, mely 181 vegán receptet tartalmaz. Könnyen elkészíthető, megszokott ízekkel.

Megrendelhető: 6760 Kistelek Pf.: 3. E-mail: info@hnarm.hu

ELŐSZÓ

Ebben a negyedévben a szombatiskola tanulók a Galátziabeliekhez írt levélben megmutatkozó Pál szerinti evangéliumról tanulnak világszerte. Mit tanulhatunk ebből a rövid, mégis erőteljes levélből?

„[Galáciában] a zsidó hagyományok és ceremóniák betartását tartották szükségesnek; a törvény iránti engedelmességet a Krisztus vérében való hit nélkül is elégségesnek tartották az üdvösséghez." – AT 364.

„Pál kérte azokat, akik életükben már tapasztalták Isten erejét, hogy térjenek vissza az evangélium igazsága iránt érzett első szeretetükhöz. Megdönthetetlen érvekkel bizonyította be előttük, milyen nagyszerű kiváltság szabadnak lenni Krisztusban, akinek engesztelő kegyelme mindazokat igazságának öltönyével ruházza fel, akik teljesen átadják életüket neki. Pál álláspontja az volt, hogy minden léleknek, aki meg akar menekülni, személyes tapasztalatot kell szereznie Istennel." – AT 255.

„Az apostol tisztában volt azzal, hogy a galáciai hívők csak úgy menthetők meg az őket fenyegető veszedelmes befolyásoktól, ha a leghatározottabban intézkedik, és a legélesebben meginti őket." – AT 253.

„A Krisztusban való megváltás azt jelenti, hogy felhagyunk Isten törvényének megsértésével, és megszabadulunk minden bűntől. Amely szív ellenségeskedést kavar fel Isten törvénye ellen, az nincs összhangban Krisztussal, aki a Kálvárián szenvedett, hogy igazolja és felmagasztalja a törvényt az univerzum előtt." – FW 387.

„[Krisztus] engesztelőáldozatként ajánlotta fel magát. Kiömlő vére és megtört teste eleget tett a megszegett törvény követeléseinek, így hidat épít a bűn okozta szakadék fölé. Azért szenvedett fizikailag, hogy megsebzett és megtört teste által befedezze a védtelen bűnöst. A kereszthalállal aratott győzelme örökre megtörte Sátán vádoló hatalmát a világegyetem felett, és elhallgattatta állításait, amelyek szerint Isten nem volt képes az önmegtagadásra, ezért arra az emberiségnek sincs szüksége." – ICsK Máj 25.

„Isten azt kívánja, hogy a mennyei tervet valósítsák meg, és mennyei rend és összhang uralkodjon minden családban, minden gyülekezetben és minden intézményünkben. Ha az Ő szeretete járná át a társadalmat, akkor meglátnánk a nemes alapelvek kibontakozását a keresztény finomságban, előzékenységben és a keresztényi emberszeretetben azok iránt, akiket Krisztus vére megvásárolt. Lelki átalakulás lenne látható minden családunkban, gyülekezetünkben és intézményünkben. Amikor ez az átalakulás megtörténik, akkor az egyének olyan eszközzé válnak, akik által Isten közli a Menny világosságát a világ számára, és így az isteni fegyelmezés és tanítás alkalmassá teszi az embereket a Menny társaságára.

Jézus elment, hogy helyet készítsen azoknak, akik szeretet és kegyesség által felkészülnek az áldott mennyei otthonokban való életre." – ICsK Aug 30.

Segítsen az Úr, hogy azok között lehessünk, akik valóban értékelik ezt a kiváltságot!

A Generál Konferencia Szombatiskola Osztálya

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

2021. október 2.
Szombat

Imaházra Ukrajnában, Odessza városban

Odessza a negyedik legnagyobb városa Ukrajnának az 1 017 699 fős népességével (2020). A Fekete-tenger északnyugati partján helyezkedik el, Európa, a Közel-Kelet és Ázsia kereskedelmi útjainak csomópontjában. Közismert az üdülőhelyeiről, a strandjairól és a szórakozó komplexumairól. A város nagy számú turistát vonz, különösen a nyári időszakban. A kikötőváros az ország egyik legnagyobb tudományos és oktatási központja, ahová Ukrajnából és külföldről egyaránt érkeznek hallgatók.

Történelmi szempontból a város fő vallása régóta az Ortodox, de más keresztény egyházak is nagy létszámúak, valamint a zsidóság is. Teljesen egyértelmű, hogy ebben a városban sok lehetőség van az evangélium hirdetésére. A kedvező idő azonban a végéhez közeledik, és megannyi munkát kell elvégezni a lelkek üdvösségéért!

A városban előrehalad a Reformációs munka és egyre több az érdeklődő. Vannak ott gyülekezeti tagok és igazságkutató emberek. 2018 őszén egy prédikátor a családjával Odesszába költözött, hogy gondoskodjon a misszió fejlődéséről. Azonban sajnálatos módon még mindig nincs állandó imaházunk.

Kedves hittestvérek, arra kérünk benneteket, hogy imáitokkal támogassátok (Lk 10:2) az örökkévaló evangélium hirdetését a városunkban. Az Úr szolgája oly időszerű üzenetet mond, amely nagyon helytálló Odessza tekintetében: „Különleges munkát kell végeznünk, olyan helyeken, ahol sok ember megfordul. Krisztus is sok időt töltött Kapernaumban, mert a városban állandóan sok volt az utazó és sokan megpihentek.” – Ev 381.

„Világosság érkezik: ’Menjetek előre és lépjetek új területekre, és akkor a szolgáló angyalok előttetek fognak haladni… Állítsatok emlékműveket szerény imaházak formájában, hogy gondoskodjatok épületről az Úr kicsiny nyája számára, akiket kiűznek a névleges egyházakból.” – 14LtMs, Lt 260, 1899, par, 4.

Hiszünk abban, hogy Isten az igazság világítótornyát akarja létrehozni Odesszában sokak üdvösségére. Azért kérjük bőkezű felajánlásaitokat, hogy városunkban imaház épülhessen. Előre is köszönjük nektek és az Úrnak, és imádkozunk, hogy bőségesen megáldjon mindannyiótokat.

Hittestvéreitek Odesszából

PÁL MEGTÉRÉSE ÉS ELHÍVATÁSA

„Hogy megnyissad szemeiket, hogy setétségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatot (…) nyerjenek.” (Apcs 26:18.er)

„Krisztus egyházának legelkeseredettebb és legkönyörtelenebb üldözői közül került ki az evangélium legnagyobb védője és legsikeresebb hírnöke.” – LP 9.

Javasolt olvasmány: *Az Apostolok Története, 76-84. (Üldözőből tanítvány; Az előkészület napjai-részlet)*

Vasárnap *Szeptember 26.*

1. VAKBUZGÓSÁG

a. Kicsoda volt tárzusi Saul? Tévesen, milyen küldetést hajtott végre nagy buzgalommal? Fili 3:5-6; Apcs 26:4-5, 9-11.

„[Saul] nem ismerte személyesen a názáreti Jézust, sem a küldetését, azonban őt is átjárta a rabbik Jézus iránti megvetése és gyűlölete az iránt, aki nagyon messze volt attól, hogy betöltse nagyratörő reményeiket. Krisztus halála után Saul lelkesen csatlakozott a papokhoz és uralkodókhoz, hogy üldözze a követőit, mint tiltott és gyűlölt szektát.” – LP 10.

b. Mi volt az, ami nem hagyta nyugodni Saul gondolatait? Apcs 6:8-12; 7:57-60.

„Istvánt nem törvényes úton ítélték el, hanem a római hatóságokat nagy pénzösszeggel megvesztegették, hogy ne vizsgálják az esetet. Úgy látszott, hogy Sault őrületszerű buzgalom öntötte el István tárgyalásának és halálának színhelyén. Úgy tűnt, hogy Sault feldühítette önmaga titkos meggyőződése arról, hogy éppen akkor, amikor Istvánt megbecsülte Isten, őt nem tisztelték az emberek.” – LP 20.

2. VÁRATLAN LETARTÓZTATÁS

a. Milyen nézőponttal és céllal ment Saul Damaszkuszba? Apcs 9:1-2.

„Sault a zsidók nagyra értékelték a hívők üldözésének buzgalma miatt. István halála után a Szanhedrin tanács tagjává választották, figyelembe véve azt a részt, amelyet ekkor tett. Ez a tanult és buzgó rabbi hatalmas eszköz volt a Sátán kezében az Isten Fia elleni lázadásnak a végrehajtására." – LP 20.

„Saul Damaszkuszba akart utazni saját ügyeiben, de elhatározta, hogy mást is el fog intézni, és menet közben felkutatja a Krisztusban hívőket. Ezért a főpaptól beszerzett egy levelet, amit felolvashat majd a zsinagógában, és amely felhatalmazza arra, hogy elfogja mindazokat, akikről feltételezhető, hogy hisznek Jézusban, majd Jeruzsálembe juttassa őket, hogy bíróság elé álljanak és büntetést kapjanak." – LP 21.

b. Mi állította meg váratlanul Saul haragját? Hogyan reagált félelmében? Apcs 9:3-5.er.

c. Mire döbbent rá Saul? Apcs 9:5.kr.

„Mekkora megaláztatás volt Pálnak a tudat, hogy egész idő alatt az igazság ellen küzdött, és miközben azt képzelte, hogy Isten szolgálatát végzi, valójában a Krisztust üldözte. Mikor a Megváltó kinyilatkoztatta magát neki dicsősége tündöklő sugaraiban, akkor megirtózott munkájától és önmagától. Krisztus dicsősége megemészthette volna őt, de már a reménység foglya volt. Testileg megvakította annak a jelenlétének a dicsősége, Akit káromolt, de csak hogy lelkileg láthasson, fölébredhessen a közönyből amely elbódította és eltompította a felfogóképességét. Lelkiismerete súlyosan vádolta. Az eddigi munkájában való buzgalma és hogy keményen ellenállt az Isten hírnökeitől kapott világosságnak, most vádolta lelkét." – TII 162.

3. MINTHA ÁLOMBÓL ÉBREDNE

a. Mit jelentett Jézus utolsó megjegyzése? Apcs 9:5.ur. (ösztön = tövis)

„Az Üdvözítő István által beszélt Saulhoz; bizonyságtételét nem lehetett megcáfolni. A művelt zsidó látta, miként tükrözte vissza Krisztus dicsőségét a vértanú arca és olyan volt 'mint egy angyalnak orcája' (Apcs 6:15). Tanúja volt István hosszútűrésének ellenségeivel szemben, és annak a készségének, hogy megbocsásson nekik. Látta azok állhatatosságát és örömteli odaadását, akiket utasítására kínoztak és gyötörtek meg. Sőt azt is látta, hogy egyesek hitükért még életüket is örömmel áldozták fel.

Mindezek hangosan beszéltek lelkéhez. Időnként szinte lenyűgöző erővel győzték meg arról, hogy Jézus volt a megígért Messiás. Ilyenkor egész éjjeleken át küzdött ezen meggyőződése ellen." – AT 78-79.

„Az evangélium továbbhaladása érdekében tett minden erőfeszítés kárt és szenvedést okoz az ellenségnek. Előbb vagy utóbb saját szíve fogja elítélni önmagát és rájön, hogy önmagának okozta a sérüléseket." – RH March 16, 1911.

b. Mit tett Saul, amikor felismerte tévedését? Apcs 9:6.er.

„Keserű megbánás töltötte el Pált. Nem tartotta többé magát igaznak, hanem a törvény által gondolatában, lelkületében és cselekedeteiben elítéltnek. Bűnösnek látta magát, teljesen elveszettnek, Megváltó nélkül valónak, akit üldözött." – TII 162.

c. Mi következett Saul életében? Apcs 9:6.ur, 9.

„Vaksága hosszú napjain volt ideje gondolkodni s reményt vesztetten, elveszetten vetette magát Krisztusra, az egyetlenre, aki megbocsáthat neki és igazságossággal öltöztetheti föl. " – TII 162.

4. HATALMAS VÁLTOZÁS DAMASZKUSZNÁL

a. Hogyan áldotta meg Krisztus Sault Damaszkuszban? Apcs 9:10, 15-18; 22:13-16.

„Mennyire más volt Saul Damaszkuszba való érkezése, mint amire ő számított. Büszke megelégedéssel közeledett Damaszkuszhoz, és úgy gondolta, hogy majd ünnepelve és tapssal fogadják érkezését, mert a főpaptól kapott megtiszteltetést, és mert nagy buzgalommal kutatta fel a hívőket, hogy börtönbe jutassa őket Jeruzsálembe, ahol kegyetlenül megbüntették őket… Elhatározta, hogy egyetlen keresztény sem fogja elkerülni figyelmét; férfiaktól, nőktől és gyermekektől is érdeklődik majd hitük felől és arról, hogy kikkel voltak kapcsolatban, majd be fog menni a házakba is, hogy elfogja az ott lakókat és rabként küldje őket Jeruzsálembe.

Azonban nagyon másként történt minden, mint amire számított. Hatalmának gyakorlása helyett és hogy tiszteletet kapott volna, tulajdonképpen ő maga vált fogollyá és látásától megfosztva a társai segítségétől függött. Tehetetlenül és lelkiismeret furdalástól gyötörve úgy érezte, hogy halálbüntetést kapott…

Úgy látszott, hogy el van vágva minden emberi részvéttől. Egy teljesen megtört és bűnbánó lelkületet mutatott, és imádkozott.

Ez a három nap három évnek tűnt a megtört zsidó számára." – LP 25-27.

„Saulus hite nagy próbán ment keresztül a három napi böjt és ima időszaka alatt Júdás házában Damaszkuszban. Teljesen vak volt, és teljes tudatlanságban volt afelől, hogy mit kívánnak tőle… Bizonytalanságában és szenvedéseiben komolyan Istenhez kiáltott." – LP 29.

„Saulus a tanítványok tanítványa lesz. A törvény világosságában bűnösnek látja magát. Látja, hogy Jézus, akit tudatlanságában csalónak gondolt, Isten népe vallásának szerzője és alapítója, Ádám napjaitól kezdve. A hitnek bevégzője most tisztán áll megvilágosodott látása előtt." – LP 30-31.

„Saulus csodálatos megtérése bemutatja, hogy Krisztusnak mily lenyűgöző ereje van az ember szívének és értelmének megnyerésében." – LP 27.

„Nem sokkal ezután Saul, az üldöző megtért és Pállá, a pogányok apostolává lett." – PK 435.

5. MENNYEI MEGBÍZATÁS

a. Mutasd be a Saulusnak adott másik nevet (zsidó nevének jelentése „kért, kiesdekelt”), Pált (jelentése „kicsi” vagy „alázatos”), amely alapján később Római állampolgárnak is elismerték! Apcs 26:16-18.

---

b. Mi volt az a központi téma, melyet szeretett volna hangsúlyozni Pál? Miért? Gal 1:3.

„’Kegyelem néktek’ (Ef 1:2). Mindent Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk. A szövetségben lévő kegyelem rendelte el, hogy gyermekeivé fogad bennünket. A Megváltóban lévő kegyelem kivívta megváltásunkat, újjászületésünket, és hogy Krisztus örököstársává magasztaltatunk fel. Nem azért mert mi szerettük őt, hanem mert Isten szeretett bennünket ’mikor még bűnösök voltunk’, és meghalt értünk Krisztus… Jóllehet az engedetlenségünkkel kiérdemeltük Isten nem tetszését és rosszallását, de mégsem hagyott el minket, engedve, hogy üres kézzel küzdjünk az ellenség erejével szemben. Mennyei angyalok harcolnak értünk, és ha együttműködünk velük, akkor legyőzhetjük a gonosz erejét.

Ha nem buktunk volna el, soha nem kellett volna megismernünk a ’kegyelem’ szó jelentését. Isten szereti az őt szolgáló és parancsolatainak engedelmeskedő, bűntelen angyalokat, kegyelmét azonban soha nem irányítja feléjük. Ezek a mennyei lények mit sem tudnak a kegyelemről. Soha nem volt rá szükségük, mert soha nem vétkeztek. A kegyelem Istennek egy olyan tulajdonsága, amelyet érdemtelenül ad az ember számára. Nem nekünk kell megkeresni, mert az keresett meg bennünket. Istennek örömöt jelent az, ha kegyelmét nyújthatja az arra éhezőknek. Mindannyiunk számára felkínálja irgalmát, de nem azért, mert megérdemeljük, hanem éppen azért, mert oly annyira méltatlanok vagyunk rá. Szükséges bizonyságra jutnunk a felől, hogy ezt az ajándékot számunkra is kirendeli az Úr.

Isten kegyelmét nyújtja a bűntől beteg minden lélek számára, aki igényli azt. A kegyelem minden lelki betegséget meggyógyít. Ez által tisztulhat meg a beszennyeződött szív. Az evangélium minden hívő számára orvosság.” – HP 34.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Miként küldhet az Úr számomra is olyan lelkiismereti szúrós töviseket, mint amilyet Saul kapott?**
2. **Mi történik, ha elfogadjuk, vagy ha nem fogadjuk el a lelkiismeret tövisének szúrásait?**
3. **Mit szeretne az Úr, hogyan részesüljek Saul korai tapasztalataiból?**
4. **Miért volt oly annyira szükséges a három napig tartó vakság Saul jövője szempontjából?**
5. **Mire bátorít engem Saul üzenetének fő mondanivalója?**

A GALATABELI GYÜLEKEZETEKHEZ

„[Jézus Krisztus] adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint. Akinek dicsőség örökkön örökké! Ámen.” (Gal 1:4-5)

„Aki hallotta őt, tudta, hogy Jézussal volt együtt. A magasságból származó erővel felövezve, lelki dolgokat lelkileg ítélt meg, és Sátán erődítményeit lerontotta. Szívek törtek meg, ha vázolta Isten szeretetét, ahogyan egyszülött Fiának feláldozása által megnyilvánult. Többeket késztetett erre a kérdésre: mit is kell tennem, hogy üdvözüljek?” – AT 138.

Javasolt olvasmány: *Az Apostolok Története, 83-85. 253-255. (Az előkészület napjai-részlet; Hitehagyás Galáciában-részlet)*

Vasárnap *Október 3.*

1. MEGSZABADÍTÁS A BŰNTŐL

a. Hogyan kezdte Pál a galatabelieknek írott levelét? Gal 1:1-5.

„Pál és munkatársai a hit általi megigazulást hirdették nekik, melyet Krisztus engesztelő halála szerzett. Úgy szemléltették Krisztust, mint aki látta a bukott emberiség tehetetlen állapotát, és lejött a földre, hogy mindenkit megváltson; amennyiben Isten törvénye iránti engedelmes életet élt és büntetésüket engedetlenségük miatt Magára vette.” – AT 138.

„Krisztus áthidalta a bűn által okozott szakadékot azzal, hogy életét adta a világért, és így a bűntől átkozott földet a mennyhez csatolta, mint tartományt. Hatalmas kegyelmi munkájának színhelyéül választotta e világot. Miközben ítélet alatt van lakóinak lázadása miatt, miközben a harag felhői gyülekeznek Isten törvényének megsértése miatt, egy titokzatos hang hallható a mennyből: ’Ímé jövök… hogy teljesítsem a te akaratodat’. (Zsol 40:8-9) Mennyből jövő kezesünk és helyettesünk kijelenti, hogy magával hozza az örökélet mérhetetlen és felbecsülhetetlen ajándékát.” – TDG 84.

2. ÖSSZEZAVARÁS, ÉRZÉKISÉG, RÁGALOM

a. Mi történt Galatában, ami aggodalmat keltett Pálban? Gal 1:6-7.

„Mialatt Pál Korinthusban időzött, komoly okai voltak az aggodalomra egyes, általa alapított gyülekezetekért. Hamis tanítók befolyása következtében, akik a jeruzsálemi hívők közül kerültek ki, szakadások, tévtanok és érzékiség gyorsan terjedt a galáciai hívők között. Ezek az álnok tanítók zsidó hagyományokat kevertek össze az evangélium igazságával. Mellőzték a jeruzsálemi nagygyűlés határozatait; ráerőszakolták a pogányok közül megtértekre a ceremoniális törvények betartását.

A helyzet válságos volt. A bűnök, amelyeket burjánzani hagytak, gyors pusztítással fenyegették a galáciabeli gyülekezeteket.

Pált szíven találta, és mélyen megrendítette ez a nyílt hitehagyás, éppen azok részéről, akiket olyan hűségesen kioktatott az evangélium alapelveire. Azonnal írt a félrevezetett hívőknek; felfedte a tévtanokat, amelyeket elfogadtak, és nagyon szigorúan megfeddte a hittől eltérteket." – AT 252.

b. Mi okozhatja ilyen dolgok megtörténését? Péld 16:28; Ám 2:4.

„Csaknem minden gyülekezetben voltak héber születésű tagok. A zsidó tanítók könnyen hozzáférkőzhettek ezekhez, s rajtuk keresztül megvetették lábukat a gyülekezetekben. A Szentírásból lehetetlen volt megdönteni a Pál által tanított hittételeket, ezért a legalantasabb lépéshez folyamodtak, hogy ellensúlyozzák Pál befolyását, gyöngítsék tekintélyét. Kijelentették, hogy Pál nem volt Krisztus tanítványa s nem kapott tőle megbízatást; mégis homlokegyenest ellenkező hittételeket mert hirdetni, mint Péter, Jakab és a többi apostol. A júdaisták küldötteinek így sikerült sok kereszténységre áttértet elidegeníteni az örömüzenet tanítójától. Eddig eljutva rávették őket, hogy térjenek vissza a ceremóniális törvények megtartásához, mint amelyek az üdvösséghez elengedhetetlenek. A Krisztusba vetett hitnek és a tízparancsolat megtartásának viszont alig tulajdonítottak jelentőséget. Szakadás, eretnekség s érzékiség gyors ütemben terjedt a galata hívők közt." – TII 193.

3. ISTEN ÚTJÁT KÖVETNI

a. Miért szükséges nekünk is figyelembe venni azokat a szavakat, amelyeket Pál a galatabeli gyülekezeteknek hangsúlyozott? Gal 1:8-9.

„Sokan örömüzeneteket találnak ki maguknak, ahogyan Isten törvényét is a maguk törvényeivel helyettesítik." – RH September 3, 1901.

„A szív és az élet szentségét külsőséges vallási formaságokkal helyettesíteni ma is éppoly kívánatos a megtéretlen ember számára, mint volt ezen zsidó tanítók napjaiban. Ma ugyanúgy, mint akkor, vannak hamis lelki vezetők, akiknek tanait sokan mohón lesik. Sátán eltökélte, hogy eltéríti a lelkeket a Krisztusba vetett hit üdvreménységétől és az Isten törvényei iránti engedelmességtől. Az ősellenség kísértéseit minden korszakban azok előítéleteihez és hajlamaihoz alkalmazta, akiket el akart csábítani. Az apostoli korszakban rábírta a zsidókat, hogy a ceremoniális törvényt magasztalják fel, Krisztust pedig vessék el. Korunk arra késztet hitvalló keresztényeket, hogy Krisztus tiszteletének ürügye alatt az erkölcsi törvényt vessék meg; tanítsák azt, hogy parancsait büntetlenül áthághatják. Isten valamennyi szolgájának kötelessége tehát, hogy ezen hithamisítókkal szemben szilárdan és határozottan lépjen fel, és az igazság igéje alapján tévelygéseiket bátran felfedje." – AT 254.

b. Mutasd be Pált, mint Isten szolgáját! Hogyan emlékeztetett ez Krisztus Hegyi-beszédére? Gal 1:10; Lk 6:26, 22-23.er.

„Isten igazsága sosem volt népszerű. A bűnös szív mindig húzódozik az igazságtól. Hálát adok Istennek, hogy le kell mondanunk a világ szeretetéről, kevély, hiú szívünkről, s mindarról, ami bálványimádás ízű, hogy a Kálvária emberének követői lehessünk. Az igazságnak engedelmeskedőket a világ sosem fogja szeretni és megtiszteltetésben részesíteni. A mennyi tanítónk ajkáról hallották e szavakat, mikor szerényen emberek között járt: 'Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem.' Igen, kövesd példaképünket. Urunk nem kereste emberek dicséretét és tiszteletét! Keressük-e hát mi a világiak tömjénezését?

Akik nem szeretik Istent, azok Isten gyermekeit sem fogják szeretni." – 2B 491.

4. SZIKLÁRA ÉPÍTVE

a. Hogyan épült fel Pálnak Jézusba vetett hite? Jóllehet mi nem találkozhatunk Krisztussal oly látható módon, mint az apostol, de mire alapozzuk a mi hitünket? Gal 1:11-12; Rm 16:25-27.

„Istentől nyert utasítás folytán inti és óvja most is a galáciai hívőket ilyen ünnepélyesen és határozottan. Ezért tehát nem habozva vagy kétkedően írt nekik, hanem a rendületlen meggyőződés biztonságával és feltétlen tudásával." – AT 254.

„Az a teremtő energia, amely létrehozta a világokat, Isten szavában van. Ez az Ige erőt ad; életet teremt. Minden parancsa ígéret, amelyet ha az akarat magáévá tesz és a lélek elfogad, akkor a Végtelen életét viszi magával. Átformálja természetünket, és lelkünket Isten képmására újjáteremti.

Az így továbbadott élet hasonló módon él tovább. Így él az ember azzal az 'Igével, amely Istennek szájából származik' (Mt 4:4)." – EÉ 124.

b. Miért hangsúlyozta Pál az ő elhívatásával járó változást, mely életet megváltoztató volt? Gal 1:1, 13-16.

„Miközben Pál azon fáradozott, hogy a galáciai testvérek bizalmát újból megnyerje, ügyesen igazolta elhivatott apostoli tisztségét. Kijelentette, hogy apostolsága 'nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által van, aki feltámasztotta őt a halálból' (Gal 1:1). Nem emberektől, hanem a menny legmagasabb tekintélyétől nyerte megbízatását. Ezt a tisztséget a jeruzsálemi nagygyűlés is elismerte, amelynek határozatait Pál betartotta a pogányok között végzett egész működése alatt.

Nem azért, hogy önmagát magasztalja, hanem hogy Isten kegyelmét dicsőítse, bizonyította Pál azok előtt, akik tagadták apostoli hivatását, hogy: 'semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál' (2Kor 11:5). Mindazok, akik lerántani igyekeztek elhivatását és munkáját, Krisztus ellen hadakoztak, akinek kegyelme és ereje nyilvánult meg általa. Ellenségeinek ellenállása kényszerítette az apostolt, hogy hivatásáért és tekintélyéért ilyen határozottan síkra szálljon." – AT 255.

5. EGYEDÜL ISTENNEL

a. Hogyan vezette Isten Pált közvetlen az ő megtérése után? Mire tanít ez bennünket? Gal 1:17; Jób 22:21.

„Mialatt Pál állandóan felszólította csodálkozó hallgatóit, hogy 'bánják meg bűneiket és térjenek meg Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteket cselekedvén' (Apcs 26:20) – 'annál inkább erőt vőn és zavarba hozta a Damaszkuszban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus.' Sokan azonban szívüket elzárták, nem akarták üzenetét meghallgatni, és megtérése fölötti csodálkozásuk csakhamar izzó gyűlöletté változott, mely semmivel sem maradt mögötte a Jézus iránt táplált gyűlöletüknek.

Az ellenállás annyira fellángolt, hogy nem látszott tanácsosnak, hogy Pál folytassa működését Damaszkuszban. Mennyei hírnök szólította fel, hogy egyelőre hagyja el ezt a helyet, és így 'elment Arábiába' (Gal 1:17), ahol biztos menedéket talált.

Itt a puszta magányában bőséges alkalma volt Pálnak a háborítatlan kutatásra és nyugodt elmélkedésre. A múlt tapasztalatai elvonultak lelki szemei előtt. Okult ezekből, és szíve mélyéből megtért az Úrhoz. Teljes szívvel kereste Istent, és nem nyugodott meg addig, míg egészen biztos nem volt afelől, hogy bűnbánatát elfogadta, és bűneit megbocsátotta. Vágyott arra a bizonyosságra, hogy Jézus mellette fog állni a jövőben, tanítói hivatásában. Lelke felszabadult az előítéletektől és hagyományoktól, amelyek eddigi életét formálták, és közvetlen tanítást merített az igazság forrásából. Jézus személyesen érintkezett vele, megalapozta a hitben, nagy bölcsességet és kegyelmet árasztott rá.

Ha az emberi lélek összeköttetésbe kerül Isten Lelkével – a véges a Végtelennel – akkor ennek hatása a testre, a lélekre és a szellemre felmérhetetlen. A legtökéletesebb képzettség fakad ebből az összeköttetésből. Ez Isten sajátos módszere az emberek fejlesztéséhez." – AT 84-85.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Miért fontos mindenki számára, hogy ismerje Krisztus küldetésének fő célját?**
2. **Hogyan ismétlődik meg gyakorta ma is az, ahogyan Pált kezelték Galatában?**
3. **Mi rejlik gyakorta Isten népe körében a kritika mögött?**
4. **Mért és hogyan igazolta apostoli tisztségét Pál?**
5. **Hogyan tudnám úgy elrendezni dolgaimat, hogy legyen több időm, amit csak Istennel töltök el?**

ÚTON ANTIÓKHIA FELÉ

„És [az Úr] monda nékem: Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé.” (Apcs 22:21)

„Hányan tevékenykednek úgy, mintha igazán tudatában élnének a bűnösöket fenyegető veszedelemnek? Hányan viszik imában Isten elé azokat, akikről tudják, hogy veszélyben forognak, esedezve neki, hogy mentse meg őket?” – 6B 412.

Javasolt olvasmány: *Az Apostolok Története, 85-87. 104-106. (Az előkészület napjai-részlet; Az Evangélium Antiókhiában-részlet)*

Vasárnap *Október 10.*

1. SZÍVESEN BESZÉL MEGTÉRÉSÉRŐL

a. Mit tapasztalt Pál a Damaszkuszba való visszatértekor? Apcs 9:22-25.

„A zsidók nem tudtak ellenállni [Pál] bölcs érveinek, azért tanácskozást tartottak, hogy szavait erőszakkal némítják el. Egyetlen érvük a munka meggátlása maradt, azért elhatározták, hogy meggyilkolják Pált. Az apostol azonban megtudta szándékukat. A város kapuit éberen őrizték éjjel-nappal, hogy elvágják menekülésének útját. A tanítványok aggodalmukban Istenhez fordultak imában. Csak keveset aludtak, mert egész éjjel azon gondolkodtak, hogy milyen módon készíthetnék elő a választott apostol menekülését. Végül kigondoltak egy tervet. Egy falon épült ház ablakából egy kosárban leeresztették a falról éjszaka. Ilyen megalázó módon menekült meg Pál apostol Damaszkuszból.” – MT 204.

b. Merre indult ezután? Miért? Gal 1:18.

„Most Jeruzsálembe indult [Pál], mert óhajtott volna megismerkedni ott az apostolokkal, különösen Péterrel. Nagyon szeretett volna találkozni a galileai halászokkal, akik együtt éltek, beszélgettek és imádkoztak Krisztussal földi szolgálata alatt.” – MT 204.

2. FURCSA FOGADTATÁS

a. Hogyan sikerült a tanítványokkal való találkozás, amire Pál már régóta várt? Apcs 9:26-28.

„[Pál] Csatlakozni akart testvéreihez, a tanítványokhoz. Nagy bánat és csalódás érte azonban, amikor azt tapasztalta, hogy nem akarják maguk közé fogadni, mint tagot, mert visszaemlékeztek előbbi üldözéseire. Azt gondolták, hogy be akarja csapni és meg akarja semmisíteni őket. Igaz, hallottak csodálatos megtéréséről, de miután visszavonult Arábia pusztaságába, és így tovább semmi bizonyosat nem tudtak róla, nem hittek nagy változásának hírében.

Barnabás, aki bőkezűen adakozott Krisztus ügyére, s enyhített a szegények ínségén, ismerte Pált, mikor még ellenezte a hívőket. Most előtérbe lépett, fölújította ismeretségüket. Meghallgatta Pál beszámolóját csodálatos megtéréséről, és hogy miket tett azóta. Fönntartás nélkül hitt neki s elfogadta őt. Kézen fogva az apostolokhoz vezette. Elmondta tapasztalatát, melyet az imént hallott – hogy Jézus személyesen megjelent neki a damaszkuszi úton s beszélt vele; hogy Ananiás imájára visszanyerte szeme világát, s hogy utána zsinagógában hirdette Jézus istenfiúságát.

Az apostolok nem haboztak többé; nem tudtak ellenállni Istennek. A két Jeruzsálemben tartózkodó apostol, Péter és Jakab kezet fogtak hitük valamikor tüzes üldözőjével. Most már úgy szerették és tisztelték, ahogy azelőtt rettegtek tőle és kerülték. ” – TII 162.

b. Hogyan fogadták mások Pált Jeruzsálemben? Apcs 9:29.

„[Pál] Egészen komolyan hitte, hogy Izráel e tanítói, akikkel egykor olyan jó barátságban volt, éppoly őszinték és becsületesek mint ő. De sajnos tévedett zsidó testvéreinek lelkületét illetően. Reménységét, hogy gyors megtérésre bírja őket, csakhamar keserű csalódás váltotta fel…

Szomorúság töltötte be szívét. Mily szívesen feláldozta volna életét, ha így egyeseket elvezethetett volna az igazság ismeretére.” – AT 87.

3. IDEJE ELKÖLTÖZNI

a. Mit mondott az Úr látomás által Pálnak Jeruzsálemben? Apcs 22:17-21.

„Pál apostol… vonakodott elhagyni Jeruzsálemet anélkül, hogy ne győzze meg a makacs zsidókat hitének igazsága felől. Azt gondolta, ha még életét is áldozná az igazságért, nem tenne mást, minthogy kiegyenlítené azt a félelmetes számlát, amelyet István halálával csinált a maga rovására… A válasz azonban az előbbinél határozottabban hangzott: 'Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé.'

Amikor a testvérek tudomást szereztek Pál látomásáról és a gondoskodásról, amellyel Isten körülvette, aggodalmuk csak növekedett iránta, mert felismerték, hogy valóban Isten kiválasztott eszköze, hogy elvigye az igazságot a pogányokhoz. Siettették titkos menekülését Jeruzsálemből, mert attól féltek, hogy a zsidók meggyilkolják." – MT 206.

b. Pál szerint, mi lett az eredménye annak, hogy csak kevés ideig volt a tanítványok között? Gal 1:19-20, 22.

c. Hogyan gondoskodott Isten Pálról, miközben a júdeai, galileai és samáriai gyülekezet növekedését segítette? Gal 1:21; Apcs 9:30-31.

d. Írd le a gyülekezet kialakulását és fejlődését Antiókhiában, Szíria kereskedelmi központjában! Apcs 11:19-26.er.

„Itt, a népes Antiókhiában, Pál kitűnő munkaterületet talált. Tanultsága, bölcsessége és nagy buzgalma hatalmas befolyást gyakorolt e kultúrhely lakóira és látogatóira; valóban olyan segítségnek bizonyult, mint amelyre Barnabásnak szüksége volt." – AT 105.

„Isten rendelte úgy, hogy kiválasztott, megszentelt és tehetséges munkások menjenek el a fontos, népes városokba, hogy ott nyilvános munkát végezzenek; ugyancsak Isten szándéka az is, hogy a gyülekezeti tagok, akik ezekben a városokban laknak, Istentől nyert adományaikat szintén használják fel lelkek megnyerésére." – AT 106.

4. A GYÜLEKEZET ANTIÓKHIÁBAN

a. Mi volt az antiókhiai gyülekezet jellegzetessége? Apcs 11:26.ur.

„Antiókhiában nevezték a tanítványokat először keresztényeknek (= krisztusiaknak). Azért kapták ezt a nevet, mert prédikációiknak, tanításuknak és társalgásuknak központja és lényege Krisztus volt. Mindig és újból elbeszélték azokat az eseményeket, amelyek földi tanítói működése alatt történtek, amikor a tanítványok még személyes jelenlétének örvendezhettek. Sohasem unták meg, hogy tanairól és csodatevő gyógyításairól beszéljenek. Remegő ajakkal, könnyes szemmel szóltak a Getsemáne-kertben vívott lelki gyötrelmeiről, elárultatásáról, kihallgatásáról és keresztre feszítéséről; valamint türelméről és alázatosságáról, amellyel az ellenségei által okozott gyalázatot és kínszenvedést elviselte; isteni irgalmasságáról, amellyel üldözőiért imádkozott. Viszont boldog örömmel beszéltek feltámadásáról és mennybemeneteléről, valamint mennyei közbenjárói tisztségéről, mint a bukott emberiség egyetlen Szószólójáról. A pogányok jogosan nevezték őket keresztényeknek, hiszen Krisztust prédikálták, és Általa küldték fel imáikat Istenhez.

Isten volt az, aki nekik a keresztény nevet adta. Királyi név! Megadja mindazoknak, akik Krisztussal egyesülnek." – AT 105.

b. Hogyan fejezi ki a Szentírás, hogy a „keresztény" elnevezés egy kitüntetés? Jak 2:7; 1Pt 4:16, 14.

c. Napjainkban, ahol a nagy többség hitetlen, milyen buzdítást nyerhetünk az első tanítványok tapasztalatából? Apcs 4:13.

„Miután olyan nép között éltek [az antiókhiai hívők között], amely vajmi keveset törődött az örökkévaló dolgokkal, igyekeztek az őszinték figyelmét felhívni és határozott bizonyságot tenni Róla, akit szerettek és szolgáltak. Szolgálatukban alázatosak voltak, mert megtanultak bízni a Szentlélek erejében, amely hatásossá teszi az élet Igéit. Így naponta bizonyságot tettek Krisztusba vetett hitükről, az élet legkülönbözőbb megnyilvánulásai közepette." – AT 105-106.

Csütörtök *Október 14.*

5. ISTENT DICSŐÍTENI

a. Miként bátoríthat és buzdíthat bennünket az a hír, amit a júdeai gyülekezetek kaptak Pál munkálkodásáról? Gal 1:23-24.

„Pál, Isten küldöttje mondja az őskeresztény egyházról: 'És dicsőítik bennem az Istent.' (Gal 1:24) Teljes erőnkből igyekezzünk úgy élni, hogy rólunk is el lehessen ezt mondani. Az Úr utakat és módokat tár azok elé, akik teljes szívből keresik őt. Azt kívánja, hogy ismerjük el isteni gondoskodását, mely a munkaterülete, és sikeres elfoglalásuk előkészítésénél látszik meg.

A lelkészek és örömhírhirdetők többször jöjjenek össze buzgón imádkozni azokkal, akiket meggyőzött az igazság. Ne feledjétek, hogy Krisztus mindig veletek van. Az Úr kegyelmének legbecsesebb megnyilvánulásait tartja készenlétben, hogy megerősítse és bátorítsa az őszinte, alázatos munkást. Majd továbbítsd a világosságot, melyet az Úr rád ragyogtat. Akik ezt teszik, azok hozzák az Úrnak a legértékesebb áldozatot. Akik az üdvösség örömhírét hordozzák, azok szívében ott izzik Isten dicséretének lelkülete." – 6B 413.

„Isten országának ügye itt e földön most is a bibliai igazságok élő képviselőit igényli. A felszentelt prédikátorok egyedül nem bírják elvégezni feladatukat: a nagyvárosok tömegeinek figyelmeztetését. Isten nemcsak a hithirdetőket hívja el, hanem az orvosokat, a betegápolókat, a könyvevangélistákat, a bibliamunkásokat és a megszentelt életű gyülekezeti tagokat is. Mindenkit elhív, aki ismeri Isten igéjét és kegyelmének hatalmát, hogy figyelmüket a még sötétségben élő városok lelki ínségére irányítsa. Az idő rohan, és még sok a tennivaló. Minden erőt be kell vonni a munkába, hogy a jelenleg kínálkozó alkalmak bölcsen kihasználhatók legyenek." – AT 106.

Péntek *Október 15.*

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Mire tanít az, ahogyan Pál az egyik helyről a másikra költözött?**
2. **Saját hatáskörömben, hogyan lehetek olyan, mint amilyen Barnabás volt Pálhoz?**
3. **Mit tehetnék azért, hogy a saját gyülekezetem is úgy ragyoghasson, mint az antiókhiai?**
4. **Pál történetével kapcsolatban (Gal 1:11-24), mire kellene indítson az, hogy ő nem zúgolódott és nem panaszkodott azok miatt, amiket elszenvedett?**
5. **Mi gátolhat meg engem abban, hogy Istent még teljesebben dicsőítsem?**

EGYETÉRTÉSBEN NÖVEKEDVE

„Egybegyűlének azért az apostolok és a vének, hogy e dolog felől végezzenek.” (Apcs 15:6)

„A pogányok és a zsidók közötti válaszfal le lett döntve. Már nem voltak elkülönítve két különböző helyiségbe. A hitetlen pogányok egyesültek a hívő zsidókkal. Nem szorították ki a zsidókat eredeti helyzetükből, de részesei lettek az ő áldásaiknak. Így teljesült be Krisztus missziója.” – ST August 25, 1887.

Javasolt olvasmány: *Az Apostolok Története, 106-110; 125-133. (Az Evangélium Antiókhiában-részlet; Zsidó és pogány)*

Vasárnap *Október 17.*

1. MISSZIÓRA KÜLDVE

a. Miután Pál és Barnabás egy évet töltött Antiókhiában, hogyan ismerte el a helyi gyülekezet hivatalosan is az elhivatottságukat, hogy aztán új területre küldjék őket? Apcs 13:1-3. Mire tanít ez bennünket?

„Isten gazdagon megáldotta Pál és Barnabás munkáját azon év alatt, amelyet az antiókhiai hívők között töltöttek. Azonban mindeddig egyikük sem volt formailag felszentelve a prédikátori tisztségre…

Mielőtt tehát ezt a két apostolt a pogánymisszióra kiküldték, böjttel, imával és kézrátétellel ünnepélyesen Istennek szentelték őket.” – AT 107.

„Látogassatok helyeket és létesítsetek gyülekezeteket, egyiket a másik után. Akik az igazság mellett döntöttek, azokat gyülekezetekké kell szerveznünk, azután pedig a lelkész továbbmehet, hasonlóan fontos területre.

Miután a gyülekezet megszerveződött, a lelkész azonnal állítsa munkába a tagokat. Az újonnan szervezett gyülekezeteknek tanításra van szükségük. A lelkész több időt szenteljen a tanításra, mint az igehirdetésre. Meg kell tanítsa az embereket arra, hogy miként terjesszék az igazság ismeretét.” – PUR April 24, 1902.

2. KÖZVETÍTÉS ÉS TANÁCSKOZÁS

a. Miről számolhatott be Pál és Barnabás a misszió munkájukkal kapcsolatban? Apcs 14:27. Hogyan szerezhetünk ma hasonló tapasztalatot? Zak 10:1.

„Határozott erőfeszítéseket kell tennünk, hogy új területeket tárjunk fel az egész Földön." – Ev 14.

„Lelkészeinknek nem szabad dédelgetniük gyülekezeteket, úgy gondolván, hogy egyesek olyan helyeken vannak, amik különös figyelmet igényelnek. A gyülekezet se érezzen irigységet, sem azt, hogy elhanyagolva van, ha nem érkezik lelkészi gondoskodás. A terhet és a munkát nekik kellene a legkomolyabban vállalni a lelkekért. A hívőknek meg kell erősödniük önmagukban és gyökeret eresztenüik Krisztusban, hogy gyümölcsöt teremhessenek az Ő dicsőségére. Egy emberként egy cél elérésére kell törekedniük – lelkek megmentésére.

Mindazok, akik ismerik az igazságot, át kell adniuk ezt a tudást másoknak. Most kell tanítani az embereket és munkába állítani őket, minden lehetőséget biztosítva számukra az igaság hirdetéséhez. Nagy ínség van munkásokból ebben az időben. Rengeteg férfit és nőt lehetne munkába állítani." – AUCR August 1, 1902.

„Gyorsan el fog múlni azaz idő, amikor munkálkodni lehet. Ki nem szeretne részt venni a záró munkában? Mindenki tehet valamit." – HS 173.

b. Milyen kihívással szembesült Pál és Barnabás? Mit tettek ők? Apcs 15:1-2; Gal 2:1-5.

„Pál leírja a jeruzsálemi látogatását, hogy miként rendezték a galáciai gyülekezeteteket nyugtalanító kérdéseket, vagyis hogy a pogányoknak alá kell-e vetni magukat a körülmetélkedésnek és a ceremóniális törvény megtartásának." – TII 193.

c. Mit vizsgáltak meg a gyűlés alkalmával? Mire tanít ez bennünket? Apcs 15:4-6.

„A testvérek tanácskozzák meg az ügyeket, mert pontosan annyira Isten ellenőrzése alatt állunk szőlőjének egyik részében, mint a másikban." – 8B 232.

3. EGYSÉG ISTEN AKARATA SZERINT

a. Hogyan folyt a hívők tanácskozása? Milyen döntés született? Gal 2:7-10; Apcs 15:7-14, 19-20.

„[Pál látogatása Jeruzsálembe] volt az egyedüli alkalom, amikor a többi apostol nézetét a maga nézete fölé helyezte. Először magánbeszélgetést keresett, ahol következményeivel együtt a vezető apostolok elé tárta az ügyet: Jakab, Péter és János elé. Messzetekintő bölcsességgel megállapította, hogyha ezt a három vezetőt a helyes álláspont elfoglalására lehetne késztetni, minden meg lenne nyerve. Ha először a teljes gyűlés elé tárta volna az ügyet, ez vélemény-megoszlásra vezetett volna. Már úgyis erős előítélet uralkodott, mivel Pál nem kényszerítette körülmetélkedésre a pogányokat. Ez sokakat Pál elleni állásfoglalásra késztetett volna. Látogatása célja vereséget szenvedett volna és hasznavehetősége is erősen akadályozva lett volna. A három vezető apostol, akikkel szemben nem élt ilyen előítélet, miután megnyerte őket a helyes álláspontnak, a gyűlés elé terjesztették a kérdést, s kivívták valamennyiük hozzájárulását, hogy a pogányokat mentesen kell hagyni a szertartástörvény kötelezettségei alól." – TII 193.

b. Milyen választ küldtek vissza Antiókhiába? Apcs 15:22-31.

c. Miért szükséges minden hívő számára, hogy körültekintően tanulmányozzon és hirdesse Isten igazságát? 1Pt 3:15; 2Tim 2:15; 4:2-4.

„Az ősellenség a kísértéseit minden korszakban azok előítéleteihez és hajlamaihoz igazította, akiket el akart csábítani. Az apostoli korszakban rábírta a zsidókat, hogy a ceremoniális törvényt magasztalják fel, Krisztust pedig vessék el. Korunkban arra késztet hitvalló keresztényeket, hogy Krisztus tiszteletének ürügye alatt az erkölcsi törvényt vessék meg; tanítsák azt, hogy parancsait büntetlenül áthághatják. Isten valamennyi szolgájának kötelessége tehát, hogy ezen hithamisítókkal szemben szilárdan és határozottan lépjen fel, és az igazság igéje alapján tévelygéseiket bátran felfedje." – LP 192.

4. AMIT MÉG TANULNI KELL

a. Mi történt, amikor Péter Antiókhiába látogatott [Jeruzsálemből jövet, ahol a zsidók előítéletét próbálta helyrehozni]? Gal 2:11-13.

„Jeruzsálem volt a zsidók fővárosa. Megtalálható volt ott a legszigorúbb elkülönülés, vakbuzgóság és képmutatás. A zsidókeresztények ott éltek a templom közelében, és gondolatban sokat foglalkoztak a zsidóknak, mint népnek juttatott rendkívüli kiváltságokkal. Amikor látták, hogy a keresztény gyülekezet nem tartja be a ceremóniákat és ráeszméltek arra, hogy a zsidó szertartásoknak tulajdonított szentséget az új hit fényében hamar szem elől tévesztik, sokan nehezteltek Pálra, mint e változás felidézőjére. Sőt voltak a tanítványok között egyesek, akik nem akarták elfogadni szó nélkül a tanács határozatát. Egyesek a ceremoniális törvényekért buzgólkodtak, és elítélték Pált, mivel úgy vélték, hogy a zsidó törvények betartásának követelményei felől felületesen gondolkodik.

A megtért pogányok között az egyetemes gyűlésnek ez a széles látókörű és nagy horderejű határozata feltétlen bizalmat keltett és Isten művének javára szolgált…

Midőn később Péter Antiókhiát meglátogatta, a pogányok iránt tanúsított bölcs magatartásával sokak bizalmát nyerte meg. Egy ideig a mennyből nyert világosság szellemében munkálkodott is; ösztönös előítéletét annyira legyőzte, hogy a megtért pogányokkal egy asztalnál étkezett is. De amikor bizonyos zsidók érkeztek Jeruzsálemből, akik a ceremoniális törvény érdekében buzgólkodtak, oktalanul megváltoztatta magatartását a pogányok közül megtértekkel szemben. Az Írásból tudjuk, hogy még több zsidó 'vele képmutatóskodott', 'úgy, hogy Barnabás szintén elcsábíttatott az ő tettetésök által' (Gal 2:13–14). A gyengeségnek ez a megnyilvánulása a vezetőkként tisztelt és szeretett férfiak részéről, nagyon fájdalmasan hatott a hívőkké lett pogányokra. Félő volt, hogy a gyülekezet kettészakad." – AT 130-131.

b. Hogyan hozta helyre a dolgot Pál? Gal 2:14.

„Pál felismerte, hogy milyen pusztító hatást gyakorolt a gyülekezetre Péter kétszínű viselkedése, tehát nyilvánosan megrótta őt, igazi érzelmeinek ilyen álcázása végett." – AT 131.

5. MINDENKI SZÁMÁRA TANULSÁG

a. Mire tanít bennünket az, ahogyan Péter elfogadta Pál feddését? Miért történt a feddés nyilvánosan? Zsol 141:5; Péld 27:5.

„Péter elbukott az egyenesség elvénél. Pál kénytelen volt szembeszállni Péter bomlasztó hatásával. Mások tanulságára jegyezték föl ezeket, hogy komoly figyelmeztetés legyen a magas tisztségekben levők számára, hogy meg ne inogjanak becsületességükben, hanem ragaszkodjanak az elvekhez…

Adja meg Isten mindenkinek azon tehetetlensége érzetét, hogy maga kormányozza saját hajóját egyenesen és biztonságosan a kikötőbe. Minden napunkon elengedhetetlen számunkra a Krisztus kegyelme, kegyessége. Egyedül az ő páratlan kegyelme tudja megóvni lábunkat az eleséstől." – TII 193.

„Péter felismerte tévedését, és azonnal igyekezett a magatartásával okozott bajt lehetőleg ismét jóvátenni. Isten engedte meg, aki eleitől kezdve ismeri a véget, hogy Péternek ezen jellemgyengesége megnyilvánuljon. Ezáltal a megkísértett apostol belátta, hogy nincs benne semmi, amivel dicsekedhetne. Még a legjobb emberek is, mihelyt magukra hagyatnak, elvesztik helyes ítélőképességüket. Isten azt is előre látta, hogy később sokan megtévesztés áldozatai lesznek; ugyanis Péter és állítólagos utódai számára olyan magas kiváltságokat követelnek, amelyek egyedül Istent illetik meg. Az apostol gyengeségének ez a leszögezése maradandó bizonyítéka hibáinak és annak a ténynek, hogy semmivel sem állt a többi apostol fölött…

Minél súlyosabb felelősséget hordoznak az emberek, minél több alkalmuk kínálkozik, hogy szabályokat hozzanak és uralkodjanak, annál biztosabbak lehetnek, hogy csak kárt okoznak, ha nem követik hűen az Úr útjait, és ha cselekedeteik nincsenek összhangban azokkal a határozatokkal, amelyeket a hívők összessége közös tanácskozások alkalmával jóváhagyott." – AT 131-132.

Péntek *Október 22.*

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Milyen tanulságot vonhatunk le abból a látszólag rövid időből, amit Pál töltött Antiókhiában?**
2. **Miért van az, hogy Isten olykor összegyűjti népét, máskor pedig szétszórja őket?**
3. **Mire tanít az, ha a hívők tanácskozásán reményeimtől eltérő döntés születik?**
4. **Hogyan eshetek én is olyan csapdába, amilyenbe Péter került?**
5. **Mit kell szem előtt tartanom, ha Péterhez hasonlóan én is feddést kapok, még ha nyilvánosan is történik?**

TELJESEN KEGYELEM ÁLTAL ÉLNI

„Krisztussal együtt megfeszíttettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem." (Gal 2:20)

„Az őszinte hit megragadja Krisztus igazságát, és a bűnös győzelemre jut Krisztussal, mert isteni természet részesévé lett, s így életében az isteni és az emberi természet eggyé vált." – ICsK Június 18.

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 5. kötet, 159-168. (Felhívás-részlet)*

Vasárnap *Október 24.*

1. ISTEN MEGÚJÍTÓ KEGYELME

a. Hogyan mutatja be Pál apostol Istennek kegyelmét a megváltás tervében, és azt, hogy milyen hozzáállásunk kell legyen? Gal 2:15-18; Ef 2:8-10.

„A Főpásztor a Bíró, és azokat a nagy elveket szemlélteti, amelyek az elszámolás menetét szabályozzák a szolgáival, akik hit által megigazulnak, és cselekedeteik által megítéltetnek. A hit szeretetből működik, és megtisztítja a lelket az erkölcsi szennytől, hogy az Úr temploma lehessen." – TDG 208.

„Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Az élő hit képessé teszi az embert arra, hogy megragadja Krisztus érdemeit, lehetővé teszi számára, hogy hatalmas vigaszt és megelégedést merítsen a megváltási tervből." – 1Sz 334.

„Jóllehet összhangban kell lennünk Isten törvényével, de a törvény cselekedetei nem mentenek meg minket, viszont engedelmesség nélkül nem üdvözülhetünk. A törvény egy mérce, amellyel a jellemet mérik. Azonban nem tudjuk megtartani Isten parancsolatait Krisztus megújító kegyelme nélkül. Egyedül Jézus tisztíthat meg minden bűntől. Nem a törvény által üdvözít bennünket, és nem is a törvény iránti engedelmesség miatt." – FW 95-96.

2. A MEGÉRTŐ KEGYELEM

a. Mi vesz rá bennünket arra, hogy saját erőnkből próbáljunk üdvösségre jutni, vagy bizonyos elért eredményeink révén? 1Móz 4:3-5.

„Ha az ember képes lenne saját tettei révén megmenteni magát, akkor lehetne valami saját magában, amiben örvendezhet. Káin áldozata az embernek azt a törekvését példázza, amit saját erejéből próbál tenni üdvössége érdekében." – 1Sz 334.

b. Mit tesz értünk valójában Isten kegyelme? Tit 2:11-14; 3:4-7.

„Jézus áll a szentek szentjében, hogy megjelenjen értünk Isten előtt. Szüntelenül bemutatja népét, mint aki Jézusban teljes. De ne képzeljük, hogy gondtalanok, közömbösek vagy önelégültek lehetünk, mivel így mutat be bennünket az Atya előtt, és számíthatunk kegyelmére. Krisztus nem szolgálja a bűnt. Krisztussal vagyunk teljesek, a Szeretett Fia által elfogadva, amennyiben hit által vele járunk." – FW 107.

c. Mutasd be, hogy mily nagy szükségletünk van Isten kegyelmére folyamatosan! 2Kor 3:3-5; Gal 2:19.

„Hit által igazulunk meg. Aki megérti e szavakat, sohasem lesz önhitt. Magunkban véve nem vagyunk elégségesek, hogy bármit gondoljunk magunkról. A Szentlélek az eredményességünk a jellemépítésben, az Isten képmására való jellem kialakításánál. Mikor alkalmasnak véljük magunkat lelki életünk alakítására, súlyos hibát követünk el. Magunkban sohasem tudjuk kivívni a kísértés fölötti győzelmet. Ám akinek igazi a Krisztusban való hite, azt a Szentlélek munkálja. Kinek szívében hit él, szépséges templommá növekszik az Úr számára. Krisztus kegyelme irányítja őt. Amilyen mértékben a Szentlélek tanítására támaszkodik, olyan mértékben fog növekedni." – TII 193.

3. BIZALOM A KEGYELMET ADÓBAN

a. Hogyan tudjuk fenntartani Isten kegyelmének előnyeit az életünkben? Zsid 12:1-3.

„Mindent, amit az ember Krisztus nélkül tenni képes, azt önzés és bűn szennyezi be; ami viszont hit által történik, az elfogadásra talál Istennél. Lelki fejlődésben van részünk akkor, amikor Krisztus érdemein keresztül törekszünk a menny elérésére. Jézusra, mint hitünk szerzőjére és bevégzőjére tekintve győzelemről győzelemre jutunk, mert Isten kegyelme Krisztus által tette lehetővé teljes megváltásunkat." – 1Sz 334.

„Saját cselekedetei senkit sem igazíthatnak meg. Kizárólag Krisztus szenvedése, halála és feltámadása által szabadulhat meg a bűntudattól, a törvény kárhoztatásától és a törvényszegés büntetésétől. A megigazulás egyedüli feltétele a hit, mely a bizalmat is magában foglalja." – 1Sz 357.

„Amikor a bűnös meglátja Jézus szépségét, akkor a bűn már nem tűnik vonzónak, hiszen őt tartja a legfőbbnek tízezrek között is, az egyetlen szeretetre méltót. Saját tapasztalataiban ismeri meg majd az evangélium erejét, amelynek hatalmas terve olyan, mint a céljának értéke." – FW 107.

b. Mit tegyünk, hogy ne akadályozzuk Isten kegyelmét? Gal 2:21.

„A szilárd hit nem okoz fanatizmust vagy restséget. Sátán megbabonázó ereje az, ami arra készteti az embert, hogy önmagára tekintsen és ne Jézusra. Krisztus igazságossága kell, hogy előttünk haladjon, hogy az Úr dicsősége lehessen jutalmunk. Nagy áldásokat nyerhetünk, mint Isten ingyen ajándékát, ha akaratát cselekedjük, de nem a saját érdemeink miatt, mert az értéktelen. Végezd Krisztus munkáját és akkor tisztelni fogod Istent. Egy hódítónál is többet érsz el Általa, Aki úgy szeretett minket, hogy életét adta értünk, hogy életünk és megváltásunk lehessen Jézus Krisztusban." – FW 27-28.

„Bár az igazi hit teljesen megbízik Krisztusban, az üdvösség el fog vezetni az Isten törvénye iránti tökéletes engedelmességre. A hit cselekedetekben nyilvánul meg." – TII 171.

4. TISZTÁN MARADNI VAGY BESZENNYEZŐDNI

a. Hogyan tudnánk összefoglalni azt a nagyszerű dolgot, hogy Isten kegyelméből élünk? Gal 2:20.

„Krisztus erejével Isten minden kívánalmát megvalósíthatjuk." – FLB 94.

„Azokat a hajlamokat, amelyek a megtéretlen ember szívét uralják, Krisztus erejével le kell győzni, még mielőtt az elesett ember számára a Menny kapuja megnyílhatna, hogy örvendezhessen a tiszta, szent angyalok társaságának. Ha azonban az ember meghal a bűnnek, és Krisztusban új életre ébred, akkor isteni szeretet tölti be a szívét, és értelme megszentelődik. Iszik az öröm és ismeret kiapadhatatlan forrásából, és az örök nap világossága sugározza be ösvényét, mert állandóan az élet világossága van vele." – ICsK Aug 30.

„A hit érintése megnyitja előttünk az isteni erő és bölcsesség kincsesházát. Isten ekként hajtja végre kegyelmének csodás tetteit porból lett eszközein át. Erre az élő hitre van ma szükségünk. Bizonyosnak kell lennünk abban, hogy Jézus valóban a mienk, és az Ő Lelke tisztogatja és finomítja szívünket. Ha Krisztus követőinek valódi hite volna, amely szeretettel és szelídséggel párosul, hatalmas munkát végezhetnének el. Munkájuk gyümölcse Isten dicsőségét szolgálná." – ICsK Szept 14.

b. Miért ijedt meg Pál a Galáciában élő hívőkkel kapcsolatban? Milyen tanulságot vonhatunk le ebből? Gal 3:1; Jn 3:3.

„Az apostol behatóan kérte a galáciaiakat, forduljanak el a hamis tanítóktól, akik tévútra vezették őket, és térjenek vissza ahhoz a hithez, amelyet az isteni jóváhagyás félremagyarázhatatlan bizonyítékai kísértek. Azok a férfiak, akik megkísérelték eltéríteni őket az evangéliumi hittől: képmutatók, szívük megszenteletlen és életük romlott. Vallásosságuk a ceremóniák sorozata, amelyek betartása által akarják megnyerni Isten tetszését. Nem óhajtottak olyan evangéliumot, amely megköveteli az ige iránti engedelmességet: 'Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.' (Jn 3:3) Úgy érezték, hogy az ilyen tanításon alapuló vallás túl nagy áldozatot követel; ezért ragaszkodtak tévelygéseikhez, megcsalták önmagukat és másokat.

A szív és az élet szentségét külsőséges vallási formaságokkal helyettesíteni ma is éppoly kívánatos a megtéretlen ember számára, mint volt ezen zsidó tanítók napjaiban. Ma ugyanúgy, mint akkor, vannak hamis lelki vezetők, akiknek tanait sokan mohón lesik. Sátán eltökélte, hogy eltéríti a lelkeket a Krisztusba vetett hit üdvreménységétől és az Isten törvényei iránti engedelmességtől." – AT 254.

Csütörtök *Október 28.*

5. KRISZTUS MARADJON FIGYELMÜNK KÖZPONTJA

a. Milyen kérdést tett fel Pál, hogy megnyílhasson a galatabeliek szeme és megláthassák Sátán megtévesztését? Gal 3:2-5.

„Sátán az, aki megbabonáz, ő az, aki Krisztust kiűzi a lélekből, és aztán ő trónol ott." – SD 336.

b. Mit tanított Pál ennek ellensúlyozására? 2Kor 4:5-6.

„Nem azért, hogy önmagát magasztalja, hanem hogy Isten kegyelmét dicsőítse, bizonyította Pál azok előtt, akik tagadták apostoli hivatását, hogy: 'semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál' (2Kor 11:5). Mindazok, akik lerántani igyekeztek elhivatását és munkáját, Krisztus ellen hadakoztak, akinek kegyelme és ereje nyilvánult meg általa. Ellenségeinek ellenállása kényszerítette az apostolt, hogy hivatásáért és tekintélyéért ilyen határozottan síkra szálljon.

Pál kérte azokat, akik életükben már tapasztalták Isten erejét, hogy térjenek vissza az evangélium igazsága iránt érzett első szeretetükhöz. Megdönthetetlen érvekkel bizonyította be előttük, milyen nagyszerű kiváltság szabadnak lenni Krisztusban, akinek engesztelő kegyelme mindazokat igazságának öltönyével ruházza fel, akik teljesen átadják életüket neki. Pál álláspontja az volt, hogy minden léleknek, aki meg akar menekülni, személyes tapasztalatot kell szereznie Istennel." – AT 255.

Péntek *Október 29.*

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Mit kell megértenem Isten kegyelméről?**
2. **Hogyan növekedhetek a kegyelemben?**
3. **Miként mutatkozik meg a hit?**
4. **Mi volt nagyon veszélyes azok számára, akiket megbabonázott Sátán Galatában?**
5. **Mi okozhatja, hogy elveszítsem az evangélium iránti első szeretetemet?**

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

2021. november 6.
Szombat

nyomtatott kiadványokra a szegény területek számára

Az információ korában élünk, de ugyanakkor a téves információ korában is. Oly sok a hamis információ, hogy gyakran nagyon nehéz és időigényes az információk átvizsgálása, hogy megtaláljuk az igazit. Leginkább a hírek területén találkozunk ezzel, de sokkal nagyobb jelentőségű a hit területe, ahol az örökkévalóság forog kockán, és ahogyan írva van„mire az igazság felölti cipőjét, a hazugság körbefutott a világon”. – 1B 463.

A napjainkban elérhető értékes digitális technika ellenére is azt mutatják a kutatások, hogy az emberek megbízhatóbbnak tartják a nyomtatott formában megjelenő információt. Ennek oka az lehet, hogy a nyomtatott anyagok általában jól átgondoltak, bizonyos tartósságot fejeznek ki, és nem törnek oly szenzációhajhászásra, mint a média gyorsabb formái. Bármi is legyen az ok, az emberek a nyomtatott oldalakban jobban bíznak.

Ezért elengedhetetlen eszközök az evangélium hirdetésére a jelenvaló igazságról szóló traktátusok, füzetek, folyóiratok és kiadványok. Azonban ezeknek az előállítása olyan költséges, amelyet sajnos sokan nem engedhetnek meg sem önmaguk számára, sem hogy másokkal megosszák. Ezért a hívők vannak megbízva azzal a feladattal, hogy vigyék az igazságot szerte a világon a sötétségben lévők számára. Mindannyiunk szent kötelessége és kiváltsága, hogy segítsük őket annak elfogadásában.

Az első szombati adakozás ma a nyomtatott kiadványokra lesz összegyűjtve, amely a szegény országok számára lesz eljuttatva. Nagylelkű adományotok – még ha önfeláldozással is jár – hosszú utat képes megtenni, hogy segíthesse az embereket a tanulmányozásban és előkészületben Krisztus visszajövetelére.

„Mindnyájan segíteni tudjuk az ügyet, ha önzetlenül adakozunk javainkból, támogatva a mű különböző ágait, ha anyagiakat juttatunk a kiskönyvek és folyóiratok kiadására, melyeket szétszórhatunk az emberek között, s melyekkel terjeszteni tudjuk az igazságot. Akik pénzt áldoznak az ügy fejlesztésére, azok a mű terhének részét viselik; azok a Krisztus munkatársai; mivel Isten megbízással látott el embereket javakkal, hogy szent és bölcs célokra fordítsák azokat. Ez az egyik eszköz, melyet a menny jócselekedetekre rendelt, az egyik tálentum, melyet az embereknek cserére kell adniuk.” – RH January 9, 1883.

Köszönjük a Krisztussal való együttműködést!

A Generál Konferencia Kiadói Osztálya

MELYIK MESTERT KÖVETJÜK?

„Mert, mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés." (1Sám 15:23.er)

„Akik a Bibliával ellentétes tanítást mutatnak be, a nagy hitehagyót követik, akit a mennyei udvarokból kivetettek." – FE 331.

Javasolt olvasmányo*k:* *Bizonyságtételek, 5. kötet, 103-110. (Sátán ügynökei); Bizonyságtételek, 2. kötet, 461-465. (Felhívás a gyülekezethez-részlet); Pátriárkák és Próféták, 590-591. (Saul elvettetik-részlet).*

Vasárnap *Október 31.*

1. EGY ÖRÖKLETES PROBLÉMA

a. Mi az oka annak, hogy sok hívő ma is „megbabonázódik", mint a galatabeliek? 1Sám 15:17-23.er.

„Sátán elbűvölő ereje veszi rá az embereket arra, hogy önmagukra tekintsenek ahelyett, hogy Jézusra néznének." – FW 27.

„Esetünk napjainkban kerül a mennyei bíróság elé. Napról-napra elszámolást kell ott tartanunk. Mindenki cselekedetei szerint kap jutalmat. Az ősi időkben Isten nem fogadta el az égő és más áldozatokat, csak ha a kellő szellemben ajánlották föl. Sámuel mondta: 'Vajon éppúgy tetszését leli az Úr az égőáldozatban, mint az Úr parancsa iránti engedelmességben? Igen, az engedelmesség többet ér, mint az áldozat, a szófogadás értékesebb a kosok kövérénél.' A föld összes pénze sem vásárolhatja meg Isten áldását, és egyetlen győzelmet sem tud biztosítani számodra.

Sokan meghoznának bármilyen áldozatot, kivéve azt az egyet, melyet meg kellene hozniuk – magukat adni át, akaratukat vetni Isten akarata alá. Krisztus mondta tanítványainak: 'Ha meg nem tértek, s olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.' E tanításban az alázatosság leckéje rejlik. Alázatossá kell válnunk, mint a kisgyermekek, ahhoz, hogy örökölhessük a mennyek országát." – 4B 84.

2. TÚLZOTT VAKSÁG

a. Milyen csapda az, ami elbűvölő erővel bír ma – néha még a hívők köreiben is? Péld 6:23-26; 7:4-5; 2Tim 3:5-6.

„Ha Sátán elbűvölő hatalma rátelepszik valakire, az elfeledi Istent, és a romlott szándékú embert magasztalja fel. Ezek a félrevezetett emberek titkos bűnöket gyakorolnak, erényeknek beállítva azokat. Valóban feltehetjük az apostol galáciabeliekhez intézett kérdését: 'Ki igézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak? Titeket, akiknek szeme elé állítottuk a megfeszített Jézus Krisztust.' (Gal 3:1) A hitetlenségben és erkölcstelenségben mindig igézet rejlik. Csalásnak esik áldozatul a gondolkodás, azért nem tud következetesen érvelni. A lelki látás elhomályosul, s az addig kifogástalan erkölcsű embert megzavarja Sátán ügynökeinek csaló okoskodása, akik a világosság hírnökeinek vallják magukat. Ha nyíltan lépnének fel, s úgy közelítenék meg áldozataikat, pillanatnyi habozás nélkül visszautasítanák őket. De először csak a rokonszenv elnyerésére törekszenek, hogy bizalmat keltsenek maguk iránt, mint Isten hű, önfeláldozó szolgái. Csak ezután fognak hozzá félrevezető tevékenységükhöz. Isten különleges hírnökeinek álcázva próbálják letéríteni az embereket a feddhetetlenség ösvényéről, amit úgy érnek el, hogy érvénytelennek tüntetik fel Isten törvényét." – 5B 106.

b. Hogyan válthatnak ki bizonyos típusú könyvek, videók, webhelyek és akár zenei stílusok olyan gondolatokat, amelyek fokozatosan ilyen problémákhoz vezetnek? Péld 23:6-8.

„A szerelmi történetek és a léha, izgató mesék másik osztályt képeznek, mely átok minden olvasónak. A szerző fűzhet a végére erkölcsi tanulságot, elejétől a végéig vallásos gondolatokat szőhet a történetbe, mégis legtöbb esetben a Sátán az, angyali ruhába bujtatva, hogy könnyebben ámítson és csábítson. A gondolkodást nagymértékben befolyásolja, amivel táplálják. A léha, izgalmas történetek alkalmatlanná teszik az olvasókat az előttük álló kötelességek végzésére. Képzelődő életet élnek, s kihal bennük a vágy a Szentírás kutatására, mennyei mannával való táplálkozásra. Az értelem elgyöngül, s elveszti képességét, hogy a kötelességről és a jövő fontos kérdéseiről elmélkedjék." – 7B 165.

3. EGYÉB HATÁSOK

a. A könnyelműséget vagy romantikát bemutató olvasmányok, filmek mellett, milyen további hasonló dolgok lehetnek elbűvölőek számunkra? Nevezz meg néhány csalit, melyekkel az ellenség megfog minket! 1Jn 2:15-17, 21.ur; Apcs 17:21.

„A bűntények és rémtettek szívszorító elbeszélése nagyon elbűvölő sok fiatal számára, felkorbácsolja érdeklődésüket, de még a legnagyobb rémtettek is… Az emberek sátáni tetteit a könyvek teszik nyilvánossá és gonosz munkát végeznek. Nincs arra szükség, hogy átéljük a bűntény és szenvedés szomorú részleteit. Akik hisznek az igazságban, azoknak nem szabad ilyeneket megörökíteniük emlékezetükben." – CEv 75.

„A másik veszélyes forrás, ami ellen állandóan védekeznünk kell, a hitetlen szerzők műveinek olvasása. Az ilyen műveket az igazság ellensége irányítja, ezért senki nem olvashatja azokat lelkének veszélyeztetése nélkül… A hitetlenség és a pogányság elbűvölő és megragadó erővel vet alapot elméjükben." – BO 348.

b. Milyen csapdával akarta Sátán tőrbe csalni Jézust, amely nem sikerült, viszont velünk szemben gyakran sikerül? Lk 4:5-8; Jn 14:30.

„Sátán célja, hogy nagyon vonzóvá tegye a világot. Elbűvölő képessége van, amelyet felhasznál Krisztus hitvalló követőinek elcsábítására is. Sok keresztény mindent megtesz azért, hogy meggazdagodjon…

Ijesztő, hogy mennyi embert meg tud téveszteni Sátán. A világi gazdagság lehetőségeivel kecsegtet, ami megtetszik az embernek és úgy véli, hogy előtte áll a tökéletes boldogság. A köztisztelet, a gazdagság és a pozíció megszerzésének reménye csábítja őket. Így szó Sátán: 'Neked adom mindezt a hatalmat és gazdagságot, hogy jót tehess az emberekkel.' Amikor azonban elérte hőn vágyott célját, már elszakadt önmegtagadó Megváltójától…

Gyakran tapasztalható, hogy a kegyességből a világiasságba való váltás oly észrevétlenül történik a gonosz ravaszkodásai miatt, hogy a becsapott ember nincs is tudatában, hogy elszakadt Krisztustól és már névlegesen a szolgája." – CS 213-215.

4. VÉGZETES CSALÁSOK

a. Miért szükséges odaadóan küzdenünk a keresztény hitért? Júd 3-4, 8, 11.

„Az engedetlenség Sátánnal kezdődött, és minden engedetlenség az ő hatásának tulajdonítható. Akik Isten uralma ellen lázadnak, azok szövetségre léptek az ős pártütővel, aki minden hatalmát és ravaszságát latba veti, hogy foglyul ejtse az érzékeket és az értelmet. Tudni fogja, hogyan mutassa be a dolgokat, hogy a hatalmában levők - miként ősszüleink is - a törvényszegésben csak előnyöket lássanak.

Sátán megtévesztő hatalmának legfényesebb bizonyítéka, ha pártfogoltjai közül sokan azzal áltatják magukat, hogy Isten szolgálatában állnak…

Kezdetben Saul [király] igen nagy eréllyel látott a varázslók és bálványimádók kiirtásához, de később, engedetlensége idején őt is ugyanaz a lélek vezette Isten ellen, és Sátán éppen úgy uralta őt, mint minden varázslót és szemfényvesztőt. Azzal sem bántotta volna meg jobban Istent, ha nyilvánosan állást foglal a bálványimádók mellett.

Isten Lelkének, beszédének utasításait vagy feddését elvetni igen veszedelmes dolog. Pedig igen sokan tesznek ma is úgy, mint Saul: addig játszanak a kísértésekkel, amíg azután a bűn igazi mibenlétét nem ismerik fel. Elhitetik magukkal, hogy nem tesznek igazságtalanságot, ha jó szándékból hajolnak el Isten rendelkezésétől. Addig-addig ellenkeznek a kegyelem Lelkével, amíg annak szavát meg sem hallják többé, s így áldozatul esnek a maguk választotta tévelygésnek." – PP 590-591.

„Minden férfi, nő és gyermek, akit nem Isten Lelke vezérel, Sátán varázslatának befolyása alatt áll, és tettei, valamint példája által másokat is eltérít az igazság útjáról." – ÜI 160.

„Testvéreim, irigykedésetek és széthúzásotok elszomorítja Istent. Mindezekben Sátánnak engedelmeskedtek, és nem Krisztusnak… Ha pedig valakiknél… büszkeség és hiúság él a szívükben, lusták és világi gondolkodásúak, pénzsóvárak, szeretetlenek és ítélkezők, akkor nem kell közölni velünk, hogy kikkel tartanak fenn kapcsolatot, ki a legmeghittebb barátjuk. Lehet, hogy nem hisznek a varázslásban, ennek ellenére gonosz lélekkel tartanak közösséget." – 5B 163.

„A lázadás és hitehagyás levegőjét szívjuk, és ez ránk is kihatással lesz, hacsak hit által Krisztusra nem függesztjük gyámoltalan lelkünket." – LHU 21.

Csütörtök *November 4.*

5. CSELEKVÉS

a. A korai apostolok idejében, milyen veszély leselkedett Szamáriára? Hogyan sikerült elhárítani? Apcs 8:9-13. Különösen mire buzdít bennünket az efézusi hívők lépése? Apcs 19:17-20.

„Sátán mesteri elme és megvannak a választott eszközei, amelyekkel embereket felmagasztal és Isten fölé emelt tisztességgel ruház fel. Istennek azonban hatalma van. Képes elfogadni azokat, akik törvényszegéseikben és bűneikben holtak. Szentlelke működésével, mellyel feltámasztotta Jézust a halálból, képes átformálni az emberi jellemet és a lelket visszaalakítani az elveszett isteni képmásra." – YI February 7, 1895.

„A bűntől való szabadsághoz vezető út az én keresztre feszítésén és a sötétség hatalmaival való összeütközésen keresztül vezet." – OHC 321.

„Ha a kiadásra kerülő könyvek nagy részét elégetnék, megállítanák a csapást, mely félelmetes pusztítást végez, mert gyöngíti az értelmet, s megrontja a szívet. Annyira senki sincs megalapozva a helyes elvekben, hogy mentes lenne a kísértésektől. El kell vetnünk mindezeket a szemét olvasmányokat." – CEv 76.

„A hitetlen, ha megtér, irtózik azoktól a könyvektől, amelyek kételkedni kezdtek Isten szavában. Az a könnyelmű ember, aki megtisztította lelkét az igazság iránti engedelmességgel, az kíváncsiságból vagy szokásból nem fog kockázatosan pazarolni. Azt sem engedi, hogy olyan jelenetek terheljék gondolatait, amelyeket ezek az érzéki oldalak mutatnak be. Éberen figyel a veszélyre, és mialatt önmaga elkerüli a kísértést, másokat is figyelmeztet annak elbűvölő voltára. Bármilyen bálványa is volt korábban, a megtért ember nemcsak ellenáll a gonosznak, hanem amennyire lehetséges, távol tartja magát Sátán hatalmától. Ismételten megkérdezem Krisztus követőitől: 'Elégettétek-e már ezeket a mágikus könyveket?' " – ST May 18, 1882.

Péntek *November 5.*

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Miért akarja fellázítani a gonosz a szombattartókat?**
2. **A házasságtörés mily mértékben jelenik meg a társadalomban ma?**
3. **Miként tudom Jézus nyomdokaiban járni, ha kísértés ér?**
4. **Az élet mely területe hat rám elbűvölően?**
5. **Milyen dolgaim vannak, amelyeket jobb, ha félreteszek vagy teljesen megsemmisítek?**

A KEGYELEM SZÖVETSÉGE

„Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által." (Gal 3:14)

„A Föld alapjainak lefektetése előtt szövetség köttetett arról, hogy Istennek gyermekei legyenek mindazok, akik engedelmeskednek neki, és a bővölködő kegyelem által jellemükben szentekké és Isten előtt feddhetetlenekké váljanak. Ezt az örök időktől fogva létező szövetséget adta Isten Ábrahámnak évszázadokkal Krisztus eljövetele előtt." – FE 403.

Javasolt olvasmány: *Pátriárkák és Próféták, 322-333. (A törvény és a szövetségek)*

Vasárnap *November 7.*

1. KRISZTUS A PÁTRIÁRKÁLIS IDŐKBEN

a. Hogyan kezdte Pál a beszédjét a zsidók által befolyásolt galatabeliekhez az Ábrahám (akit a zsidók atyjuknak tartottak) és Krisztus közötti kapcsolatról? Gal 3:6-8.

„Nem csak az Üdvözítő adventje alkalmával, hanem a bűneset és a megváltás utáni korszakokban is, Krisztusban békéltette meg Isten önmagával a világot (2Kor 5:19). Krisztus volt az alapja és a középpontja az áldozati rendszernek a pátriárkák korszakában csakúgy, mint a zsidók idejében. Őszszüleink bűne óta nem volt többé semmiféle közvetlen érintkezés Isten és az ember között. Az Atya Krisztus kezébe adta a világot, hogy az Ő közbenjárói tevékenysége útján megválthassa az embert és igazolhassa Isten törvényének tekintélyét és szent voltát. Az ég és a bűnbe esett emberi nemzetség közötti közösség csak Krisztus útján jöhetett létre." – PP 325.

b. Kik az áldottak ellentétben az elátkozottakkal? Gal 3:9-10.

2. KRISZTUS ÉS A KÉT TÖRVÉNY

a. Milyen kapcsolat van Krisztus és az Ő örök erkölcsi törvénye, a Tízparancsolat között? Ésa 42:21; Gal 3:11-14.

„A törvény az ember teremtése előtt is létezett. Isten a mennyei lények állapotához szabta azt. Még az angyalokat is az irányította. Az igaz élet alapelvei a bűneset után is ugyanazok maradtak. Semmi nem került ki a törvényből és a szent előírások egyikén sem lehetett javítani. Isten törvénye éppúgy létezni fog az örökkévaló korokon át, ahogyan az már a kezdetekben is létezett…

Az angyalokat is irányító törvény tisztaságot követel legrejtettebb gondolataink, vágyaink és hajlamaink terén. Ez az 'örökké megingathatatlan' (Zsol 111:8) törvény fog megítélni mindenkit Isten rohamosan közeledő napján." – 1Sz 208-209.

„Krisztus és az Atya, egymás mellett álltak a hegyen, és ünnepélyes fenséggel nyilatkoztatták ki a Tízparancsolatot." – Ev 400.

„Ha Isten törvénye megváltoztatható vagy visszavonható lenne, akkor Krisztusnak nem kellett volna szenvednie törvényszegésünk következményei miatt. Ő eljött, és elmagyarázta, hogy mi a kapcsolat a törvény és az ember között; saját engedelmes életével szemléltette az előírásokat." – JÉ 251-252.

b. Mutasd be a ceremóniális törvényekkel kapcsolatos különbségeket, amelyek előre mutattak Isten Bárányának áldozatára! Zsid 9:27-28.er; 10:1, 4-10.

„Megváltót ígért és az áldozati felajánlások előre mutattak Krisztus halálára, amin a bűnáldozatok alapultak. Ha Isten törvényét sohasem szegték volna meg, akkor nem lett volna halál és így nem lett volna szükség Megváltóra; következésképpen nem lett volna szükség az áldozatokra sem." – PP 322.

„Sokan vannak olyanok, akik megpróbálják összekeverni ezt a két törvényrendszert. A ceremóniális törvényről beszélő helyeket használják fel annak bizonyítására, hogy az erkölcsi törvényt Isten eltörölte. Ez azonban a Szentírás üzenetének elferdítése, kiforgatása. A két törvényrendszer közötti különbség átfogó és világos. A szertartási törvények rendszere olyan jelképekből áll, amelyek Krisztusra mutatnak, az Ő áldozatára és papságára. Ezt a szertartási törvényt, áldozataival és rendeleteivel együtt a hébereknek addig kellett végrehajtaniuk, míg a jelkép nem találkozott a valósággal Krisztus halálában, aki Isten Bárányaként elveszi a világ bűneit. Ezután az összes áldozati felajánlásoknak meg kellett szűnniük." – PP 324.

3. A KEGYELEM

a. Mikor volt először szükség a kegyelem szövetségére, mely azonnal biztosítva lett, előre mutatva a Megváltó eljövetelére? 1Móz 3:9-11, 14-15, 21.

„Amióta bűn létezik, azóta van Megváltó is." – JÉ 168.

„A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztusban való hit és az engedelmesség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak Isten törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét." – PP 330.

b. Hogyan újult meg ez a szövetség Ábrahámmal? Mikor lépett életbe? 1Móz 22:18; Gal 3:14-18.

„[Ábrahám] bűnei bocsánatáért Krisztusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be neki. Az Ábrahámmal megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. Az Úr azt mondta Ábrahámnak: 'Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes' (1Móz 17:1). Isten a következőképpen tett tanúbizonyságot hűséges szolgájáról: 'Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet' (1Móz 26:5), az Úr kijelentette neki: 'És megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad' (1Móz 17:7).

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg és Ábrahámmal csak megújította, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta Isten először adott hírt a megváltásról és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kedve azonban, amikor Krisztus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már Újszövetségnek nevezték. Ennek az Újszövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének." – PP 330.

4. A KÉT SZÖVETSÉG

a. Melyik volt az „ó" szövetség? Ki törte meg és miért nem tudták megtartani azt? 2Móz 24:6-8; 32:1, 31.

„Egy másik szerződés is volt, amelyet a Szentírásban 'ó' szövetségnek neveztek. Ezt a szerződést, szövetséget Isten a Sinai hegyen kötötte meg Izraellel. Ezt a szövetséget az áldozat vére… hitelesítette…

Rabszolgasága idején a nép nagymértékben elvesztette Isten ismeretét és az ábrahámi szövetség alapelveinek ismeretét is…

Mivel a bálványimádás és az erkölcsi romlottság közepette éltek, ezért nem volt valódi fogalmuk Isten szentségéről, saját szívük rendkívül bűnös voltáról. Képtelenek voltak felfogni, hogy saját erejük és akaratuk nem elegendő ahhoz, hogy igazán engedelmeskedni tudjanak Isten törvényének. Azt sem tudták igazán megérteni, hogy szükségük van megváltóra. Mindezekre meg kellett tanítani őket.

Isten elvezette őket a Sinai hegyhez. Kinyilvánította előttük dicsőségét. Megajándékozta őket törvényével és az engedelmesség feltételének teljesítésétől függően áldások ígéretével: 'Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim… És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép' (2Móz 19:5-6). A nép nem fogta fel saját bűnös voltát. Azt sem, hogy Krisztus nélkül lehetetlenség volt számukra Isten törvényének megtartása. Mindezek ellenére készségesen léptek szövetségre Istennel. Úgy érezték, hogy képesek voltak és lesznek saját igazságukat létrehozni és ezért merték kijelenteni: 'Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk' (2Móz 24:7). Áhítatot keltő fenséggel tanúbizonyságot tettek a törvény kihirdetéséről, és rémülten remegtek a hegy előtt. Ám csak néhány hét telt el és máris megszegték Istennel kötött szövetségüket és leborulva imádták a faragott képet. Nem remélhették Isten tetszését egy olyan szövetség útján, amelyet megszegtek." – PP 330-332.

b. Hogyan újította meg kegyelméből Isten az Ábrahámmal kötött eredeti szövetséget, és nevezte el azt „új" szövetségnek? Jer 31:33-34; Zsolt 40:9.

„Ugyanazt a törvényt, amelyet a kőtáblákra vésték, a Szentlélek a szív tábláira írta. Ahelyett, hogy saját igazságunk létrehozásán fáradozunk, inkább fogadjuk el Krisztus igazságát! Az Ő vére engesztelés bűneinkért. Engedelmességét nekünk tulajdonítja Isten. Azután a Szentlélek által megújított szív megtermi majd 'a Lélek gyümölcseit'. Krisztus kegyelme útján az Isten törvénye iránti engedelmességben élünk, amely törvényt a szívünkbe írta. Ha már Krisztus Lelke lakozik bennünk, akkor éppen úgy járunk és lakozunk ezen a földön, ahogy Ő járt és lakozott." – PP 332.

Csütörtök *November 11.*

5. KRISZTUS RAGYOG BELÜL

a. Hogyan írja le az Újszövetség ugyanazon kegyelem törvényét számunkra ma? Zsid 8:10-13; Jak 2:18-23.

„Ábrahám hitt Istennek. Honnét tudjuk, hogy hitt? Cselekedetei bizonyították hite milyenségét és ez a hite tulajdoníttatok neki igazságul.

Ma is Ábrahám hitére van szükségünk, hogy bevilágítsa a körülöttünk sűrűsödő sötétséget, mely kirekeszti Isten szeretetének édes verőfényét és eltörpíti a lelki növekedést. Hitünknek bővölködnie kell a jócselekedetekben; hiszen a hit cselekedetek nélkül halott. Minden elvégzett kötelesség, minden Jézus nevében hozott áldozat túláradón nagy jutalmat terem. Magában a kötelesség cselekvésében Isten szól és adja áldását." – RC 79.

„Aki Isten szolgálatára adja magát, azt Krisztus kegyelmének alakító ereje formálja. A Szentlélek itatja át, ezért kész megtagadni magát, felvenni keresztjét; bármely áldozatra kész a Mesterért. Nem képes többé közönyösen elmenni a körülötte pusztuló lelkek mellett. Felülemelkedik az önszolgálaton. Krisztusban Isten újra teremtette őt, és az önszolgálatnak nincs helye életében…

Eléggé értékeled-e a Kálvárián hozott áldozatot, hogy készen állj minden más érdeket alávetni a lélekmentés munkájának? Az Üdvözítő igaz követőjének életét a bűnösök megmentésének ugyanaz az ellenállhatatlan kívánsága jellemzi, mely az Úr életét jellemezte. A keresztény nem kíván magáért élni. Öröme telik a Mester szolgálatára szentelni mindenét, és magát is. Kimondhatatlan vágy indítja lelkeket nyerni Krisztus számára. Akiből ez a vágy hiányzik, jobban teszi, ha aggódni kezd üdvössége miatt. Imádkozzanak a szolgálat lelkületéért." – 7B 9-10.

Péntek *November 12.*

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Hol volt Krisztus az Ószövetségi időben?**
2. **Mi a különbség az erkölcsi és a szertartási törvények között?**
3. **Mióta létezik az új szövetség? Miért nevezték ezt „új"-nak?**
4. **Mi szükséges ahhoz, hogy meg tudjuk tartani a szent Isten erkölcsi törvényét?**
5. **Hogyan mutatod be a téged vádlónak, hogy mit jelent a „törvény alatt" lenni?**

AZ EVANGÉLIUM A MAGA TISZTASÁGÁBAN

„Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által." (Gal 4:7)

„Isten az élet teljes szabályát adta törvényében az embernek. Engedelmeskedve annak – Krisztus érdemei által – élni fog. Áthágva azt, a törvénynek hatalma van kárhoztatni. A törvény Krisztushoz küldi az embereket, és Krisztus visszairányítja őket a törvényhez." – OHC 138.

Javasolt olvasmányok: *Szemelvények, 1. kötet, 221-223. (A törvény a Galátziabeliekhez írt levélben), 313-317. (Főpapunk: Krisztus); Manuscript Releases, 9. kötet, 181-187.*

Vasárnap *November 14.*

1. EGYEDÜLI REMÉNYSÉGÜNK

a. Mit tanulhatunk abból, ahogyan Pál összpontosított, amikor a népszerűtlen igazságot hirdette? 2Kor 4:5; Gal 3:19-22.

„Pál a pogányoknak Krisztust, mint üdvösségük egyedüli reménységét hirdette, de eleinte semmit nem mondott a törvényről. Azonban, miután szívük meglágyult Krisztus jelenlététől, mint Isten földünknek szánt ajándékától és megértették azt, amit a Megváltó műve magában foglalt, a drága áldozatot, mely bemutatta Istennek emberek iránt tanúsított szeretetét, a legékesszólóbb egyszerűséggel tanította, hogy ez által a szeretet által az egész emberiség – úgy zsidók és pogányok- megmenekülhetnek, ha átadják neki szívüket. Így, amikor szívük meglágyult, megalázkodott, és átadták magukat az Úrnak, eléjük tárta Isten törvényét, mint engedelmességük próbakövét. Ez volt munkamódszere, hogy lelkeket nyerjen meg. Ha hirtelen és ügyetlenül bánt volna az Igével, nem érte volna el sem a zsidókat, sem a pogányokat.

Úgy vezette a pogányokat, hogy szemléljék Isten szeretetének felmérhetetlen igazságait. Felvetődött a kérdés, miért volt szükség ilyen óriási nagy árra? Ekkor Pál visszament az Ószövetség jelképeihez, Krisztust mutatva be a törvényben. Így tértek meg Krisztushoz és a törvényhez." – SW 77.

2. KRISZTUSHOZ JÖNNI

a. Mihez hasonlítható a törvény Krisztusra és az iránta való nagy szükségünkre vonatkozóan? Gal 3:23-26; Jn 15:5.

„Amint a bűnös belenéz a nagy erkölcsi tükörbe, meglátja jellemének hiányosságait. Meglátja valódi – foltos, szennyes, kárhoztatott – mivoltát, ugyanakkor tudja, hogy a törvény semmiképp sem tudja elvenni vagy megbocsátani a bűnös vétkét. Tovább kell lépnie. A törvény csak a Krisztushoz vezető tanítómester. A bűnöket hordozó Megváltóra kell tekintenie. Miközben feltárul előtte a Kálvárián függő Krisztus, amint az egész világ bűnének terhe alatt haldoklik, a Szentlélek megmutatja neki Isten viszonyulását mindazokhoz, akik bánkódnak bűneik felett. [Idézve: Jn 3:16.]" – 1Sz 203.

„Többen kérdezik a Galátziabeliekhez írt levél törvény értelmezése kapcsán: 'Melyik törvény a Krisztushoz vezérlő mester?' 'Mind a ceremoniális, mind pedig az erkölcsi törvény, azaz a Tízparancsolat' – válaszolom." – 1Sz 221.

„Krisztus, és egyedül Krisztus által az élet folyamai megújítják az ember természetét, átalakítják ízlését és a menny felé fordítják szeretetének irányát." – 1Sz 313.

„[Idézve Gal 3:24.] Pálon át itt a Szentlélek az erkölcsi törvényről szól. A törvény leplezi le bűneinket, érteti meg velünk, hogy Krisztusra van szükségünk, hogy hozzá meneküljünk bocsánatért és békességért az Isten iránti bűnbánat és a Jézus Krisztus iránti hit gyakorlása által…

A Tízparancs törvényre ne annyira tiltó oldaláról, hanem az irgalmasság felől tekintsünk. Tilalmai szavatolják az engedelmességben rejlő boldogságot. Amint Krisztusban befogadjuk a tilalmakat, ez munkálja bennünk a jellemtisztaságot, ami boldogságot hoz számunkra az örökkévaló korszakokon át. Az engedelmes számára a Tízparancs védőfalat jelent. Isten jóságát látjuk meg benne, aki az igaz élet változhatatlan elvei által igyekszik megvédeni az embereket a törvényszegő gonoszkodás következményeitől…

A törvény Isten elgondolásainak kifejezése. Mikor Krisztusban befogadjuk a törvényt, akkor a mi elgondolásunkká válik. Felülemel minket a bűnös kívánságok és hajlamok hatalmán, felül a bűnre vezető kísértéseken." – TII 194.

b. Hogyan bizonyítja az életünkben végbemenő változás a keresztség által Krisztusnak tett fogadalmunkat? Gal 3:27; Rm 13:14.

3. HARMÓNIÁBA KERÜLVE

a. Mi az egyik kulcsfontosságú ismertetőjele Krisztus igaz követőinek? Gal 3:28.

„Az emberiség fiai közül mindazok egy család gyermekeivé válnak, akik átadják magukat Krisztusnak, akik hallják az igazságot és engedelmeskednek annak. A tudatlan és bölcs, a gazdag és a szegény, a pogány és a szolga, a fekete vagy a fehér – Jézus lefizette az árat minden lélekért. Ha hisznek Benne, megtisztító vére érvénybe lép életükben. A fekete ember neve a fehér mellé íratik az Élet könyvében. Krisztusban mindnyájan egyek. Születés, rang, nemzetiség vagy bőrszín nem emelhet fel és nem alacsonyíthat le senkit. A jellem teszi az embert. Ha egy rézbőrű, egy kínai, vagy egy afrikai engedelmességben és hitben járva átadja szívét Istennek, Jézus színétől függetlenül szereti, és szeretett testvérének nevezi őt." – 2Sz 323.

„Ha az Isten gyermekei egyek Krisztusban, akkor vajon miként tekint Jézus a faji és társadalmi megkülönböztetésre és az emberek közötti elkülönülésre a szín, a faj, a pozíció, a gazdagság, a születés és a tehetség vonatkozásában? Az egység titka a Krisztusban hívők egyenlőségében található." – 1Sz 245.

b. Mi a keresztényi kötelességünk, látva a társadalmi egyenlőtlenségeket? Ef 6:5-9.

„Krisztust és küldetését félreértelmezik, tömegek érzik úgy, hogy gyakorlatilag el vannak zárva az evangélium javaitól. Ám ne érezzék, hogy el vannak zárva Krisztustól! Nincs olyan, ember vagy Sátán által emelt korlát, amelyen a hit ne tudna áthatolni." – JÉ 339.

„Olyan személy, olyan nemzet nincs, mely szokásaiban és gondolataiban tökéletes lenne. Egyiknek a másiktól kell tanulnia. Ezért Isten azt akarja, hogy a különböző nemzetiségek legyenek egyek ítéletükben és szándékaikban. Akkor az egység, mely Jézusban van, testet fog ölteni…

Testvéreim! Tekintsetek Jézusra, utánozzátok viselkedését és lelkületét, és akkor nem ütköztök nehézségekbe, ha el akarjátok érni ezeket a különböző embereket." – 9BT 199.

„A kereszténység a közösség erős kötelékével fűzi össze az urat és szolgát, a királyt és alattvalóját, az evangélium szolgáját és a lezüllött bűnöst, aki Krisztusban megtisztult a bűntől. Valamennyit ugyanaz a vér mosta fehérre, ugyanaz a lélek elevenítette meg; eggyé lettek Krisztus Jézusban." – AT 315.

4. A KRISZTUS ÁLDOZATÁBA VETETT HIT TISZTASÁGA

a. Melyek az Isten családjába való befogadás kiváltságai? Gal 3:29; 4:1-7. Hogyan történhet ez meg? Jn 1:12-13.

„Ezen egyszerű tény által, hogy Istenben hiszünk, a Szentlélek új életet szül szívünkben. Mint gyermekek beleszületünk Isten családjába és az Örökkévaló úgy szeret bennünket, ahogyan Fiát szereti." – JVÚ 36.

„Milyen csodálatos a megváltás terve egyszerűségében és teljességében! Nemcsak teljes bocsánatot ad a bűnösnek, hanem helyre is állítja a törvényszegőt, hogy ezáltal Isten a fiává fogadhassa őt. Engedelmesség által szeretet, béke és öröm lehet osztályrésze. Hite Krisztussal, az isteni erő forrásával egyesíti őt gyengeségében. Isten elfogadja őt Krisztus érdemei által, mert Krisztus eleget tett a törvény kívánalmainak, és saját igazságosságát tulajdonítja a bűnbánó, hívő léleknek." – TMK 96.

b. Az emberi természet bűnös büszkesége miatt milyen új szertartást adott Krisztus az egyháznak? Mégis hogyan mutatták ki a galatabeliek, hogy még a kereszthalált sem tudják értékelni? Jn 13:14; Gal 4:8-10.

„Ez a szertartás [a lábmosás] nem annyira az ember értelméhez, mint inkább szívéhez szól. Erkölcsi és lelki oldalának van szüksége rá. Ha Krisztus tanítványainak nem lett volna szüksége erre, nem hagyta volna ezt rájuk utolsó rendeléseként, az úrvacsora részeként. Krisztus olyan szertartást akart a tanítványokra hagyni, melyre igen nagy szükségük volt – mely kiszabadítaná őket az eddig elengedhetetlennek tartott szertartásokból, és melyeket az evangélium örömüzenetének elfogadása feleslegessé tett. A régi szertartások folytatása bántó lett volna Istennek." – TII 150.

„A galátziai gyülekezetekben ellenben nyílt, leplezetlen tévtan lépett az evangélium helyébe. Krisztust, a hit egyetlen fundamentumát megtagadták a már elavult zsidó ceremóniák kedvéért." – AT 262.

Csütörtök *November 18.*

5. A SZERETET MUNKÁLKODÁSA

a. Mit tanulhatunk Pál apostol gyengéd felhívásaiból? Gal 4:11-18.

„Különböző felfogású emberekkel, változó helyzetek és viszonyok között bölcsen bánni olyan feladat, mely Isten Lelke által megvilágított és megszentelt értelmet és ítélőképességet igényel. Krisztus képviselőjének meg kell tanulnia annak fontosságát, hogy munkamódszerét azokhoz igazítsa, akiket meg akar menteni. Szelídség, türelem, eltökéltség és határozottság egyaránt szükséges, de ezeket a megfelelő időben és helyen kell gyakorolni. Csakis az Istennel való szoros kapcsolat fenntartása által remélhetik az Ő szolgái, hogy képesek lesznek megfontoltan kezelni a próbákat és nehézségeket, amelyek az egyházban keletkeznek.

Pál Krisztus evangéliumát a maga tisztaságában mutatta be a galatabelieknek. Tanításai összhangban voltak a Szentírással, és a Szentlélek volt tanúja munkálkodásának. Figyelmeztette testvéreit, hogy ne hallgassanak semmire, ami ellenkezik az igazsággal, amelyet tanultak." – LP 190.

b. Hogyan ad reménységet a törvény és az evangélium egyesülése? Gal 4:19-21.

„Aki hisz Jézusban, nem áll Isten törvényének szolgasága alatt, hiszen az engedelmesek számára a törvény az élet, nem pedig a halál törvénye. Aki felismeri a törvény lelki jellegét, aki megérti hatalmát, mint a bűn leleplezője, éppen olyan tehetetlen állapotban leledzik, mint a Sátán, ha csak el nem fogadja az engesztelést Jézus gyógyító áldozatában, Aki a mi engesztelésünk… A Jézusba vetett hit által lehetővé válik engedelmeskednünk a törvény minden elvének." – TII 174.

Péntek *November 19.*

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Miért létfontosságú, hogy Krisztust hirdessük, amikor Isten erkölcsi törvényéről beszélünk?**
2. **Hogyan okoznak kárt önmaguknak azok, akik elutasítják Krisztust vagy a törvényt?**
3. **Hogyan tudnám jobban elősegíteni azon személyek Krisztussal való egységét, akik különböznek tőlem?**
4. **Mi a probléma azzal, ha a keresztények ma is gyakorolni akarják a zsidó ceremoniális törvényeket?**
5. **Hogyan válhatok Pálhoz hasonlóvá a lélekmentésben?**

KERESZTÉNY SZABADSÁG

„Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit." (Gal 5:6)

„A szeretet által munkálkodó hit, amely megtisztítja a lelket, az a szent, felemelő és megszentelő hatalom, amely meglágyítja és legyőzi a viszálykodó emberi természetet. Krisztus szeretete szorongatja a hívőket, és összhangban egyesíti őket a Kálvária keresztjénél." – MM 316.

Javasolt olvasmány: *Pátriárkák és próféták, 113-115. (A hit próbája-részlet)*

Vasárnap *November 21.*

1. SZOLGÁLÓLÁNY TEST SZERINT

a. Hogyan mutatja Ábrahám példája azt a lelki szolgaságot, amikor a saját véges erőnk szerint cselekszünk? 1Móz 16:1-4, 11-12, 15; Gal 4:22-25.

„Ábrahám nem kételkedett Isten ígéretében, hogy fiúgyermekkel fogja megajándékozni. Azonban nem várt addig, amíg Isten jónak látja – a maga módja szerint – ígéretét teljesíteni. Isten halasztást adott, hogy Ábrahám hitét próbára tegye; ezt a próbát azonban nem állotta meg. Sára, mivel lehetetlennek tartotta, hogy öregkorában gyermeke szülessék, egy tervet indítványozott, melynek alapján Isten szándéka megvalósítható: Ábrahám vegyen magának a szolgálólányok közül második feleséget. A többnejűség annyira általánossá vált, hogy már nem tartották bűnnek, annak ellenére, hogy Isten törvényének áthágása volt; a családi viszony szentségének és békéjének pedig végzetesen ártott. Ábrahámnak Hágárral kötött házassága csak bajt hozott, nem csupán saját otthonára, hanem a következő nemzedékekre is." – PP 145.

„Ábrahám és Sára közös hitetlenkedése eredményezte Ismáel születését, a jó és a hitetlen mag keveredését…

Ismáel a puszta vad vezérének portyázó életét választotta… A tőle származó hatalmas nemzet nyugtalan, pogány nép volt." – PP 165.

2. SZABAD NŐ ÍGÉRET ÁLTAL

a. Amikor Ábrahám és Sára maradéktalanul bízott Isten ígéretében, hogy fiuk fog születni, mi történt és miért? 1Móz 18:11-14; 21:1-2; Zsid 11:11.

b. Ahogyan a csoda, hogy az idős Sára szülni tudott, milyen csodálatos előjoguk van a hit gyermekeinek? Gal 4:26-28.

„Krisztus a legbűnösebbeket is ki tudja emelni a lealjasodás verméből, és olyan helyre állítani, ahol Isten gyermekeinek ismerik el őket, örökösöknek Krisztussal a romolhatatlan örökségre.

Sokan teljesen elcsüggedtek. Oly sokáig voltak megvetettek és elhagyottak, hogy érzéketlenné váltak. Azt gondoljuk, hogy képtelenek felfogni vagy befogadni Krisztus evangéliumát. Az isteni kegyelem mégis megváltoztathatja őket. A Szentlélek kezében szertefoszlik butaságuk, mely felemelkedésüket reménytelennek tünteti. Tompa, ködös agyuk életre kel. A bűn rabszolgái felszabadulnak. Lelki életük megszületik és megerősödik. Bűnös életük eltűnik, a tudatlanságuk legyőzötten hever. A hit, amely a szeretet által munkálkodik, megtisztítja szívüket, és megvilágosítja értelmüket." – 7BT 228-229.

c. Miért kellett Hágárt és Ismáelt örökre elűzni Ábrahám otthonából? Milyen mély lelki tanulságot vonhatunk le ebből? 1Móz 21:9-12; Gal 4:29-31; Rm 13:12.

„Ha Isten szentesítette volna a többnejűséget, akkor nem utasította volna Ábrahámot, hogy küldje el Hágárt és fiát. Ezáltal mindnyájunk számára tanítást akart adni, hogy a házassági viszony jogát és boldogságát mindenkor tisztelni és védelmezni kell még nagy áldozatok árán is. Sára volt Ábrahámnak első és egyetlen igazi felesége. Ő oly jogokat formálhatott a családban, mint feleség és anya, mint senki más. Tisztelte férjét, és urának nevezte őt, de féltékeny volt, hogy Ábrahám nehogy megossza érzéseit Hágárral. Isten nem feddte meg Sárát eljárásáért. Ábrahámot megdorgálta az angyal, hogy kételkedett Isten hatalmában, amely arra indította őt, hogy Hágárt feleségül vegye, és azt gondolta, hogy általa fog beteljesedni az ígéret." – MT 45.

3. MEGSZABADÍTÁS

a. Milyen felhívást intéz hozzánk Pál, hogy elfogadjuk a Krisztus általi szabadságot? Gal 5:1.

„Azok, akik hisznek Krisztusban és engedelmeskednek parancsolatainak, nincsenek Isten törvényének szolgasága alatt; mert azok számára, akik hisznek és engedelmeskednek, az Ő törvénye nem a szolgaság, hanem a szabadság törvénye. Mindazok, akik hisznek Krisztusban; mindazok, akik bíznak a feltámadott Megváltó megtartó erejében, aki elszenvedte a bűnösnek járó büntetést; mindazok, akik ellenállnak a kísértéseknek és a gonoszság közepette igyekeznek a Krisztus által adott minta szerint élni, Krisztus engesztelő áldozatába vetett hit által az isteni természet részesévé válnak, így kikerülik a romlottságot, amely a kívánságban van e világon. Mindazok, akik hit által engedelmeskednek Isten parancsolatainak, el fogják érni a bűntelenség azon állapotát, amelyben Ádám élt törvényszegése előtt." – HP 146.

b. Milyen felhívást intéz hozzánk Pál, hogy elkerüljük a nézeteltérést, amelyet az okoz, hogy tovább akarunk menni annál, mint ami meg van írva? Gal 5:2-4.

„A zsidó tanítók…, akik azt hangoztatták, hogy a körülmetélkedést illetően a kereszténységre tértek tartsák meg a szertartásrendet. Még mindig azt hirdették, hogy az eredeti Izráel Ábrahámnak magasrangú és kiváltságokkal megáldott gyermekei voltak, és joguk volt az Ábrahámnak tett összes ígéretekhez. Őszintén azt gondolták, hogy a zsidók és keresztények közti közbeeső területet foglalva el, el tudnák távolítani a kereszténységhez fűződő szégyent és gyűlölködést, és nagyszámú zsidót gyűjthetnének be.

Azzal igazolták Pállal ellentétes álláspontjukat, hogy az apostolok eljárása, hogy körülmetélkedés nélkül fogadják be a pogányokat a gyülekezetbe, több zsidót akadályoz meg a hit elfogadásától, mint ahány pogányt megnyert. Ezzel mentegették Isten elismert szolgái nyugodt megfontolásával szembeni ellenállásukat. Nem ismerték el, hogy Krisztus munkássága magában foglalta az egész világot. Azt állították, hogy egyedül a héberek Megváltója volt; ezért azt mondták, hogy a pogányoknak körül kell metélkedniük, mielőtt Krisztus egyházának előjogaiba fogadnák őket." – TII 194-195.

4. A FÉLREÉRTELMEZETT HIT

a. Hogyan foglalhatjuk össze Pál apostol alázatos, hűséges álláspontját? Gal 5:5.

„Hagyd ügyedet az Úrra, és higgy az Ő szavában. Higgy, ó higgy az Úr Igéjében és hit által járj, ne látás által. Újra és újra szenteld magad Istennek. Légy hűséges és igaz az 'így szól az Úr'-hoz, és állj erősen a szabadságban, amivel Krisztus téged szabaddá tett." – UL 337.

b. Hogyan értették félre gyakran Pál apostolt a másként gondolkodók Galatában és más gyülekezetekben is? Gal 5:7-12; 1Kor 1:10-13.

„A [jeruzsálemi tanítványokból álló] zsinat úgy döntött, hogy a zsidó körülmetéltek, ha akarják, továbbra is megtarthatják Mózes törvényének rendeléseit, de a pogányságból megtérőknek ne tegyék kötelezővé. Az ellenzék előnyt kovácsolt ebből, éket akart verni a szertartásrend megtartói és meg nem tartói közé, úgy vélve, hogy az utóbbiak távolabb állnak Istentől.

Pál felháborodott, méltatlankodott ezen. Szigorú dorgálásra emelkedett a hangja: 'Ha körülmetélkedtek, Krisztus néktek semmit sem használ.' A kereszténységet körülmetélkedés nélkül értéktelennek tartó csoport az apostol ellen fogott össze és neki szembe kellett szállnia velük minden általa alapított, meglátogatott gyülekezetben: Jeruzsálemben, Antiókhiában, Galáciában, Korinthusban, Efézusban és Rómában. Pált Isten hívta el, hogy hirdesse Krisztust, a megfeszítettet. A körülmetéltség vagy körülmetéletlenség mit sem jelentett. A zsidó párt hitehagyottnak tartotta Pált, aki le akarja dönteni az izráeliták és a világ közt Isten által emelt falat. Sorra látogatták a Pál-alapította gyülekezeteket, szakadást idézve elő. Azt tartva, hogy a cél szentesíti az eszközt, hamis vádakat terjesztettek az apostolról, megsemmisíteni törekedve tekintélyét. Mikor Pál túlbuzgó és becstelen ellenfelei után sorra látogatta a gyülekezeteket, sokat talált, aki bizalmatlanul tekintett rá, sőt megvetette fáradozásait.

A szertartástörvényt és a különböző igehirdetők viszonylagos érdemeit érintő megosztottság sok fejfájást és fáradságos munkát okozott az apostolnak. [Idézve 1Kor 1:10-13.]" – TII 195.

Csütörtök *November 25.*

5. MILYEN FAJTA CSELEKEDET?

a. Míg a ceremoniális törvényt és a körülmetélkedés szertartását Isten egy határozott céllal adta az ősi zsidó társadalom számára, mit ismernek fel mindazok, akik elfogadják Krisztust, mint az örök élet egyetlen Forrását? Gal 5:6.

„Az őszinte hit mindig szeretetből táplálkozik. A Kálváriára tekintve nem az a cél, hogy az elaltasson titeket vagy lecsendesítse bennetek a lelkiismeretet, elhanyagolt kötelességeitek miatt, hanem hogy hitet adjon nektek, olyan hitet, mely megtisztítja lelketeket az önzés szennyétől. A munkának csak a kezdete az, amikor hit által Krisztusba kapaszkodunk. Minden embernek vannak romlott és bűnös szokásai, melyek ellen erőteljes csatát kell vívnia. Minden léleknek meg kell harcolnia a hit harcát. Krisztus követői nem lehetnek kíméletlenek kapcsolataikban, nem lehetnek keményszívűek, együttérzés nélkül valók. Beszédük nem lehet nyers. Nem lehetnek eltelve önbecsüléssel és felfuvalkodottsággal. Nem lehetnek lekezelőek, nem használhatnak durva szavakat, nem korholhatnak és nem ítélhetnek el." – 2Sz 20.

„A hit munkálkodásából fakad a szeretet tevékenysége. A Biblia vallása szakadatlan fáradozást jelent. 'Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.' 'Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez üdvösségeteket, hiszen Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt jókedvéből.' Legyünk buzgók a jócselekedetekben, végezzük egyre a jócselekedeteket. Az igaz Tanú mondja: 'tudom a te dolgaidat', vagy más szavakkal: 'ismerem tetteidet'.

Bár igaz, hogy szorgos tevékenykedésünk magában nem biztosítja az üdvösséget, másfelől az is igaz, hogy a Krisztussal egyesítő hit tevékenységre serkenti a lelket." – TII 195.

Péntek *November 26.*

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Hogyan követhetünk el hibát ahhoz hasonlóan, mint amikor Hágár szült fiút Ábrahámnak?**
2. **Milyen áldást eredményezett, amikor Ábrahám és Sára jobban bíztak Istenben?**
3. **Hogyan lehetek veszélyben, ha hozzáteszek vagy elveszek valamit abból, amit Isten megíratott, annak érdekében, hogy többen térjenek meg? Miért helytelen ez a cselekedet?**
4. **Milyen módon okozhatok nézeteltérést olyan üggyel kapcsolatban, amely nem üdvösség kérdése?**
5. **Mi legyen az igazi indítóokom mindenben, amit teszek?**

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS
a Szentesi imaház részére
(Magyarország)

2021. december 4.
szombat

Magyarország a sokszínű Európa 45 országának egyike. A Reformmozgalom történelmében országunknak jelentős szerepe volt, hiszen az 1915-re kialakult helyzetben innen kezdett terjedni a mozgalom. A Generál Konferencia negyedik gyűlését 1934-ben itt tartották. A háború ideje alatt testvéreink sokat szenvedtek, némelyek az életüket is feláldozták hitükért.

Ma 150 a tagságunk létszáma. Elődeink sok erőfeszítésének köszönhetően 5 imaházunk van. Az elmúlt években volt, amelyiket az első szombati adakozásból sikerült felújítani, s ezért hálával gondolunk bőkezű segítőkész testvéreinkre szerte a világon. Az egyik legnagyobb gondunk az, hogy két generáció is hiányzik sorainkból, és ennek köszönhetően túlzott az a teher, amelyet a ránk maradt ingatlanok fenntartása és felújítása jelent. Isten segítségével nem szeretnénk ezeket a terheket tovább adni fiataljainknak, hanem segíteni akarjuk őket, hogy a missziós munkára tudják összpontosítani minden képességüket.

Az egyik legnagyobb szükségben lévő imaházunk Szentesen van, ahol 15 tagunk van és számos különböző korú fiatal, akik buzgón részt vesznek minden missziós tevékenységen. Az imaház régi technológiával készült kicsi épület. Szükség volna nem csak felújításra, hanem korszerűsítésre és bővítésre is, esetleg az imaház ezen régi épületből egy újabb épületbe való költöztetésére. Hogy mi valósul meg, az majd a ti nagylelkűségeteken múlik.

„Nézd meg a hegyoldalból kiömlő folyót, hogy felüdíti a szomjas földet, amelyen átfolyik! Isten nagy tervének része, hogy a folyó, amely ad, sohase szenvedjen hiányt. Hömpölyögve folyik útján, miközben mindig ad és mindig kap.” – ÉÉM Aug 7.

Isten áldását kívánjuk számotokra, és hogy ne érezzétek adományaitok hiányát, hanem annak többszöröse térjen vissza hozzátok!

Hittestvéreitek a magyarországi területről!

LÉLEK SZERINT JÁRNI

„Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek.” (Gal 5:16)

„Ha mindannyian a Kálvária Férfia lábnyomaiban járnánk, akkor Krisztus kegyelme meglágyítaná a büszke szívünket. Nem lenne semmi versengés a testvérek között, hanem alázatosan egymást különbeknek tartanánk magunknál. Az egymás iránti szeretetünk szavakban és gyengéd tettekben nyilvánulna meg, és ezt a hideg keményszívűséget Krisztus szeretete felolvasztaná.” – ST 1888. március 9.

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 1. kötet, 612-620.*

Vasárnap *November 28.*

1. FELHÍVÁS A SZOLGÁLATRA

a. Pusztán hitvallomás helyett, mi a legerősebb bizonyítéka annak, hogy Isten törvénye valóban be van írva a szívünkbe? Gal 5:13-14; Mt 5:43-48.

„A törvényszerű hit nem képes lelkünkben Istennel való összhangot teremteni. A farizeusok kemény és szigorú maradisága, minden szelídség, szeretet és nyájasság nélkül, a szegény bűnösök részére csak a botlás köve volt. Hasonlók voltak az ízét vesztette sóhoz, mert befolyásuk nem bírt erővel, hogy a világot a romlástól megóvja. Csak az az igaz hit, mely a szeretet által cselekszik, tisztíthatja meg a lelket. Hasonló ez a kovászhoz, mely az egész jellemet megváltoztatja.” – GH 37.

„A hit szeretet által munkálkodik, megtisztítja a lelket. A hittel együtt jár az engedelmesség, Krisztus beszédeinek hűséges cselekvése. A kereszténység mindig átfogóan gyakorlatias, alkalmazható a mindennapi élet összes körülményeihez. ’Ti vagytok tanúim.’ Ki előtt? – A világ előtt; mert nektek mindenfelé szent befolyást kell árasztanotok magatok körül. Krisztus lakozzon bennetek, ti pedig Őróla beszéljetek és az Ő jellemének szépségeit tárjátok a világ elé.” – ÚI 137.

2. ÜGYELJÜNK MAGATARTÁSUNKRA

a. Milyen figyelmeztetést kaptunk azon gonosz szokás ellen, hogy nyersen bírálgatjuk egymást? Miért fordul elő ez a probléma? Gal 5:15; Zsol 59:12.

„Az én mindig jó véleménnyel van az énről. Amint az emberek elveszítik első szeretetüket, nem tartják meg Isten parancsolatait, és elkezdik bírálgatni egymást. Ez a szellem folyvást feltörni igyekszik, hogy a testvérek – tudatlanságukban – fel akarják falni egymást. Isten nem dicsőül meg, hanem mély gyalázat éri; és ezzel Isten Lelkét is megszomorítják.

Sátán ujjong, mert tudja, hogy ha testvért testvérrel tud szemmel tartatni a gyülekezetben és az igeszolgálatban, egyesek annyira kedvüket vesztik és elcsüggednek, hogy elhagyják kötelességük őrhelyét. Ez nem a Szentlélek munkája, hanem alulról jövő hatalom ügyködik az értelem kamráiban és a lélek templomában, hogy az ő tulajdonságait helyezze oda, ahol Krisztus tulajdonságainak kellene lenni." – 2ÉJE 420.

b. Hogyan szabadulhatunk meg a viszálykodástól, a rosszindulatú gondolatoktól? Ef 5:8; Kol 3:12-15.

„Mindazok, akik kereszténynek vallják magukat, nyissák ki szívük ajtaját a Szentléleknek és kegyelmének. Akkor majd Krisztus békessége fog uralkodni a szívükön, jellemük megújul, és akkor nem lesz több viszály, versengés, egymás marása és falása, sem az elsőbbség keresése. A legnagyobb és legkomolyabb erőfeszítést teszik majd, hogy Krisztus életét éljék. Mi azért vagyunk itt, hogy a kegyelem lelkületét mutassuk be, és senkinek ne adjunk alkalmat arra, hogy a rossz példánkat követhessék.

Jézus előzékeny, udvarias és jóindulatú volt. Atyja minden parancsolatának fenntartás nélkül engedelmeskedett, anélkül, hogy kényelmet vagy önző érdekeket keresett volna." – TDG 207.

„A világosságban járni azt jelenti, hogy eltökélten fejlesztjük gondolkodásmódunkat, növeljük akaraterőnket, a legkomolyabb igyekezettel, hogy Krisztust bemutathassuk jelleme szépségében. Ez azt jelenti, hogy minden sötétséget, szomorúságot félreteszünk. Nem pihenhetünk megelégedve és így szólva: 'Isten gyermeke vagyok.' Szemléled-e Jézust, és szemlélés által átváltozol-e az Ő hasonlatosságára? A világosságban való járás a lelki képességekben való fejlődést jelenti…

Milyen rettenetes gondolat az, hogy elhomályosíthatjuk mások ösvényét, ha árnyékot és szomorúságot hordozunk magunkkal! Mindenki őrködjön gondosan önmaga felett. Ne árasszuk másokra is jellemünk tökéletlenségeit!" – SD 200.

3. HA ROSSZUL BÁNNAK VELÜNK

a. Milyen figyelmeztetést kaptak a keresztények egy komoly hibával kapcsolatban, amely Pál napjaiban is létezett, és minden korszakban jelen van? 1Kor 6:1-8.

„[Pál apostol] Betegségeket viselt el, mégsem magával gondolt. A tiédnél sokkal súlyosabb próbái voltak. Te sosem leszel ilyenek viselésére szólítva. Pál mégis hátat fordít ezeknek. Nem ezeken időzik, hanem Isten kegyelmét magasztalja." – 2ÉJE 303.

„Amikor a gyülekezetben problémák adódnak, ne forduljunk más hitben élő ügyvédekhez. Isten nem akarja, hogy a gyülekezeti problémákat feltárjuk az Őt nem félők előtt. Nem akarja, hogy azoknak a segítségére támaszkodjunk, akik nem engedelmeskenek rendeléseinek. Akik ilyen tanácsosokban bíznak, bizonyítják, hogy nem hisznek Istenben. Hitetlenségükkel megbecstelenítik az Urat, eljárásukkal pedig nagy kárt okoznak önmaguknak. Amikor hitetlenekhez fordulnak az egyházi nehézségek elrendezése érdekében, nem mást tesznek, mint marják, falják és felemésztik egymást (Gal 5:15).

Ezek az emberek félredobják Isten tanácsát, és Isten tilalma ellenére cselekednek. Ezzel kimutatják, hogy a világot választották ítélőbíróikként. Nevük a hitetlenek között szerepel a mennyei könyvekben. Újra megfeszítik Krisztust, és nyílt megszégyenülésnek teszik ki Őt. Az ilyenek tudják meg, hogy Isten nem hallgatja meg imáikat. Beszennyezik szent nevét, ezért Isten átengedi őket Sátán vezetésének mindaddig, amíg be nem látják balgaságukat, és bűnük megvallásával keresni nem kezdik az Urat.

Az egyházzal kapcsolatos ügyeket saját határain belül kell őrizni. Ha egy keresztényt megrontanak, viselje el a bántást béketűréssel. Ha kár éri, ne forduljon igazságszolgáltatásért, inkább szenvedje el a veszteséget és a sértést." – 3Sz 271.

b. Mit tartsunk szem előtt, ha igazságtalanul vagy rosszindulatúan bánnak velünk a gyülekezetben? Rm 12:19; Zsid 12:14-15.

„Isten tudja, hogyan bánjon azzal a méltatlan gyülekezeti taggal, aki megkárosítja testvérét vagy az Isten művét. A kereszténynek nem kell küzdenie jogaiért. Isten majd kézbe veszi annak az ügyét, aki megsérti ezeket a jogokat. [Idézve Rm 12:19.] Feljegyzés készül minden ilyen dologról, és az Úr mindenért bosszút áll." – 3Sz 271-272.

„Távolítsuk el a keserűség minden gyökerét." – 5B 241.

4. A GYŐZELEM ALAPJA

a. Mi van a türelem előtt a keresztényi megszentelődés létráján, és miért? 2Pt 1:3-7.

„Aki mértéktelen, az aligha lehet türelmes. Nem kell szeszes italt fogyasztani ahhoz, hogy valaki mértéktelen legyen. A mértéktelen étkezés, a túl gyakori vagy túl sok evés, a nehéz, egészségtelen ételek elpusztítják az emésztőszervek egészséges működését, kihatnak az agyra, ködösítik a gondolkodást, megakadályozzák az ésszerű, nyugodt, egészséges gondolkodást és viselkedést. Ez a gyülekezet megpróbáltatásának bőséges forrása. Ahhoz tehát, hogy Isten népe kedves legyen az Úr szemében, és hogy Istent dicsőítsék meg testükben és lelkükben, hisz mindkettő az övé, szívvel-lélekkel és buzgón meg kell tagadniuk étvágyuk helytelen kielégítését és mértékletesnek kell lenniük mindenben." –1B 618-619.

b. Hogyan foglalta össze Pál apostol a győzelem kulcsát ebben a kérdésben? Gal 5:16.

„Azt a parancsot kaptuk, hogy feszítsük meg testünket minden hajlamával és kívánságával. Hogyan tegyük ezt? Talán fájdalmat okozzunk a testünknek? Nem, hanem ítéljük halálra a bűnre csábító kísértéseket. Űzzük ki az elménkből a romlott gondolatokat! Minden gondolatot ejtsünk foglyul Jézus Krisztusnak. Minden állati szenvedélyt rendeljünk alá a lélek magasztosabb erőinek. Isten szeretete uralkodjék mindenekfelett; Krisztus osztatlan trónt foglaljon el. Testünket megvásárolt tulajdonának kell tekintenünk…

Dániel és társai tapasztalatában példát találunk arra, hogy az elv diadalmaskodott azon a kísértésen, hogy bűnös úton elégítsék ki étvágyukat. Azt bizonyítja nekünk, hogy az ifjak a vallásos elv által diadalt tudnak aratni a test bűnös kívánságán és hűek tudnak maradni Isten követelményeihez, még ha súlyos áldozatba kerül is…

Hallgassunk az apostol szavaira is, mikor Isten irgalmára hivatkozva kérleli testvéreit, hogy ajánlják fel testüket 'élő, szent és Istennek tetsző áldozatul'. Ez az igazi megszentelődés. A megszentelődés nem elmélet csupán, nem érzelem, sem kifejezésmód, hanem életerős, tevékeny elv, mely beleépül a mindennapi életbe. Megkívánja, hogy a táplálkozás, ivás és öltözködés területén olyanok legyenek szokásaink, hogy biztosítsák a testi, szellemi és erkölcsi erők fenntartását, hogy úgy tudjuk felajánlani Urunknak testünket – nem a káros szokásoktól megrontva, hanem – 'élő, szent és Istennek tetsző áldozatul'." – RC 144.

Csütörtök *December 2.*

5. FIGYELJÜNK A SZENTLÉLEK VEZETÉSÉRE!

a. Mit tanulhatunk Krisztus alapelveiből, amelyek szerint Pál apostol kezelte a galatabeli súrlódásokat? Mt 5:23-24; 13:27-29.

„Hamis tanítók olyan hittételeket hoztak a galatai gyülekezetbe, melyek ellenkeztek Krisztus örömhírével. Ezekről akarta Pál lerántani a leplet, ezeket a tévedéseket kívánta kiküszöbölni. Szerette volna eltávolítani a hamis tanítókat, elszigetelni őket a gyülekezettől, de olyan sok hívőre kiterjedt a hatásuk, hogy veszélyesnek látszott intézkedéseket foganatosítani ellenük. Ez a lépés vetélkedéssel és belharccal fenyegette volna a gyülekezetet, ami romlásba sodorta volna lelki jólétét. Ezért inkább azt igyekezett a testvérek elméjébe vésni, hogy milyen fontos egymás szeretetteljes segítése. Kijelentette, hogy a törvény minden emberre vonatkozó kívánalma kielégül, ha szeretik egymást. Figyelmeztette őket, hogy ne engedjék be szívükbe a gyűlöletet és viszályt, ne szakadjanak csoportokra. Ha vadak módjára marják és falják föl egymást, a jelenben boldogtalanságot és a jövőben pusztulást zúdítanak magukra. E rémes szerencsétlenség megakadályozásának egyetlen módja az, ha 'Lélekben járnak', mint azt az apostol meghagyta. Kérjék állandó imával a Lélek vezetését, aki szeretetre és egységre tanítja majd őket." – 5B 243.

„Testvérem és Testvérnőm! Amikor nehézségek támadnak köztetek és Isten családjának egyik tagja között, követitek-e a Biblia utasításait? Mielőtt felajánljátok az Úrnak imáitokat, elmentek-e a testvéretekhez, és beszéltek-e vele Krisztus lelkületével? [Idézve Mt 5:23-24.] Akkor tiszta lelkiismerettel elmondhatjátok imáitokat, mert eltávolítottátok a keserűség gyökerét." – GC Bulletin 1903. április 1.

Péntek *December 3.*

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Hogyan tölthetjük be Isten törvényét a mindennapi életünkben, még ezen utolsó nemzedékben is?**
2. **Mit jelentett ki az ihletett apostol a tökéletesség zálogáról?**
3. **Miért fontos elkerülni a keserűség gyökerének ápolását mások ellen?**
4. **Hogyan járul hozzá az étvágyban való önuralom a jobb kapcsolatokhoz?**
5. **Hogyan lehetek nagyobb összhangban a nehéz természetű emberekkel?**

TEST VAGY LÉLEK

„Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt." (Gal 5:24)

„Az üdvösség Isten Igéjében leírt feltételei ésszerűek, világosak és építőek; semmivel sem kevesebbek, mint az Isten akaratával való tökéletes megegyezés, az pedig a szív és az élet tisztasága. Meg kell feszítenünk magunkat a bennünk lévő kéjvággyal együtt. Meg kell tisztítanunk magunkat testünk és lelkünk minden szennyétől és teljessé kell tennünk megszentelésünket Isten félelmében." – 1B 409.

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 2. kötet, 133-136. (Az igazi szeretet)*

Vasárnap *December 5.*

1. A KÜZDELEM

a. Milyen a természetes emberi szív küzdelme, amikor meg szeretne szabadulni a kárhoztatástól a Krisztusnak való teljes, folyamatos átadás által? Gal 5:17-18.

„Krisztus iránti szeretetünk azzal lesz arányban, amennyire belesüllyedtünk a bűnbe, és amennyire ismerjük a bűnt a törvény által. De amint önmagunkat szemléljük, nézzünk Jézusra, Aki önmagát adta értünk, hogy minden bűntől megváltson. Ragadjuk meg hit által Krisztus érdemeit, és lelkünket megtisztítja bűntörlő vére. Minél tisztábban látjuk a gonoszságot és a veszélyt, aminek ki vagyunk téve, annál hálásabbak leszünk, ha Krisztus megszabadít minket. Krisztus evangéliuma nem jogosít fel a törvényszegésre, mert éppen a törvényszegés miatt nyílt ki a keserűség és bánat zsilipje, és öntötte el világunkat." – FW 96.

„A megszentelődést naponként kell munkálnunk. Senki se áltassa magát azzal, hogy Isten megbocsátja bűneit és megáldja, miközben valamely rendeletét, követelményét lábbal tapossa. Valamely ismert bűnnek szándékos elkövetése elnyomja a lelkiismeret szavát és elszakítja lelkünket Istentől. Ha még áhítatos érzelmek hatnak is át, Jézus nem lakozhat olyan szívben, amely Isten törvényét megveti. Isten csak azokat tiszteli, akik Őt is tisztelik." – MÉ 70.

2. A TEST CSELEKEDETEI

a. Melyek a test cselekedetei, amelyekről Pál apostol írt? Miért kapunk komoly figyelmeztetést ezek ellen? Gal 5:19-21.

„[Krisztus] viselte a törvényszegés szégyenét; szenvedett, mert Atyja elfordította arcát tőle, mígnem a Fiú szíve meghasadt, és kilehelte lelkét… Aki nem fogadja el az ilyen áron nyújtott engesztelést, annak saját magának kell viselnie törvényszegésének terhét és büntetését." – NK 480.

b. Miért Isten törvényének áthágása a házasságtörés (nemi kapcsolat egy házas férfi és nő között, aki nem a felesége; vagy egy házas nő és férfi között, aki nem a férje)? 2Móz 20:14; Zsid 13:4.

---

c. Mit kell felismernünk a paráználkodással kapcsolatban (hasonló a házasságtöréshez, csak nem házas emberek között történik), és a tisztátalansággal és bujasággal kapcsolatban, ami ehhez vezet? 1Kor 6:18; Mt 5:27-28.

„Ennek a népnek a halandókra valaha is bízott legünnepélyesebb üzenetet adták megőrzésre, és hatalmas jóra ható erők lehetnek, ha megszentelődnek az igazság által. Vallják, hogy az örök igazság magasztos alapzatán állnak, hogy megtartják Isten valamennyi parancsát. Ezért ha bűnbe merülnek, ha bujálkodást és erkölcstelenséget követnek el, az ő bűnösségük tízszer olyan súlyos, mint azoké, akik nem ismerik el, hogy Isten törvénye kötelező lenne rájuk." – 2B 450-451.

„[A hetedik] parancsolat nemcsak a tisztátalan cselekedeteket tiltja, hanem az érzéki gondolatok és kívánságok ápolását is, sőt azokat a szokásokat is, amelyek érzéki gondolatokat és kívánságokat ébresztenek. Nemcsak külső életünk tisztaságát követeli meg tőlünk, hanem a szív rejtett gondolatainak és törekvéseinek tisztaságát is." – PP 313.

d. Hogyan szeretne Isten győzelemhez segíteni bennünket? Mt 5:8; Zsol 51:5-7, 10.

„A Lélek az, aki megtisztítja szívünket." – JÉ 578.

3. A TEST CSELEKEDETEI (FOLYTATÁS)

a. Miért helytelen, ha valamit bálványozunk? 2Móz 20:1-6.

„A bálványimádat alatt nem csupán bálványok tiszteletét értette Pál apostol, hanem az önimádatot, a kényelemszeretetet, valamint a kívánságok és szenvedélyek kielégítését. Krisztus megvallása csupán, vagy az igazság ismerete, nem tesz senkit sem kereszténnyé. Vallás, mely pusztán a szemet, fület és az ízlést gyönyörködteti, vagy jóváhagyja az önszeretetet, nem Krisztus vallása." – AT 215.

b. Mit kell megértenünk arról, hogy Isten mennyire gyűlöli a varázslás és boszorkányság minden formáját? 2Móz 22:18; Mal 3:5; Jel 21:8.

„Pusztán ez a szó: ördöngösség – ma megvetést vált ki az emberekben. Azt az állítást, hogy az ember ördögi lelkekkel érintkezhet, középkori mesének tartják. A spiritizmus azonban, amely híveinek százait, ezreit, sőt mi több, millióit tartja számon, utat talált a tudományos körökbe, betört az egyházakba, pártfogásra talált a törvényhozó testületekben, sőt a királyok udvarában is. Ez az óriási csalás, a régi időkben kárhoztatott és megtiltott boszorkányság új álarcot öltött." – NK 494-495.

c. Miért gonoszság a gyűlölet, ellentét (viszály), vetélkedés (erős vágyakozás a felsőbbrendűségre, amely versengésből alakul ki), harag, harc, lázadás (elégedetlenség szítása vagy ellenállás), irigység és gyilkosság? 1Jn 3:15.

d. Milyen erős nyelvezettel feddte meg Krisztus az eretnekséget (tantételek, melyek az „így szól az Úr"-nak ellentmondanak)? Mt 15:9; Jn 8:44.

e. Milyen eseményekhez kapcsolódik a részegség és mulatozás? Dn 5:1-6, 26-28, 30; Mt 14:6-11.

4. A LÉLEK GYÜMÖLCSEI

a. A test cselekedeteivel ellentétben, miket nevezett Pál apostol a Lélek gyümölcseinek? Miért nem tudunk egy könnyebben megszerezhető gyümölcsöt választani? Gal 5:22-23.

„Mikor hittel az Isten Fiában élünk, akkor a Lélek gyümölcsei láthatóvá lesznek életünkben, és egyetlenegy gyümölcs sem fog hiányozni." – JÉ 583.

b. Milyen típusú „szeretet" az első említett gyümölcs? 1Kor 13:4-8, 13.

„Bármilyen hangzatos is a hitvallomásunk, mégsem vagyunk Jézusnak őszinte tanítványai, ha szívünk nincs telve Isten és embertársaink iránti szeretettel." – AT 216.

c. Milyen típusú „öröm" van itt megemlítve? Zsol 51:14; Jn 15:10-11; Zsid 12:2.

„Vannak olyan lelkek, akiknek megelevenítésre van szükségük; lelkek, akiknek szükségük van arra, hogy befogadják az üdvösség örömhírét. Ők vétkeztek, nem fejlesztettek helyes jellemet; de Isten örömét leli abban, ha helyreállíthatja őket, éppen úgy, mint ahogy szentjeinek örül." – UL 287.

d. Miért van szükség igazi békességre, és hogyan lehet ezt elnyerni? Rm 5:1; Jn 14:27.

„'De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.' (1Tim 3:12.) De ez ne félemlítsen meg egyetlen lelket sem. Mi tud nagyobb napfényt adni a léleknek, mint a bűnbocsánat bizonyossága? Mi tud igazi nemességhez vezetni, ha nem Isten erkölcsi képmásának helyreállítása az emberben? Honnan jöhetne nagyobb békesség, mint a Békesség Fejedelmétől? Milyen forrásból számíthatunk segítségre, ha nem Tőle, Aki képes világosságot nyújtani nekünk a sötétség közepette?" – RH 1899. február 28.

„Az volt a Jézusnak felkínált öröm, hogy látta az embereket, akiket az mentett meg, hogy feláldozta dicsőségét, megtiszteltetését, gazdagságát, sőt az életét is. Az emberek üdvössége volt az öröme." – 2B 686.

Csütörtök *December 9.*

5. A LÉLEK GYÜMÖLCSEI (FOLYTATÁS)

a. Miért olyan értékes a türelem? Lk 21:19; Zsid 10:36; Jel 14:12.

„Az a keresztény hívő, aki veszteségek és szenvedések alatt türelmet és megadást tanúsít, sőt ha a tántoríthatatlan hit békességével néz szembe a halállal, többet tehet az evangéliumért, mint amennyit egy hosszú élet hűséges munkájával elért volna." – AT 318.

b. Miért létfontosságú egy keresztény számára a szívesség, jóság, hűség és mértékletesség? Zsol 18:36; Lk 7:50; Fili 4:5.

c. Mit kell megértenünk a szelídségről? Csak hogyan tudjuk teremni a Lélek összes gyümölcsét? Mt 5:5; Gal 5:24; 1Pt 2:21-24.

„Becses kegyesség az a szelídség, mely hajlandó zokszó nélkül szenvedni, próbákat elviselni. A szelídség türelmes, igyekszik boldog lenni bármi körülmények között. A szelídség mindig hálás, a szelídség maga költi a boldogság énekeit. A szelídség elviseli a csalódást, és nem torolja meg a bántalmakat." – 3B 335.

„A mi Megváltó Jézusunk egy király méltóságával járt a földön, mégis szelíd és alázatos volt." – Gy 95.

Péntek *December 10.*

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Nem csupán az Isten törvényei iránti engedelmesség által üdvözülünk, de mégis mit értsünk meg erről?**
2. **Milyen árat fizetünk, ha megszegjük Isten törvényét a házassággal kapcsolatban?**
3. **Milyen árat fizetünk, ha a modern spiritizmussal vagy okkultizmussal foglalkozunk?**
4. **A szeretettel, örömmel és békességgel szemben milyen hamisítványok vannak a világban?**
5. **Hová irányítsuk tekintetünket, hogy kifejlesszük magunkban a Lélek gyümölcseit?**

AMIKOR A GYENGESÉG ÉS A ROSSZ TŰNIK ELŐ

„Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk. Ne legyünk hiú dicsőség kívánók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők." (Gal 5:25-26)

„Nem kell annyira buzgónak lennünk testvéreinkért, és közben elhanyagolnunk azt a munkát, amelyet meg kell tennünk magunkért. Mások helytelen kívánságai egy kicsit sem fogják jobb irányba terelni állapotunkat." – TDG 83.

Javasolt olvasmányok: *Bizonyságtételek, 2. kötet, 50-55. (Csípős nyelvek); Bizonyságtételek, 3. kötet, 93-94. (Battle Creek-i munkánk – részlet); Bizonyságtételek, 5. kötet, 178-179., 438-445. (Keresztény egység – részlet; Szeressük a tévelygőket)*

Vasárnap *December 12.*

1. ÖNMAGUNK ÉS MÁSOK

a. Pál mely időtálló felhívása visszhangzik napjainkban is? Gal 5:25-26.

„Azok, akik nem lelkiek, gyakran olyan buzgalmat tanúsítanak, amely messze meghaladja Isten igaz gyermekeinek buzgalmát. Ez azért van, mert eltökéltek abban, hogy útjaik és terveik sikeresek legyenek. Azt mondják magukban, hogy 'Lényem teljes erejét bele fogom fektetni ebbe a tervbe, és folyamatosan dolgozom, amíg nem látom azt, hogy sikerül. Kitartok, amíg nem győzök.' De gyakran az ember összes vallása megtalálható ebben a becsvágyó buzgalomban, amiről azt gondolja, hogy a krisztusi minta szerint való. Ha ezt elvesszük, semmi nem marad. Olyanok, mint a farizeusok, akik tizedet szedtek a mentából, az ánizsból és a köményből, de elhanyagolták a törvény, az ítélet, az irgalmasság és az Isten szeretetének fontosabb kérdéseit." – 1888, 1374-1375.

„Mindazoknak, akik Krisztustól akarnak tanulni, meg kell üresíteniük magukat az emberi bölcsességtől. A lelket minden hiúságtól és büszkeségtől meg kell tisztítani, és szabaddá tenni mindattól, amely elfogulttá tenné, azután pedig Krisztusnak kell elfoglalnia a szívben a trónt. Az önzés és önelégültség ellen folyamatosan kell küzdeni, és alázatosságnak és szelídségnek kell átvennie a természetes önérzetünk helyét." – 1IB 271-272.

2. MEGTANULNI ISTEN ÚTJÁT

a. Milyen nehézségekkel nézünk szembe időnként mindannyian? Zsol 69:5, 16-19.

„Bármi legyen is aggodalmatok, megpróbáltatásotok, tárjátok ügyeteket az Úr elé. Lelketeket megerősíti, hogy mindezt el tudjátok viselni. Megnyílik az út, hogy kitéphessétek magatokat szorultságotokból, nehézségeitekből." – JÉ 272.

b. Hogyan bánjunk egy olyan személlyel, aki hibát követett el? Gal 6:1; Mt 18:15.

„Ha bánt, hogy embertársad vagy barátod rosszat tesz a maguk lelki kárára; ha vétkezik ellened testvéred, kövesd a Biblia szabályát: 'Menj, fedd meg négyszemközt.' (Mt 18:15.) Amikor ahhoz fordulsz, akit hibásnak tartasz, ügyelj, hogy szelíden és alázatos szívvel szólj. Haragjában ugyanis nem azt teszi az ember, ami Isten szemében igaz. Lehetetlenség másképp jobb belátásra bírni a tévelygőt, mint a szelídség, gyengeség és a szeretet szellemében. Ügyelj a modorodra. Kerüld el az olyan tekintetet vagy mozdulatot, szót vagy hanghordozást, ami büszkeséggel vagy önelégültséggel terhelt. Őrizkedj az olyan szótól vagy tekintettől, ami téged dicsőítene, vagy a te jóságodat és igazságos tetteidet szegezné szembe az ő hibáikkal. Vigyázz, nehogy még csak megközelítőleg is megvető, lehengerlő vagy fennhéjázó légy. Gondosan kerüld a haragnak még a látszatát is; és bár ha egyenesen megmondod, amit akarsz, mégse tégy szemrehányást, ne vádolj metszőn, és ne tüzesítse át semmi a szavad, csakis az őszinte szeretet. Legfőképpen pedig ne legyen benned gyűlölet vagy rosszakarat, keserűség vagy sértődött arckifejezés. A szerető szívből csakis nyájasság és gyengédség áradhat. Ezek a becses gyümölcsök mégse akadályozzanak meg, hogy a legkomolyabban szólj, mintha angyalok néznének, és a közelgő ítélet tudatában szólnál. Ne feledd, hogy a feddés sikere jórészt attól a lelkülettől függ, mellyel végzik. Ne hanyagold el a komoly imát, hogy alázatos szívű lehess, hogy Isten angyalai menjenek előtted és készítsék elő azok szívét, akiket meg akarsz közelíteni. Könyörögj, hogy annyira lágyítsák meg szívedet mennyei benyomásokkal, hogy eredményes legyen az igyekezeted. Ha jó eredménnyel jársz, ne magadnak tudd be. Csakis Istent dicsőítsd. Isten maga végezte el az egészet." – 2B 52-53.

3. A BESZÉD ARANYSZABÁLYA

a. Mi segíthet ellenállni a kísértésnek, hogy elmondjuk másoknak valakinek a hibáit? Lk 6:31; Péld 25:9.

„Máskor is mentegetted már magadat, mikor rosszat mondtál fivéredre, nővéredre vagy embertársadra, mielőtt hozzá fordultál volna és megtetted volna a lépéseket, melyeket Isten határozottan ránk parancsolt. Azt felelted, hogy nem szóltál senkinek, csak már mikor annyira szorongatott az ügy, hogy nem bírtad tovább. Mi szorongatott? Nem a magad félreérthetetlen kötelességének, az 'így szól az Úr'-nak elhanyagolása? Bűnt követtél el, mert nem fordultál a tévelygőhöz, és nem feddted meg négyszemközt. Ha nem tetted meg, ha engedetlen voltál Isten iránt, akkor csakis szorongást érezhetsz, hacsak a szíved meg nem keményedett, amíg Isten parancsát lábbal tapostad, és gyűlölted testvéredet vagy felebarátodat. S hogyan könnyítettél magadon? Isten a mulasztás bűnét rója fel ellened, amiért nem mondtad meg testvérednek a hibáját. Te pedig bűn elkövetésével mentegedet és nyugtatod magad: másnak mondod el testvéred bűnét! Hát így kell nyugalmat vásárolni magadnak; azzal, hogy bűnt követsz el?!" – 2B 53.

b. Ha valakit szembesítünk a hibáival, feltehetőleg hogyan fog reagálni? Péld 14:16. Mégis mi a kötelességünk, figyelmen kívül hagyva ezt a kockázatot?

„Saját tapasztalataitok elmondásával segítsetek a tévelygőknek. Mondjátok el, hogy amikor súlyos hibákat követtetek el, munkatársaitok kedvessége és segítőkészsége hogyan adott bátorságot és reménységet nektek." – NOL 494-495.

„Lehet, hogy a bűnös megmentésére fordított minden igyekezet gyümölcstelen marad. Lehet, hogy a jóért rosszal fizetnek meg. Lehet, hogy felbőszülnek, ahelyett, hogy meggyőznéd őket. Mi történjék, ha nem hallgatnak meg, ha folytatják gonosz útjukat? Pedig gyakran ez történik majd. Olykor a legenyhébbb és leggyengédebb intés sem ér el eredményt. Ez esetben az áldás, melyet másnak szántál, amikor igazán cselekedtél vele, hogy hagyja el a bűnét és tanuljon meg jót tenni, a te fejedre száll vissza. Ha a bűnös nem hallgat rád, légy nyájas hozzá és bízd őt mennyei Atyádra. Te megmentetted a lelkedet. Bűnük nem téged terhel többé. Ezentúl már nem vagy bűnrészes." – 2B 53-54.

4. SAJÁT GYARLÓSÁGUNK ÁLTAL MEGALÁZVA

a. Miért kell legyőznünk a rágalmazás szokását? Tit 3:2; Jak 4:11.

„Ne mondjatok rosszat senkiről. Ne is hallgassatok meg rosszat senki felől. Ha nem lesz, aki meghallgatná őket, nem marad gonosz fecsegő sem. Ha valaki rosszat mond előtted, vágj szavába. Ne hallgasd meg, még ha mégannyira finom is a modora, még ha csak enyhe kifejezéseket használ is. Hangoztathatja az elfogulatlanságát, mégis burkolt célzásokkal támad és a sötétben mészárolja le valakinek a jó hírét.

Mereven zárkózz el attól, hogy meghallgasd, még ha a susogó panaszkodik is, hogy kötelessége a szólás. Kötelessége ám! Méregbe mártott titkokkal, amivel még a barátok közé is éket ver a pletykálás. Ti, akik felelősnek tartjátok magatokat, menjetek, szabaduljatok terhetektől, de az Istentől rendelt úton. Menj, fedd meg őt négyszemközt." – 2B 54.

b. Mi történik, ha a vétkező nem hajlandó meghallgatni minket? Mt 18:16-17.

„Ha nem hallgat rád, vigyél magaddal egy vagy két tanút, és fedd meg előttük. Ha ez sem használ, mondd meg az egyházközösségnek. A hitetleneknek pedig, bárki legyen is, árva szót sem az ügyről. Az legyen az utolsó, hogy közöljük a közösséggel. Ne kürtöljétek ki hitünk ellenségeinek." – 2B 54.

c. Mi segítheti elő és teheti tönkre az igazi helyreállítást? Gal 6:2-3.

„Tartsátok szemetek előtt, hogy a tévelygők visszaszerzésének a mi felelősségünkké kell válnia. Nem szabad ezt büszkén, fontoskodón, vállveregetően tenni. Ne hirdesse modorod: 'Hatalmam van és ezt használni is fogom.' Ne olvass vádakat a tévelygő fejére… A ránk bízott, testvéreinkért elvégzésre váró munka nem abból áll, hogy kivessük, csüggedésbe és kétségbeesésbe taszítsuk őket az efféle szavakkal: 'Csalódtam benned és nem is próbálok segíteni rajtad.' Aki bölcsnek és erősnek állítja be magát, aki lecsap az elnyomott, kétségbeesett emberre, arra, aki segítség után eped, az a farizeusok szelleméről tesz tanúságot, és tekintélyének maga szabta palástját ölti fel. Ezzel a lelkülettel ad hálákat az Istennek, hogy ő nem olyan, mint a többi emberek, és még azt képzeli, hogy eljárása dicséretre méltó, és hogy ő túl erős ahhoz, hogy kísértésbe essék. [Idézve Gal 6:3.]" – 6B 398-399.

5. MÉLYEBB ALÁZATOSSÁGOT TANULNI

a. Hogyan tehetjük tönkre a Krisztusról szóló tanúságtételünket? Gal 6:4-5.

„Világunk egyik átka az elsőbbség szeretete. Szemmel látható ez az egyházakban és a társadalomban mindenfelé. Az emberek azzal kötik le magukat, hogy hatalmat és népszerűséget biztosítsanak maguknak. Nagy bánatunkra és szégyenünkre, ez a lelkület üti fel a fejét a szombattartók körében is. De a lelki siker csak azokat látogatja meg, akik Krisztus iskolájában tanulják a szelídséget és az alázatosságot." – 6B 397.

„A tévedés veszélyében forog mindaz, aki testvérei fölött állónak tekinti magát ítélőképességben és tapasztalatban, és megveti tanácsukat, feddésüket. A szív csalárd. Vizsgálja hát meg mindenki jellemét és életét a Biblia mértékével. Isten szava csalhatatlan fényt vet az életútra… Végső soron minden ember magáért áll vagy bukik, nem az ellenséges vagy baráti kör véleménye szerint. Mégpedig nem ember, hanem Isten ítélete szerint, valódi jellemének alapján." – 5B 179.

b. Hogyan tudunk igazi reménységet adni másoknak a befolyásunkkal? Gal 6:6-10.

„Az ítéletig nem fogjátok megtudni, milyen befolyása volt a következetlenek, oktalanok, érdemtelenek iránti kedves, tapintatos viselkedésnek. Amikor hálátlansággal és a szent feladatok elárulásával találkozunk, megvetésünknek vagy felháborodásunknak adunk hangot. Ezt a vétkesek el is várják. Felkészültek rá. De a kedves türelem meglepi őket; gyakran megszólaltatja jobbik énjüket, és egy nemesebb élet utáni vágyat ébreszt bennük." – NOL 495.

Péntek *December 17.*

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Lucifernek melyik jellemvonását kell gyökerestől kitépni minden keresztényből?**
2. **Mielőtt azon gondolkodom, hogy valakit kijavítsak, mit kell legelőször fontolóra vennem?**
3. **Miért nem nyerem el a bizalmat, bár a szavaim segítő szándékúaknak látszanak?**
4. **Mikor voltam bűnös a rágalmazás szokásának ápolásában?**
5. **Miért lesznek a legjobbak számomra az életem legmegalázóbb szakaszai?**

FELEMELNI A KERESZTET

„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszíttetett a világ, és én is a világnak.” (Gal 6:14)

„A kereszten függő Jézus maga volt az örömüzenet… Gyülekezeteink tagjai tartsák szemüket a megfeszített és feltámadott Krisztusra függesztve, kiben örök életünk reménysége összpontosul! Ez a mi üzenetünk, érvünk, hitéletünk, tanításunk, figyelmeztetésünk a megátalkodottaknak, bátorításunk a szomorkodóknak, reményünk minden hívő számára.” – TII 196.

Javasolt olvasmány: *Az Apostolok Története, 136-142. (A felmagasztalt kereszt)*

Vasárnap *December 19.*

1. A TEHETSÉGES SZOLGÁLAT JELENTŐSÉGE

a. Mi volt figyelemre méltó Pál szolgálatával kapcsolatban? 2Kor 3:2, 6-9.

„Noha manapság igen sok a prédikátor, mégis nagyon ritka a tehetséges és megszentelt életű evangélista. Kevés azok száma, kiknek szíve telve olyan szeretettel, amely Krisztusban lakozott. Gőg, önhittség, a világ szeretete, gáncsoskodó hajlam, keserűség és irigység jellemez sokakat, akik Krisztus hitét vallják. Életmódjuk, mely igen gyakran éles ellentétben van az Üdvözítő életével, szomorú bizonyságát adja annak a lelkipásztori munkának, amely által megtértek.

A legnagyobb megtiszteltetés az, ha Isten az embert az evangélium alkalmas szolgájának fogadta el. Azonban azok, akiknek munkáját az Úr megáldja erővel és eredménnyel, nem dicsekszenek. Elismerik, hogy teljesen Istentől függnek, tudják, hogy önmaguktól semmire sem képesek.” – AT 223.

b. Mi történt Galáciában, amely a hamis tanítók részéről az igazi szolgálat megértésének hiányát nyilatkoztatta ki? Gal 6:12-13.

2. A KERESZTRE FESZÍTÉS BEMUTATÁSA

a. Mi történik, amikor Krisztus értünk hozott áldozatáról elmélkedünk? Jn 1:29.

„Ha a bűnösöket rávezethetnénk, hogy vágyakozó tekintettel nézzenek fel a keresztre; ha csak egyszer megláthatnák a megfeszített Krisztust, akkor felismernék az isteni irgalom mélységét és a bűnnek szörnyű terhét.

Krisztus halála: Isten nagy szeretetének bizonyítéka. Üdvösségünk záloga. A kereszténytől megvonni a keresztet annyit jelentene, mint kioltani a napot az égen. A kereszt közelebb visz bennünket Istenhez és kiengesztel Vele. Az atyai szeretet gyengéd részvétével tekint Isten az Ő Fiának gyötrelmeire, amelyeket elszenvedett azért, hogy az embereket megmentse az örök haláltól. Bennünket pedig elfogad szeretett Fiában.

A kereszt nélkül nem lehetne az embernek közössége az Atyával. Minden reménységünk Benne gyökerezik. Róla sugárzik az Üdvözítő szeretetének fénye, és ha a bűnös a kereszt tövéből felnéz Arra, Aki megmentéséért meghalt, teljes örömmel örvendhet, mert bűnei megbocsáttattak. Hittel térdelve a kereszt alá, eléri azt a legmagasabb helyet, amelyet ember a Földön elérhet.

A kereszt által tudjuk, hogy az Atya végtelen szeretettel szeret bennünket." – AT 141-142.

b. Mivel szembesült Pál, amikor bemutatta a keresztet? 1Kor 1:22-23.

„Kortársaink közül sokan a golgotai keresztet szent emlékezésekkel veszik körül. Megszentelt gondolatok kapcsolják össze őket a keresztre feszítés eseményeivel. Pál idejében azonban undorral és borzalommal tekintettek az emberek a keresztre. Az emberiség Üdvözítőjének hirdetni valakit, aki keresztre halált szenvedett, természetszerűen csak gúnyt és ellentmondást válthatott ki.

Pál igen jól tudta, hogyan fogadják majd üzenetét Korinthusban akár a zsidók, akár a görögök. 'Mi pedig' – vallotta be Pál – 'Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot.' (1Kor 1:23.) Zsidó hallgatói között voltak sokan, akik az üzeneten, melyet hirdetni óhajtott, bosszankodnak majd. A görögök véleménye szerint pedig szavai értelmetlen bolondságot jelentenek; így elvárhatta, hogy minden kísérletnél, amellyel kimutatná, hogy a kereszttől függ, azzal kapcsolatos az emberiség nemesbedése és üdvössége, gyengeelméjű bolondnak tartanák." – AT 165.

3. ERŐSEBB, MINT GONDOLNÁNK

a. Az ellenállással szemben mi volt az, amit Pál nem csak prédikált, hanem a legnagyobb mértékben fel is magasztalt? Gal 6:14. Miért?

„Pál részére azonban a kereszt az egyetlent és mindent jelentette. Amióta a keresztre feszített Názáreti üldözőjéből hű követőjévé vált, pályájának Isten tűzött ki célt; azóta sohasem szűnt meg dicsekedni a kereszttel… Abban az időben nyilvánult meg előtte Isten végtelen szeretete, ahogy Krisztus halálában megvalósult. Élete ezáltal csodálatos változáson ment át, mely minden tervét és szándékát a mennyeivel hangolta össze. Ez órától kezdve új emberré lett Krisztusban. Saját tapasztalatából tudta, hogy a bűnös, mihelyt megismeri az Atya szeretetét, ahogy az Fia odaadásában megnyilvánult, és átadja magát az isteni befolyásnak, szívében olyan változást élt át, hogy ezentúl számára Krisztus minden mindenben." – AT 165-166.

„A keresztet, a keresztet vedd magadra… és mikor felemeled, ámulva veszed majd észre, hogy az emel téged és az támogat. A bajban, a nélkülözésben és bánatban az lesz az erőd és támaszod. Meglátod majd, hogy könyörülettel, szánakozással, együttérzéssel és kimondhatatlan szeretettel van telve. A halhatatlanság ígéretének fog számodra bizonyulni." – 2B 47.

b. Hogyan írja le a zsoltáros a kereszt elérhetőségét? Zsol 85:11.

„Mikor a bűnös úgy látja Krisztust, amint van, reménység és megnyugvás veszi birtokba lelkét. Tehetetlen lelke fenntartás nélkül Jézusra támaszkodik. Senki sem távozhat a megfeszített Jézus látványától kétséget ápolva. Itt szertefoszlik a hitetlenség…

Azért ajánlotta fel áldozatát, hogy eredeti tökéletességbe állítsa vissza az embert. Sőt, azért áldozta fel magát, hogy teljes jellemátalakulást adjon neki, győzőknél többé, nagyobbá tegye őt…

Krisztus kijelenti: 'Én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok.' Ha a kereszt nem talál kedvező hatást, akkor megteremti. Nemzedékről nemzedékre a mai időknek szóló igazságot jelen igazságként nyilatkoztatja ki. A kereszten függő Krisztus a közvetítő, aki által az igazság és jóság összetalálkozik, a jogosság és irgalmasság csókolgatják egymást. Ez hivatott megmozdítani a világot." – TII 196.

4. EGY SEMMIHEZ SEM HASONLÍTHATÓ LÁTVÁNY

a. Hogyan változtatja meg az életünket a kereszt szemlélése? Jn 12:32.

„Amikor az ember gondolatai a Kálvária keresztje felé irányulnak, tökéletlen látásával Krisztust ismeri fel a szégyenteli kereszten. Miért halt meg? A bűn következménye miatt. Mi a bűn? A törvénytelenség. Az ember szemei megnyílnak a bűn jellegének megértésére. Az áthágott törvény nem bocsáthat meg a törvényszegőnek. A törvény tanítómesterünk, mely büntetést szab ki ránk. Hol a megoldás? A törvény Krisztushoz vezet bennünket, aki azért feszíttetett keresztre, hogy igazságában részesíthesse a bukott, bűnös embert, így az embert az Ő igaz jellemében mutathassa be az Atya előtt." – 1Sz 313-314.

„Bár Jézus ismeri múltunkat, mégis megbocsátja bűneinket; ne hozzunk hát szégyent Reá, hogy szeretetében kételkedünk. A bűnösség tudatát le kell raknunk a kereszt lábához, különben megmérgezi az élet forrásait és az igaz boldogságot. Jézus most így szól: 'Vesd rám. Elveszem bűneidet, békét adok neked. Ne rombold többé önbecsülésedet, mert megváltottalak véremmel. Enyém vagy. Megerősítem meggyengült akaratodat, eltávolítom önvádadat.' Fordítsd felé bizonytalanságtól reszkető, hálás szívedet, és ragadd meg a felkínált reményt. Isten elfogadja megtört szívedet. Ingyen bűnbocsánatot ajánl. Családjába való fogadást kínál, kegyelme erejével segíti gyengeségedet. A drága Jézus lépésről lépésre vezetni fog, ha kezébe teszed kezedet, és hagyod, hogy Ő vezessen." – TMK 241.

b. Milyen hatással van ez a lelki életben tanúsított magatartásunkra és felemelkedésünkre? Jób 23:16.

„Nézz, óh nézz fel a Kálvária keresztjére; nézd, ahogy az isteni áldozat szenved helyetted!…

Isten Fiát megvetették és lenézték értünk. A kereszt teljes látványában, ahol hitszemeddel láthatod Krisztus szenvedéseit, tudsz-e bánataidról vagy próbáidról beszélni? Tudsz-e bosszút táplálni ellenségeid iránt, miközben Krisztus imája így hangzott halvány és remegő ajkáról gyalázóiért és gyilkosaiért: 'Atyám! Bocsásd meg nékik; mert nem tudják, mit cselekszenek'? (Lk 23:34.)" – TMK 65.

Csütörtök *December 23.*

5. ÚJ TEREMTÉS

a. Hogyan fejezi be Pál apostol a galáciabeliekhez írott levelét? Gal 6:15-18. Milyen hatással volt ez rájuk?

„Amikor Pál apostol elfogadta Jézus Krisztus evangéliumát, új teremtéssé lett. Teljesen átalakult. Az igazság, amelyet befogadott szívébe, olyan hitet, bátorságot és szilárdságot adott neki Krisztus követőjeként, hogy semmilyen ellenállás nem tudta eltéríteni, sem a szenvedés nem tudta elcsüggeszteni őt." – FW 33.

„Az apostol komoly intelmei nem maradtak eredménytelenül. A Szentlélek nagy hatalommal munkálkodott. Sokan, akik tévútra léptek, ismét visszatértek hitükhöz, az evangéliumhoz. Attól kezdve állhatatosak maradtak abban a szabadságban, amelyre Krisztus felszabadította őket. Életük a Lélek gyümölcseit érlelte, melyek: 'Szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.' Isten neve megdicsőült és a hívők száma gyarapodott az egész tartományban." – AT 264.

b. Melyik az a levél, amely ma hatást gyakorol a szívünkre? Mt 16:24-26.

„Csodálhatjuk-e, hogy Pál így kiáltott fel: 'Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében'? (Gal 6:14) Kiváltságunk, hogy dicsekedjünk a kereszttel; kiváltságunk, hogy magunkat teljesen átadjuk Annak, Aki önmagát odaadta érettünk. Arcunkon a Golgotáról áradó fény sugaraival mehetünk embertársaink közé, hogy közvetítsük a világosságot azok számára, akik még a sötétségben vergődnek." – AT 142.

Péntek *December 24.*

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Hasonlítsd össze Pál apostol és a galáciabeli hamis tanítók szolgálatát!**
2. **Milyen mélyen tudok meghatódni a Golgota eseményeinek láttán?**
3. **Milyen áldást nyújt az, ha lelki látásunkkal állandóan szemléljük a keresztet?**
4. **A kereszt fényében mi történik a problémáimmal és bosszúságaimmal?**
5. **Hogyan tud feleleveníteni engem is ez az üzenet, mint a galáciabelieket?**

JAVASOLT OLVASMÁNYOK

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

AZ APOSTOLOK TÖRTÉNETE, 76-84.

ÜLDÖZŐBŐL TANÍTVÁNY

A zsidó vezetők közül, akiket az evangélium hirdetésének sikere különösen felrázott, kitűnt a tárzusi Saulus. Születésénél fogva római polgár, származása szerint pedig zsidó volt. Képzettségét Jeruzsálemben, a leghíresebb rabbiktól szerezte. „Izráel nemzetségéből, Benjámin törzséből való”...„zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus. Buzgóság tekintetében az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen...” volt. (Fil. 3.5–6) A rabbik nagy jövőjű ifjúnak tartották, és szép reményeket fűztek hozzá, mint a régi hit tehetséges és buzgó harcosához. A Magas Tanács tagjául való kinevezése még jobban emelte tekintélyét és befolyását.

Saulus tevékenyen részt vett István kihallgatásában. Nagy szerepe volt az ítélethozatalban is. Isten jelenlétének feltűnő bizonyossága a vértanú halála alkalmával, azonban megingatta hitét, Jézus követői üldözésének jogosságában, amire pedig oly nagy buzgalommal vetette rá magát. Lelkében nagy nyugtalanság támadt. Kínzó zavarában azokhoz fordult, akiknek bölcsességében és ítélőképességében olyannyira megbízott. A papok és főemberek okfejtései és bizonyítékai végül meggyőzték, hogy István káromló volt; az a Krisztus pedig, akit a vértanúként meghalt tanítvány prédikált: közönséges csaló. Kimutatták még, hogy csak azoknak van igazuk, akik az ő álláspontjukat képviselik.

Csak hosszú harc, kísértés és rábeszélés után jutott el végül erre az eredményre Saul, akinek képzettsége, előítélete, továbbá tanítói iránti tisztelete és a népszerűségre való törekvése végül is felülkerekedett és győzött. Ez arra késztette, hogy fellázadjon a lelkiismeret szava és Isten kegyelme ellen. Azon döntése, hogy a papoknak és írástudóknak van iga-

zuk, elkeseredett ellenállást váltott ki belőle, a Jézus tanítványai által hirdetett tanokkal szemben. Tőle eredt, hogy szent férfiakat és asszonyokat bírák elé hurcoltak, börtönbe vetettek, sőt néhányat halálra is ítéltek csupán azért, mert Jézusban hittek. Eljárása szomorúságot és gyászt hozott az újonnan megszervezett gyülekezetre és sokakat arra késztetett, hogy menekülés útján keressenek szabadulást.

Akiket az üldözés száműzött Jeruzsálemből, azok „széjjeljártak, hirdetve az igét" (Ap. csel. 8:4). A városok között, amelyekbe eljutottak, volt Damaszkusz is, ahol nagyon sokan követték az új hitet.

A papok és főemberek azt remélték, hogy körültekintő fáradozással és szigorú üldözéssel elnyomhatják az eretnekséget. Újabban pedig az is szükségesnek látszott, hogy az új tan ellen Jeruzsálemben alkalmazott rendszabályokat egyéb helyeken is életbe léptessék. Ahhoz a rendkívüli munkához, amelyet Damaszkuszban kellett végrehajtani, Saulus ajánlotta fel szolgálatait. „Fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a főpaphoz, kérve tőle leveleket Damaszkuszba a zsinagógához, hogyha talál némelyeket, kik ez útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálembe." Így a tártusi Saulus „a főpapoktól vett felhatalmazással és engedelemmel" (Ap. csel. 26:12) felszerelve, férfiúi erejének teljében, téves buzgalomtól fűtve indult el arra a nevezetes útra, melynek eseményei egész életútját megváltoztatták.

Utazásuk utolsó napján „délben", a fáradt utasok közeledtek Damaszkusz felé. Szemük elé gyönyörű gyümölcsösök és termőföldek tárultak, amelyeket a közeli hegyekben fakadó néhány patak hűs vize öntözött. A hosszú és kietlen pusztaságon át vezető utazás végén, a kies vidék szemlélése valóban lélekemelően hatott. Amikor Saul és kísérői boldog csodálattal szemlélték a pompázó rónaságot és a gyönyörű várost, őt és kísérőit – miként azt később elbeszélte – „hirtelen a mennyből a napnak fényességét meghaladó világosság" (Ap. csel. 26:13) vonta körül; fényesebb, mint amit halandó emberi szemek elviselhetnek. Saul elvakultan és zavarodottan bukott le a földre.

Mialatt a fényár körülvette őket, Saulus „szózatot hallott... zsidó nyelven: Saul, Saul, mit kergetsz engem?...Ő pedig felelé: Kicsoda vagy Uram? és az Úr mondá: Én vagyok Jézus, akit te kergetsz. Nehéz néked az ösztön ellen rugódoznod." (Ap. csel. 26:13–14)

Saul kísérői félelemtől reszketve és a fény szikrázó világosságától elvakulva álltak; hallották ugyan a hangot, de nem láttak senkit. Saulus azonban megértette az elhangzott szavakat. A szóló – aki személyesen Isten Fia volt – egész világosan nyilatkoztatta ki magát előtte. Ebben a megdicsőült Lényben felismerte a megfeszített Jézust, és e kép örökre bevéződött a megdöbbent ember lelkébe. A hallott szavak rettentő erővel hatoltak szívébe. Elsötétült lelkét a világosság özöne árasztotta el, s felfedte előtte eddigi életének tudatlanságát és tévedéseit, valamint annak szükségét, hogy a Szentlélek világítsa be életét.

Saul most belátta, hogy midőn Jézus követőit üldözte, tulajdonképpen Sátán munkáját végezte. Felismerte, hogy az igazság és a kötelesség felőli meggyőződése nagyrészt a papokba és főemberekbe vetett feltétlen bizalmán alapult; hiszen minden feltétel nélkül bízott szavukban, amikor azt állították, hogy a feltámadás története csupán a tanítványok ravasz meséje. Azonban most, hogy Jézus személyesen megnyilatkozott előtte, Saulus meggyőződött a tanítványok állításainak igazságáról.

A mennyei megvilágosítás ezen órájában Saul szelleme bámulatos gyorsasággal működött. Megértette a Szentírás prófétikus részeit. Látta, hogy a próféták megjövendölték Jézus elvettetését a zsidók által, megfeszítését, feltámadását és mennybemenetelét; és ez bizonyossá tette előtte, hogy valóban Ő a megígért Messiás. Élénken felidéződött emlékezetében István prédikációja, amelyet halála előtt tartott. Ez meggyőzte, hogy a vértanú tényleg látta „Istennek dicsőségét", amikor azt mondta: „Ímé látom az egeket megnyílni és az Embernek Fiát az Isten jobbja felől állam" (Ap. csel. 7:55–56) A papok ezeket a szavakat káromlásnak minősítették; Saul azonban most már tudta, hogy István igazat mondott.

Micsoda kinyilatkoztatás volt ez az üldöző részére! Saul most már biztosan tudta, hogy a megígért Messiás, mint a názáreti Jézus jött le a földre, és éppen azok vetették el és feszítették meg, akiket meg akart menteni. Tudta azt is, hogy az Üdvözítő diadalmasan feltámadt a sírból és felment a mennybe. Az isteni kinyilatkoztatás e pillanatában rémülettel gondolt arra, hogy Istvánt, aki bizonyságot tett a megfeszített és feltámadott Üdvözítőről, az ő beleegyezésével ölték meg; sőt az ő közreműködésével üldözték, és vitték halálba Jézusnak sok érdemes követőjét.

Az Üdvözítő István által beszélt Saulhoz; bizonyságtételét nem lehetett

megcáfolni. A művelt zsidó látta, miként tükrözte vissza Krisztus dicsőségét a vértanú arca és olyan volt „mint egy angyalnak orcája” (Ap. csel. 6:15) Tanúja volt István hosszútűrésének ellenségeivel szemben és annak a készségének, hogy megbocsásson nekik. Látta azok állhatatosságát és örömteli odaadását, akiket utasítására kínoztak és gyötörtek meg. Sőt azt is látta, hogy egyesek hitükért még életüket is örömmel áldozták fel.

Mindezek hangosan beszéltek lelkéhez. Időnként szinte lenyűgöző erővel győzték meg arról, hogy Jézus volt a megígért Messiás. Ilyenkor egész éjjeleken át küzdött ezen meggyőződése ellen. Ezt a küzdelmét mindig újból és újból azzal zárta le, hogy annál inkább ragaszkodott régi meggyőződéséhez, hogy Jézus nem Messiás, és követői csupán elámított rajongók.

Azonban most Krisztus személyesen szólt Saulhoz, így: „Saul, Saul, mit kergetsz engem?” – és kérdésére: „Kicsoda vagy Uram?” ugyanaz a hang felelte: „Én vagyok Jézus, akit te kergetsz.” Krisztus azonosította magát követőivel; ha Saul üldözte őket, a menny Ura ellen fordult; ha pedig hamis vádakkal illette őket és ellenük tanúskodott, akkor a világ Üdvözítője ellen követte el.

Saulus nem kételkedett abban, hogy aki hozzá beszélt, a názáreti Jézus, a régen várt Messiás, Izráelnek vigasztalója, a Megváltó volt. „Remegve és ámulva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják néked, mit kell cselekedned.” (Ap. csel. 9:4–6)

Miután a dicsfény eltűnt és Saul felemelkedett a földről, érezte, hogy teljesen elvesztette látását. Krisztus dicsőségének fénye túl erősen hatott halandó szemeire; ezért amikor elvonult tőle, az éj sötétsége borult rá. Saul a vakságot Isten büntetésének tekintette azért a kegyetlenkedéséért, mert Jézus követőit üldözte. Ebben a rettenetes sötétségben csak tapogatott maga körül. Kísérői pedig telve félelemmel és csodálkozással, „kézen fogva vezeték be őt Damaszkuszba”.

Eme eseménydús nap reggelén Saul az elégtétel érzetével közeledett Damaszkusz felé, mert a főpapok ilyen nagy bizalmat tanúsítottak iránta. Súlyos felelősséget raktak rá. Azzal bízták meg, hogy védje és vigye előre a zsidó vallás érdekeit; amennyiben, ha lehetséges, akadályozza meg az új vallás terjesztését Damaszkuszban. El is határozta, hogy megbízatásá-

nak minden körülmények között eleget tesz. Türelmetlenül nézett a reá váró élmények elé.

Azonban mennyire másként történt a városba való bevonulása, mint ahogy azt elképzelte! Vakséggal megverve, tehetetlenül, lelkiismereti furdalásoktól gyötörve, bizonytalanságban a fölött, hogy milyen ítélet vár még reá, kereste fel a Júdás nevű tanítvány lakását, ahol teljes visszavonultságban bőséges alkalma volt a gondolkozásra és imára.

Saulus „három napig nem látott, és nem evett és nem ivott". A lelki gyötrelemnek e napjai hosszú éveknek tűntek fel előtte. Rémült lélekkel újból és újból felidézte emlékezetében István kínszenvedéseit, amelyek őt is terhelték. Rémülete fokozódott arra a gondolatra, hogy milyen bűnt vett magára, amikor a papok és főemberek gonoszságának és előítéletének engedett, még akkor is, amikor István arca már mennyei fényességben ragyogott. Bánkódva és töredelemmel gondolt azon esetekre, amikor bezárta fülét és szemét a leghathatósabb bizonyítékok előtt, és irgalmatlanul kierőszakolta a názáreti Jézus követőinek üldözését.

A legszigorúbb önvizsgálatnak és töredelmes alázatnak e napjait teljes magányban töltötte el. A damaszkuszi hívőket jó előre figyelmeztették Saulus jövetelének céljáról. Féltek, hogy csak színleli a megtérést, miáltal jobban hozzájuk tud férkőzni, és elfogja őket. Ezért távol tartották magukat Saultól, és nem voltak iránta részvéttel. Saulus viszont semmi vágyat sem érzett, hogy a megtéretlen zsidókhoz forduljon, akikkel előbbi terve szerint a hívők üldözése céljából akart találkozni. Nagyon jól tudta, hogy ezek meg sem hallgatnák. Ily módon el volt vágva minden részvéttől. Egyedüli reménysége a segítségre az Isten irgalmába vetett hite volt, és így, megtört lélekkel Hozzá fordult.

A hosszú órák alatt, amelyeket Saul Istennel egyedül töltött el, sok olyan szöveg jutott eszébe, amely Krisztus első eljövetelére vonatkozott. Gondosan és a meggyőződés által kiélesedett emlékezettel vette át a próféciákat. Amikor a jövendölések jelentőségén gondolkozott, csodálkozott eddigi vakságán, a lelki dolgokat illetőleg; és csodálkozott a zsidók vakságán általában, amely Jézusnak, a megígért Messiásnak megtagadására vezette őket. Megvilágosodott tekintete előtt most minden olyan tiszta volt. Megállapította, hogy előítélet és hitetlenség homályosította el lelki felismerő képességét, és ez akadályozta abban, hogy a názáreti Jézusban

a megjövendölt Messiást felismerje.

Miután Saulus engedett a Szentlélek meggyőző erejének, feleszmélt életének tévedéseire, és felismerte Isten törvényének messze ható követelményeit. Ő, a büszke farizeus, aki olyan biztos volt abban, hogy jócselekedetei igazolják, most gyermeki egyszerűséggel és alázattal borult le Isten előtt és vallotta be saját méltatlanságát. Könyörgött, hogy Isten a megfeszített és feltámadott Üdvözítő érdemeit reá is terjessze ki. Saulus vágyakozott összhangba és közösségbe jutni az Atyával és a Fiúval. Hő vágya volt, hogy Isten őt elfogadja, és bocsánatát elnyerje. Mélységesen könyörögve járult a kegyelem trónja elé.

A bűnbánó farizeus imáit Isten meghallgatta. Szívének legbensőbb rezgései és gondolatai az isteni kegyelem által átalakultak, és nemesebb képességei összhangba olvadtak Isten örök szándékaival. Krisztust és annak igazságát ezentúl többre tartotta, mint az egész világot.

Saul megtérése fényesen bizonyítja a Szentlélek csodatevő hatalmát, amely embereket győz meg bűneikről. Saul komolyan hitte, hogy a názáreti Jézus megveti Isten törvényét; azt hitte, hogy tanítványait arra tanítja, hogy a törvény hatályát vesztette. Megtérése után azonban felismerte Jézusban azt, aki azzal a kifejezett szándékkal jött le a földre, hogy Atyja törvényének érvényt szerezzen. Teljesen meggyőződött arról, hogy Jézus a szerzője az egész zsidó áldozati szertartásnak. Felismerte, hogy a keresztre feszítéskor az árnyékszolgálat a lényegben feloldódott, és hogy Jézusban teljesedtek be az ótestamentomi jövendölések, amelyek Izráel Megváltójára vonatkoztak.

Saul megtérésének történetéből igen fontos alapelveket ismerünk fel, amelyeket mindenkor szívleljünk meg. Saul közvetlenül Jézus színe elé került. Krisztus rendkívül fontos munkára szemelte ki és „választott edényévé" kellett lennie; azonban mégsem világosította fel azonnal a neki szánt feladatról. Csak feltartóztatta útjában és meggyőzte bűneiről. Mikor azonban Saul kérdezte: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?" – a kérdezősködő farizeust gyülekezetéhez utasította, hogy ott tudja meg Isten akaratát személyére vonatkozólag.

Az a csodálatos fényár, amely megvilágította Saul sötétségét, Isten műve volt. Azonban a tanítványoknak is munkálkodniuk kellett Saul érdekében; Krisztus kinyilatkoztatta magát előtte és meggyőzte őt. Így jutott

a bűnbánó olyan lelkiállapotba, hogy tanítást nyerhetett azoktól, akiket Isten elhívott igazságának ismertetésére.

Mialatt Saul egyedül, imában és könyörgésben volt elmerülve Júdás házában, az Úr látásban megjelent az egyik „tanítványnak Damaszkuszban, név szerint Anániásnak" és megmondta neki, hogy a tárzusi Saul imádkozik, és segítségére szorul. „Kelj fel és menj az úgynevezett Egyenes utcába" – mondotta a mennyei küldött, és „keress fel a Júdás házában egy Saul nevű tárzusi embert, mert ímé imádkozik és látá Saulus látásban, hogy egy Anániás nevű férfiú beméne hozzá és kezét reá veté, hogy lásson." (Ap. csel. 9:10–12)

Anániás alig tudta elhinni az angyal szavait, hiszen Saul neve messze földön híres volt, hogy mennyire üldözte a jeruzsálemi szenteket. Ezért ilyen ellenvetésre merészkedett: „Uram, sok embertől hallottam e férfiú felől, mily sok bosszúsággal illeté a te szemeidet Jeruzsálemben; és itt is hatalma van a főpapoktól, hogy mindazokat megkötözze, kik a te nevedet segítségül hívják." Erre röviden a következő parancsot kapta: „Eredj el, mert ő nekem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok és Izráel fiai előtt." (Ap. csel. 9:13–15)

Anániás az angyal utasításának engedelmeskedve, felkereste azt a férfit, aki még rövid idővel előbb fenyegetésekkel illette a Jézus nevében hívőket. Kezeit ráhelyezte a töredelmes bűnbánó fejére és így szólt: „Saul atyámfia, az Úr küldött engem, Jézus, aki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy szemeid megnyíljanak és beteljesedjél Szent Lélekkel.

És azonnal mintegy pikkelyek estek le szemeiről, és mindjárt visszanyeré látását; és felkelvén, megkeresztelkedék." (Ap. csel. 9:17–18)

Jézus így erősítette meg gyülekezete tekintélyét, és így hozta össze Sault kiválasztott eszközeivel e földön. Krisztusnak megvolt már a gyülekezete e földön, mint képviselője, és az volt a feladata, hogy megmutassa a megtérő bűnösnek az élet útját.

Sokan azt hiszik, hogy Krisztus elismert földi követőitől függetlenül, egyedül Neki tartoznak közvetlen felelősséggel az elnyert világosságért és tapasztalatokért. Jézus a bűnösök barátja, és szíve megindul szenvedéseiken. Övé minden hatalom mennyen és földön, azonban tiszteletben tartja az általa elrendelt eszközöket, amelyek az emberek üdvösségére és felvilágosítására szolgálnak. Ezért a bűnösöket a gyülekezethez utalja,

amelyet a világosság közvetítőjévé tett a világ számára.

Amikor Saul vakbuzgó és előítélettől izzó lelkiállapotában kinyilatkoztatást nyert az általa üldözött Krisztustól, azonnal összeköttetésbe került azzal a gyülekezettel, amely a világ világossága. Ebben az esetben Ananiás képviselte Krisztust és képviselte egyszersmind Krisztus szolgáit e földön, akik elhívattak, hogy helyette cselekedjenek. Krisztus helyett Ananiás érintette meg Saul szemeit, hogy ismét láthasson. Krisztus helyett tette rá kezeit, és mialatt az Ő nevében imádkozott, Saul elnyerte a Szentlelket. Minden Krisztus nevében és erejében történt. A forrás Krisztus, viszont a gyülekezet az élő csatorna, a közvetítő eszköz. A mennyei úton egy parancs van: ELŐRE!

AZ ELŐKÉSZÜLET NAPJAI-részlet

Pál, megkeresztelkedése után táplálékot vett magához és ott maradt a „damaszkuszi tanítványokkal néhány napig, és azonnal prédikálá a zsinagógában a Krisztust, hogy ő az Isten Fia" (Ap. csel. 9:19–20). Bátran hirdette, hogy a názáreti Jézus a rég várt Messiás, aki „meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; és hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint"; és hogy megjelent a tizenkettőnek és másoknak is. „Legutolszor pedig mindenek között" – szokta Pál hozzáfűzni – „mint egy idétlennek, nékem is megjelent." (I. Kor. 15:3–4, 8) Bizonyítékait a próféciák alapján, olyan meggyőzően adta elő, és igyekezetét annyira nyilvánvalóan kísérte Istennek ereje, hogy a zsidók felháborodásukban válaszolni sem tudtak neki. {AA 123.1}

Pál megtérésének híre nagyon meglepte a zsidókat. Ő, aki „a főpaptól vett felhatalmazással és engedelemmel" ellátva utazott Damaszkuszba a hívők üldözésére, prédikálja a megfeszített és feltámadt Üdvözítőről szóló evangéliumot, erősíti azok kezeit, akik már tanítványok voltak, és állandóan újonnan megtérteket vezet arra a hitre, amelynek egykor annyira ellenszegült. {AA 123.2}

Pált azelőtt úgy ismerték, mint a zsidó vallás buzgó védelmezőjét, és Jézus követőinek fáradhatatlan üldözőjét. Bátorsága, önállósága és állhatatossága, veleszületett tulajdonságai és műveltsége bármely irányú tevékenységre képessé tették. Bámulatos élességgel világított meg dolgo-

kat, és lesújtó, csípős bírálata az ellenfelet kellemetlen helyzetbe hozta. Most pedig a zsidóknak látniuk kellett, hogy ez a rendkívüli reményekre jogosító ifjú azokkal egyesült, akiket azelőtt üldözött, sőt bátran hirdeti Jézus nevét.

<<< vissza az 1. tanulmányhoz

2. Tanulmány javasolt olvasmánya

AZ APOSTOLOK TÖRTÉNETE, 83-85. 253-255.

AZ ELŐKÉSZÜLET NAPJAI-részlet

Pál, megkeresztelkedése után táplálékot vett magához és ott maradt a „damaszkuszi tanítványokkal néhány napig, és azonnal prédikálá a zsinagógában a Krisztust, hogy ő az Isten Fia” (Ap. csel. 9:19–20). Bátran hirdette, hogy a názáreti Jézus a rég várt Messiás, aki „meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; és hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint”; és hogy megjelent a tizenkettőnek és másoknak is. „Legutolszor pedig mindenek között” – szokta Pál hozzáfűzni – „mint egy idétlennek, nékem is megjelent.” (I. Kor. 15:3–4, 8) Bizonyítékait a próféciák alapján, olyan meggyőzően adta elő, és igyekezetét annyira nyilvánvalóan kísérte Istennek ereje, hogy a zsidók felháborodásukban válaszolni sem tudtak neki.

Pál megtérésének híre nagyon meglepte a zsidókat. Ő, aki „a főpaptól vett felhatalmazással és engedelemmel” ellátva utazott Damaszkuszba a hívők üldözésére, prédikálja a megfeszített és feltámadt Üdvözítőről szóló evangéliumot, erősíti azok kezeit, akik már tanítványok voltak, és állandóan újonnan megtérteket vezet arra a hitre, amelynek egykor annyira ellenszegült.

Pált azelőtt úgy ismerték, mint a zsidó vallás buzgó védelmezőjét, és Jézus követőinek fáradhatatlan üldözőjét. Bátorsága, önállósága és állhatatossága, veleszületett tulajdonságai és műveltsége bármely irányú tevékenységre képessé tették. Bámulatos élességgel világított meg dolgokat, és lesújtó, csípős bírálata az ellenfelet kellemetlen helyzetbe hozta. Most pedig a zsidóknak látniuk kellett, hogy ez a rendkívüli reményekre jogosító ifjú azokkal egyesült, akiket azelőtt üldözött, sőt bátran hirdeti Jézus nevét.

Az ütközetben elesett tábornok nagy vesztesége hadseregének; halála azonban nem jelent az ellenségnek erőtöbbletet. Ha azonban egy kiváló férfiú az ellenséggel egyesül, nemcsak szolgálata hiányzik, hanem feltétlenül előnyhöz jutnak azok, akikhez csatlakozott. Ha az Úr tárzusi Sault a damaszkuszi úton egyszerűen agyonsújtja, akkor az üldöző hatalmat nagymértékben gátolta volna. Isten azonban gondviselésében nemcsak megkímélte Saul életét, hanem őt meg is térítette. Ezáltal az ellenfél egyik hősét az ellentáborból Krisztus oldalára állította. Pált, a gyakorlott szónokot és szigorú kritikust, kinek határozott elvei voltak. Ez a rettenthetetlen és elvhű férfiú éppen azokkal a tehetségekkel rendelkezett, amelyekre az ifjú gyülekezetnek szüksége volt.

Midőn Pál Damaszkuszban prédikált, mindazok, akik hallották, megrémülve így szóltak: „Nem ez-é az, aki pusztította Jeruzsálemben azokat, akik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy őket fogva vigye a főpapokhoz?" (Ap. csel. 9:21) Pál kijelentette, hogy hitét nem pillanatnyi ötlet, vagy rajongás alapján változtatta meg, hanem ellenállhatatlan bizonyítékok késztették rá. Ha az evangéliumot magyarázta, igyekezett a Krisztus első eljövetelére utaló próféciákat világosan kifejteni, és következetesen bebizonyította, hogy ezek a jövendölések szó szerint teljesedtek be a názáreti Jézus életében. Hitének alapja tehát biztos prófétai beszéd volt.

Mialatt Pál állandóan felszólította csodálkozó hallgatóit, hogy „bánják meg bűneiket és térjenek meg Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteket cselekedvén" (Ap. csel. 26:20) – „annál inkább erőt vőn és zavarba hozta a Damaszkuszban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus." Sokan azonban szívüket elzárták, nem akarták üzenetét meghallgatni, és megtérése fölötti csodálkozásuk csakhamar izzó gyűlöletté változott, mely semmivel sem maradt mögötte a Jézus iránt táplált gyűlöletüknek.

Az ellenállás annyira fellángolt, hogy nem látszott tanácsosnak, hogy Pál folytassa működését Damaszkuszban. Mennyei hírnök szólította fel, hogy egyelőre hagyja el ezt a helyet, és így „elment Arábiába" (Gal. 1:17), ahol biztos menedéket talált.

Itt a puszta magányában bőséges alkalma volt Pálnak a háborítatlan kutatásra és nyugodt elmélkedésre. A múlt tapasztalatai elvonultak lelki szemei előtt. Okult ezekből, és szíve mélyéből megtért az Úrhoz. Teljes

szívvel kereste Istent, és nem nyugodott meg addig, míg egészen biztos nem volt afelől, hogy bűnbánatát elfogadta, és bűneit megbocsátotta. Vágyott arra a bizonyosságra, hogy Jézus mellette fog-e állni a jövőben, tanítói hivatásában. Lelke felszabadult az előítéletektől és hagyományoktól, amelyek eddigi életét formálták, és közvetlen tanítást merített az igazság forrásából. Jézus személyesen érintkezett vele, megalapozta a hitben, nagy bölcsességet és kegyelmet árasztott rá.

Ha az emberi lélek összeköttetésbe kerül Isten Lelkével – a véges a Végtelennel –, akkor ennek hatása a testre, a lélekre és a szellemre felmérhetetlen. A legtökéletesebb képzettség fakad ebből az összeköttetésből. Ez Isten sajátos módszere az emberek fejlesztéséhez. „Bízd csak azért magadat őreá" (Jób 22:21) – így szól üzenete az emberiséghez.

Az a szent megbízatás, amelyet Pál nyert az Anániással való beszélgetése alkalmával, mind nagyobb súllyal nehezedett szívére. Amikor Pál ezen szavakra: „Saul, atyámfia, kelj fel" – először nézett ennek a jámbor férfinek a szemébe, Anániás a Szentlélek sugallatára így szólt hozzá: „A mi atyáink Istene választott téged, hogy megismerd az ő akaratát, és szót hallj az ő szájából; mert leszel néki tanúbizonysága minden embernél azok felől, amiket láttál és hallottál. Most annakokáért mit késedelmezel? Kelj fel és keresztelkedj meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét." (Ap. csel. 22:14–16)

Ezek a szavak összhangban voltak Jézus szavaival, amelyeket Saulhoz intézett, amikor a damaszkuszi úton feltartóztatta: „Mert azért jelentem meg néked, hogy téged szolgává és bizonysággá rendeljelek úgy azokban, amiket láttál, mint azokban, amikre nézve meg fogok néked jelenni; megszabadítván téged e néptől és a pogányoktól, kik közé most küldelek, hogy megnyissad szemeiket, hogy setétségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által." (Ap. csel. 26:16–18)

Miközben Pál fontolgatta szívében ezeket a dolgokat, mindjobban megértette hivatásának nagy jelentőségét, hogy ő „Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola" (I. Kor. 1:1). Nem „emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által" rendeltetett. (Gal. 1:1). Az előtte álló nagy feladat a Szentírás szorgalmas kutatá-

sára késztette, hogy prédikálja az evangéliumot, „de nem szólásban való bölcsességgel, hogy a Krisztus keresztje hiábavaló ne legyen”, „hanem a léleknek és erőnek megmutatásában”, hogy mindazoknak hite, akik hallják, „ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék” (I. Kor. 1:17; 2, 4–5).

Midőn Pál a Szentírásban kutatott, felismerte, hogy már kezdettől fogva „nem sokan hívattak bölcsnek test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek; hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket. És a világ nemtelenjeit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse; hogy ne dicsekedjék előtte egy test sem” (I. Kor. 1:26–29). És amikor így, a kereszt fényében szemlélte a világ bölcsességét, elhatározta, hogy semmi egyébről sem akar tudni, mint egyedül „a Jézus Krisztusról, még pedig a megfeszítettről” (I. Kor. 2:2).

HITEHAGYÁS GALÁCIÁBAN-részlet

Krisztus minden lelkipásztorának meg kell tanulnia azt a fontos leckét, hogy alkalmazkodjék azok állapotához, akiken segíteni akar. Gyöngédség, türelem, határozottság és kitartás mind-mind szükségesek; azonban kellő belátással alkalmazandók. Különböző felfogású emberekkel, változó helyzetek és viszonyok között bölcsen bánni, olyan feladat, amely Isten Lelke által megvilágított és megszentelt értelmet és ítélőképességet igényel.

A galáciai hívőkhöz intézett levelében Pál apostol még egyszer röviden szemléltette azokat a fontos eseményeket, amelyek megtérésével és keresztény tapasztalatainak kezdetével függtek össze. Ezáltal akarta bizonyítani előttük, hogy az isteni hatalomnak különös megnyilatkozása által jutott az evangélium magasztos igazságainak ismeretéhez. Istentől nyert utasítás folytán inti és óvja most is a galáciai hívőket ilyen ünnepélyesen és határozottan. Ezért tehát nem habozva vagy kétkedően írt nekik, hanem a rendületlen meggyőződés biztonságával és feltétlen tudásával. Világosan kifejtette előttük, mi a különbség, ha emberek tanítanak bennünket, avagy közvetlenül Krisztustól kapunk oktatást.

Az apostol behatóan kérte a galáciaiakat, forduljanak el a hamis ta-

nítóktól, akik tévútra vezették őket, és térjenek vissza ahhoz a hithez, amelyet az isteni jóváhagyás félremagyarázhatatlan bizonyítékai kísértek. Azok a férfiak, akik megkísérelték eltéríteni őket az evangéliumi hittől: képmutatók, szívük megszenteletlen és életük romlott. Vallásosságuk a ceremóniák sorozata, amelyek betartása által akarják megnyerni Isten tetszését. Nem óhajtottak olyan evangéliumot, amely megköveteli az ige iránti engedelmességet: „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát." (Jn. 3:3) Úgy érezték, hogy az ilyen tanításon alapuló vallás túl nagy áldozatot követel; ezért ragaszkodtak tévelygéseikhez, megcsalták önmagukat és másokat.

A szív és az élet szentségét külsőséges vallási formaságokkal helyettesíteni ma is éppoly kívánatos a megtéretlen ember számára, mint volt ezen zsidó tanítók napjaiban. Ma ugyanúgy, mint akkor, vannak hamis lelki vezetők, akiknek tanait sokan mohón lesik. Sátán eltökélte, hogy eltéríti a lelkeket a Krisztusba vetett hit üdvreménységétől és az Isten törvényei iránti engedelmességtől. Az ősellenség kísértéseit minden korszakban azok előítéleteihez és hajlamaihoz alkalmazta, akiket el akart csábítani. Az apostoli korszakban rábírta a zsidókat, hogy a ceremoniális törvényt magasztalják fel, Krisztust pedig vessék el. Korunkban arra késztet hitvalló keresztyéneket, hogy Krisztus tiszteletének ürügye alatt az erkölcsi törvényt vessék meg; tanítsák azt, hogy parancsait büntetlenül áthághatják. Isten valamennyi szolgájának kötelessége tehát, hogy ezen hithamisítókkal szemben szilárdan és határozottan lépjen fel, és az igazság igéje alapján tévelygéseiket bátran felfedje.

Miközben Pál azon fáradozott, hogy a galáciai testvérek bizalmát újból megnyerje, ügyesen igazolta elhivatott apostoli tisztségét. Kijelentette, hogy apostolsága „nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által van, aki feltámasztotta őt a halálból" (Gal. 1:1). Nem emberektől, hanem a menny legmagasabb tekintélyétől nyerte megbízatását. Ezt a tisztséget a jeruzsálemi nagygyűlés is elismerte, amelynek határozatait Pál betartotta a pogányok között végzett egész működése alatt.

<<< vissza a 2. tanulmányhoz

3. Tanulmány javasolt olvasmánya

AZ APOSTOLOK TÖRTÉNETE, 85-87. 104-106.

AZ ELŐKÉSZÜLET NAPJAI-részlet

Későbbi tanítói működése alatt Pál tényleg sohasem tévesztette szem elől bölcsességének és erejének forrását. Halljuk csak, hogyan erősítette meg évek múlva is: „mert nékem az élet Krisztus" (Fil. 1:21). És ismételten: „Annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt, akiért mindent kárba veszni hagytam, ...hogy a Krisztust megnyerjem és találtassam Őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján: Hogy megismerjem Őt és az Ő feltámadásának erejét és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet." (Fil. 3:8–10).

Arábiából Pál „ismét visszajött Damaszkuszba" (Gal. 1:17), és „azonnal prédikálá az Úr Jézus nevét félelem nélkül". Bölcs bizonyítékaival képtelenek voltak szembeszállni és a „zsidók tanácsot tartának, hogy őt megöljék". A város kapuit éjjel-nappal nagy gonddal őrizték, hogy a szökés minden lehetőségét meggátolják. Ez a kritikus helyzet a tanítványokat arra kényszerítette, hogy Istent komoly imában keressék, míg végül aztán „vevén őt éjjel, a kőfalon bocsáfák alá, leeresztve egy kosárban" (Ap. csel. 9:25).

Midőn Pál Damaszkuszból elmenekült, Jeruzsálembe ment, miután már körülbelül három év telt el megtérése óta. Ezen látogatásának fő célja az volt, amint később elmondta, „hogy Pétert meglátogassa" (Gal. 1:18). Mikor a városba ért, ahol egykor mint Sault, az üldözőt igen jól ismerték, „próbált a tanítványokhoz csatlakozni; de mindnyájan féltek tőle, nem hívén, hogy ő tanítvány". Csak nehezen tudták elhinni, hogy ő, farizeus létére, aki annyira a betűhöz ragaszkodott, és aki oly sokat fáradozott a gyülekezet pusztításán, őszinte követője lehetne Jézusnak. „Barnabás azonban maga mellé vevén őt, vivé az apostolokhoz, és elbeszélé nekik, mint látta az úton az Urat, és hogy beszélt vele, és mint tanított Damaszkuszban nagy bátorsággal a Jézus nevében." (Ap. csel. 9:26–27)

A tanítványok e szavak hallatára befogadták Pált, mint közéjük tartozót. Csakhamar elegendő bizonyítékát nyerték keresztényi tapasztalatai

őszinteségének. A pogányok jövendő apostola tehát ott tartózkodott abban a városban, amelyben előbbi hitsorsosai közül olyan sokan laktak. Forró vágyat érzett, hogy felvilágosítsa ezeket a zsidó vezetőket a Messiásra vonatkozó jövendölésekről, amelyek az Üdvözítő eljövetelével beteljesedtek. Egészen komolyan hitte, hogy Izráel e tanítói, akikkel egykor olyan jó barátságban reménységét, hogy gyors megtérésre bírja őket, csakhamar keserű csalódás váltotta fel. Noha „nagy bátorsággal tanítván az Úr Jézus nevében" és „beszél, sőt vetekedik vala görög zsidókkal" – a zsidó gyülekezet élén álló vezetők nemcsak vonakodtak hitelt adni szavainak, hanem „igyekeznek vala őt megölni". Szomorúság töltötte be szívét. Mily szívesen feláldozta volna életét, ha így egyeseket elvezethetett volna az igazság ismeretére. Megszégyenülve gondolt személyes buzgóságára, amelyet István üldözésében kifejtett. Aggodalomtól űzve azon iparkodott, hogy eltávolítsa róla a foltot, akit oly hamisan vádoltak. Igyekezett hatalmasan hirdetni azt az igazságot, amelyért István életét áldozta.

Midőn Pál fájdalomtól lesújtva a templomban imádkozott azokért, akik nem akartak neki hinni, egyszerre elragadtatott – amint erről később bizonyságot tett –, és mennyei hírnök jelent meg előtte, ki így szólt hozzá: „Siess és menj ki hamar Jeruzsálemből, mert nem veszik be a te tanúbizonyság-tételedet én felőlem" (Ap. csel. 22:18).

Pál hajlandó volt Jeruzsálemben maradni, hogy ott szembeszálljon az ellenállással. Gyávaságnak tartotta a szökést, ha ott maradásával néhány makacs zsidót meggyőzhet az evangélium igazságáról, még akkor is, ha életébe kerülne. Ezért így válaszolt: „Uram, ők maguk tudják, hogy én tömlöcbe vetettem és vertem zsinagógánként azokat, akik hisznek vala te benned; és mikor ama te mártírodnak, Istvánnak vére kiontaték, én is ott állék és helyeslém az ő megöletését és őrizém azoknak köntösét, akik őt megölték." Azonban nem egyezett Isten tervével az, hogy szolgája életét fölöslegesen veszélyeztesse; ezért a mennyei hírnök így felelt: „Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé." (Ap. csel. 22: 19–21)

Amikor a testvérek értesültek Pál látomásáról, siettették titkos menekülését Jeruzsálemből, nehogy a zsidók megöljék. „Levivén őt Czézáreába, és elküldték őt Tártusba." Pál elutazása egyelőre véget vetett a zsidók erőszakos ellenállásának. Rövid ideig nyugalmat élvezett a gyülekezet, amely idő alatt a hívők száma nagyon megnövekedett.

AZ EVANGÉLIUM ANTIÓKHIÁBAN-részlet

Miután az üldözés következtében a tanítványok elmenekültek Jeruzsálemből, az evangélium nagyon gyorsan terjedt szét a Palesztina határain túl fekvő vidékeken. Sok kis hívő csoport alakult a fontos központokban. A tanítványok közül egyesek „eljutának Főnicziáig, Cziprusig és Antiókhiáig, prédikálván az igét." (Ap. csel. 11:19) Rendszerint csak a héberekkel és görög zsidókkal foglalkoztak, akik akkor a világ majdnem minden városában egész településeket alkottak.

Azon városok közé, amelyek – az írás szerint – szívesen fogadták az evangéliumot, tartozott Antiókhia is, Szíria akkori fővárosa. Kiterjedt kereskedelme folytán e sűrűn lakott központot igen sok, különböző nemzetiségű ember kereste fel. Ezenkívül Antiókhiát egészséges fekvése, gyönyörű vidéke, gazdagsága, műveltsége és előkelő életmódja miatt is igen szerették a gondtalan kényelmet és szórakozást keresők. Az apostoli korszakban Antiókhia a tobzódás és bűn városa volt.

Ciprusból és Cirénéből való néhány tanítvány nyilvánosan prédikált Antiókhiában, és „hirdették az Úr Jézus evangéliumát". „Az Úrnak keze vala velük" – és komoly fáradozásuk jó gyümölcsöt eredményezett: „Nagy sokaság tére meg az Úrhoz, hívővé lévén".

„Elhatott pedig a hit ő felőlük a jeruzsálemi gyülekezet fülébe; és kiküldék Barnabást, hogy menjen el egész Antiókhiáig". Midőn új munkaterületére érkezett és látta, mi minden történt már itt Isten kegyelméből, „örvendeze; és inté mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban." (Ap. csel. 11:22–23)

Barnabás antiókhiai tevékenységét gazdag eredmény koronázta, és a hívők száma igen megnövekedett. A mű kifejlődött. Barnabás megfelelő segítség szükségét érezte, hogy kellően kihasználhassa az isteni gondviselés által nyújtott alkalmakat. Ezért elment Tárzusba, hogy felkeresse Pált, aki Jeruzsálemből történt távozása óta „Szíriában és Ciliciában" munkálkodott és hirdette „azt a hitet, amelyet egykor pusztított" (Gal. 1:21, 23). Barnabásnak sikerült találkoznia Pállal, és rábeszélte őt, hogy térjen vissza vele és legyen munkatársa az igehirdetésben.

Itt, a népes Antiókhiában, Pál kitűnő munkaterületet talált. Tanultsága, bölcsessége és nagy buzgalma hatalmas befolyást gyakorolt e kultúrhely

lakóira és látogatóira; valóban olyan segítségnek bizonyult, mint amelyre Barnabásnak szüksége volt. A két tanítvány egy teljes esztendeig munkálkodott együtt egyetértésben, hűségesen az Úr szolgálatában. Sok lélek ismerte meg általuk a názáreti Jézust, a világ Megváltóját.

Antiókhiában nevezték a tanítványokat először keresztényeknek (= krisztusiaknak). Azért kapták ezt a nevet, mert prédikációiknak, tanításuknak és társalgásuknak központja és lényege Krisztus volt. Mindig és újból elbeszélték azokat az eseményeket, amelyek földi tanítói működése alatt történtek, amikor a tanítványok még személyes jelenlétének örvendezhettek. Sohasem unták meg, hogy tanairól és csodatevő gyógyításairól beszéljenek. Remegő ajakkal, könnyes szemmel szóltak a Getsemáne-kertben vívott lelki gyötrelmeiről, elárultatásáról, kihallgatásáról és keresztre feszítéséről; valamint türelméről, és alázatosságáról, amellyel ellenségei által okozott gyalázatot és kínszenvedést elviselte; isteni irgalmasságáról, amellyel üldözőiért imádkozott. Viszont boldog örömmel beszéltek feltámadásáról és mennybemeneteléről, valamint mennyei közbenjárói tisztségéről, mint a bukott emberiség egyetlen Szószólójáról. A pogányok jogosan nevezték őket keresztyéneknek, hiszen Krisztust prédikálták, és Általa küldték fel imáikat Istenhez.

Isten volt az, aki nekik a keresztény nevet adta. Királyi név! Megadja mindazoknak, akik Krisztussal egyesülnek. Erről a névről írta később Jakab: „Avagy nem a gazdagok hatalmaskodnak-é rajtatok, és nem ők hurcolnak-é titeket a törvény elé? Nem ők káromolják-é azt a szép nevet, amelyről neveztettek?" (Jak. 2:6–7) És Péter kijelentette: „Ha pedig mint keresztény szenved, ne szégyellje, sőt dicsőítse azért az Istent." „Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke." (I. Pt. 4:16, 14)

Az antiókhiai hívők felismerték, hogy Isten végzi bennük „mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből" (Fil. 2:13). Miután olyan nép között éltek, amely vajmi keveset törődött az örökkévaló dolgokkal, igyekeztek az őszinték figyelmét felhívni és határozott bizonyságot tenni Róla, akit szerettek és szolgáltak. Szolgálatukban alázatosak voltak, mert megtanultak bízni a Szentlélek erejében, amely hatásossá teszi az élet Igéit. Így naponta bizonyságot tettek Krisztusba vetett hitükről, az élet legkülönbözőbb megnyilvánulásai közepette.

Krisztus antiókhiai követőinek példaadása szolgáljon bátorításul valamennyi hívőnek ma is, a világ nagyvárosaiban. Isten rendelte úgy, hogy kiválasztott, megszentelt és tehetséges munkások menjenek el a fontos, népes városokba, hogy ott nyilvános munkát végezzenek; ugyancsak Isten szándéka az is, hogy a gyülekezeti tagok, akik ezekben a városokban laknak, Istentől nyert adományaikat szintén használják fel lelkek megnyerésére. Gazdag áldások várnak rájuk, ha feltétlenül engedelmeskednek a felhívásnak. Mialatt azon fáradoznak, hogy Krisztusnak lelkeket nyerjenek meg, tapasztalni fogják, hogy sokan, akiket másként nem lehetett volna megközelíteni, nem zárkóznak el ügyes, személyes fáradozásaik elől.

Isten országának ügye itt e földön most is a bibliai igazságok élő képviselőit igényli. A felszentelt prédikátorok egyedül nem bírják elvégezni feladatukat: a nagyvárosok tömegeinek figyelmeztetését. Isten nemcsak a hithirdetőket hívja el, hanem az orvosokat, a betegápolókat, a könyvevangélistákat, a biblia-munkásokat és a megszentelt életű gyülekezeti tagokat is. Mindenkit elhív, aki ismeri Isten igéjét és kegyelmének hatalmát, hogy figyelmüket a még sötétségben élő városok lelki ínségére irányítsa. Az idő rohan, és még sok a tennivaló. Minden erőt be kell vonni a munkába, hogy a jelenleg kínálkozó alkalmak bölcsen kihasználhatók legyenek.

Pált együttműködése Barnabással Antiókhiában, megerősítette abban a meggyőződésében, hogy Isten különleges munkára hívta el a pogány világ érdekében. Az Úr megmondta neki megtérésekor, hogy szolgájává lesz a pogányok között, „hogy megnyissad szemeiket, hogy setétségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által” (Ap. csel. 26:18). Az angyal pedig, aki megjelent Anániásnak, ezeket mondotta Pálról: „Ő nekem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok és Izráel fiai előtt”. (Ap. csel. 9:15) Végül Pálnak is, amikor a jeruzsálemi templomban imádkozott, angyal jelent meg, ezzel a paranccsal: „Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé.” (Ap. csel. 22:21)

<<< vissza a 3. tanulmányhoz

4. Tanulmány javasolt olvasmánya

AZ APOSTOLOK TÖRTÉNETE, 106-110.

AZ EVANGÉLIUM ANTIÓKHIÁBAN-részlet

Így bízta meg az Úr Pált, hogy a pogány világ nagy misszióterületére menjen. Erre a nagy horderejű, széles körű nehéz munkára úgy készítette elő, hogy szorosan összekapcsolódott vele. Elragadtatásban megnyitott szemei előtt elvonultatta a menny gyönyörű és dicső képeit. Isten Pált bízta meg azzal a feladattal, hogy „azt a titkot..., mely örök időktől fogva el volt hallgatva" (Rm. 16:25) kinyilatkoztassa. „Az Ő akaratának titkát" (Ef. 1:9), „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival úgy, ahogy most kijelentetett az Ő szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által, hogy tudniillik a pogányok örökös társak és ugyanazon test tagjai és részesei az ő ígéretének a Krisztus Jézusban az evangélium által." Pál apostol Isten szolgájának nevezte magát, és önnönmagáról szólva, így folytatta: „Nékem, minden szentek között a legeslegkisebbnek adatott ez a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus végére mehetetlen gazdagságát. És hogy megvilágosítsam mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala örök időktől fogva az Istenben, aki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által; azért, hogy megismertettessék most a mennybéli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége, amaz örök eleve elvégzés szerint, amelyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban." (Ef. 3:5–11)

Isten gazdagon megáldotta Pál és Barnabás munkáját azon év alatt, amelyet az antiókhiai hívők között töltöttek. Azonban mindeddig egyikük sem volt formailag felszentelve a prédikátori tisztségre. Most tehát keresztényi tapasztalataik annyira megértek, hogy Isten rájuk bízhatta azt a súlyos missziómunkát, amelynél szükségük volt mindazon kiváltságokra, amelyekben a gyülekezet őket részesíthette.

„Valának pedig Antiókhiában az ottlevő gyülekezetben némely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, ki hivattatik vala Nigernek, és a Cziréné Lucius és Manaen... és Saulus. Mikor azért azok szolgálának az Úrnak

és böjtölének, monda a Szent Lélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam." (Ap. csel. 13:1–2) Mielőtt tehát ezt a két apostolt a pogánymisszióra kiküldték, böjttel, imával és kézrátétellel ünnepélyesen Istennek szentelték őket. Ezzel a gyülekezet egyszersmind felhatalmazta őket, hogy az igazságot hirdessék, hogy keresztelhessenek, és gyülekezeteket alapítsanak, Amelyek korlátlan egyházi teljhatalmat élveztek.

A keresztény gyülekezet ekkor új, fontos időszakába lépett. Megkezdődött az evangélium diadalútja a pogányok között; a gyülekezet pedig megerősödött a dúsan bearatott lelkekkel. Várható volt azonban, hogy az erre a munkára kijelölt apostolok bizalmatlansággal, előítélettel és irigységgel találkoznak majd és tanításuk, amely „lerontotta a közbevetett választófalat" (Ef. 2:14) –, amely oly hosszú időn át szétválasztotta a zsidókat és görögöket – az eretnekség vádját lobbantja fel. Emiatt egyben az evangéliumi prédikátori tisztségre nyert felhatalmazásukat sok törvénytisztelő, jámbor zsidó kétségbe is vonhatja. Isten azonban előre látta a nehézségeket, amelyek szolgái útját akadályozhatják, és hogy munkájuk zavartalanul alakulhasson, kinyilatkoztatás útján utasította a gyülekezetet arra, hogy nyilvánosan avassa fel őket a prédikátori tisztségre. Így tehát felszentelésük nyilvános elismerése volt az Isten rendelésének, hogy vigyék el a pogányoknak az üdvözítő evangéliumot.

Pál, valamint Barnabás is, Istentől kapta megbízatását; a kézrátétel tehát nem jelentette a kegyelem vagy képesség újabb adományát, hanem csak a tisztség formai elismerését, felhatalmazást erre a hivatásra. A gyülekezet így nyomta rá pecsétjét Isten művére.

A zsidók számára az ilyen eljárás nagy jelentőséggel bírt. Ha a zsidó apa gyermekeit megáldotta, ünnepélyesen fejükre helyezte kezeit. Ha egy állatot odaszántak áldozatul, akkor az áldozatot bemutató papnak szintén rá kellett tenni kezeit az áldozat fejére. Amikor tehát az antiókhiai hívő gyülekezet szolgái rátették kezüket Pál és Barnabás fejére, ezzel a cselekedetükkel Istent arra kérték, hogy a kiválasztott apostolokra, különleges munkájukra szóló felavatásukra, áldását adja.

Később a kézrátétellel való felszentelés szertartásával igen visszaéltek. Indokolatlan fontosságot tulajdonítottak ennek a cselekménynek, mintha azokra, akik ilyen felszentelésben részesültek, azonnal valamilyen erő árad-

na, amely őket bizonyos lelki hivatásra képesítené. Azonban a Szentírás semmit sem jegyzett fel arról, mintha a két apostolra, felavatásuk alkalmával, pusztán kézrátevés által, valamilyen erő szállott volna. Csak felszentelésükről értesülünk és annak jelentőségéről, jövő munkájukat illetőleg.

A két tanítvány felavatásának körülményei – az evangélium szolgálatának meghatározott ágára – világosan bizonyítják, hogy az Úr a Szentlélek által különválasztott, elhívott eszközei útján munkálkodik megszervezett gyülekezetében. Amikor az Üdvözítő néhány évvel előbb kinyilatkoztatta Pálnak Isten szándékát személyét illetőleg, Pál azonnal összeköttetésbe került a Damaszkuszban újonnan alakult gyülekezet tagjaival. A damaszkuszi gyülekezet így e megtért farizeus személyes tapasztalatairól rögtön tudomást szerzett. Most pedig, hogy az egykor adott isteni megbízást átfogóbban végrehajtsák, megbízta a Szent Lélek a gyülekezetet, hogy Pált és munkatársát felavassák, miáltal újabb bizonyságát adta, hogy Pál az Úr kiválasztott eszköze az evangélium terjesztésére a pogányok között. Miközben az antiókhiai gyülekezet vezetői „szolgálának az Úrnak és böjtölének, monda a Szent Lélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam."

Isten e földön egyházát tette a világosság közvetítőjévé, és általa akarja közölni szándékát és akaratát. Nem ad egyetlen szolgájának sem olyan tapasztalatot, amely független volna a gyülekezet tapasztalatától, vagy éppen ellentétben állna azzal. Nem is közli a gyülekezetre vonatkozó akaratát csupán egyetlen emberrel, miközben azt – Krisztus testét – sötétségben hagyja. Gondviselésében szolgáit szoros összeköttetésbe hozza gyülekezetével; azért, hogy kevésbé bízzanak önmagukban, de annál nagyobb bizalommal viseltessenek azokkal szemben, akiket művének fejlesztésére használ fel.

A gyülekezetben kezdettől fogva mindig akadtak emberek, akik állandóan személyes függetlenségre törekedtek. Az ilyenek nem látják be, hogy a szellem ilyen függetlenítése az embert könnyen arra vezeti, hogy túlságosan bízzék önmagában, és saját ítéletét többre értékelje hittestvérei tanácsánál és ítéleténél; különösen azokénál, akiket Isten népének vezetésére tisztségekkel ruházott fel. Isten tekintélyt és hatalmat adott gyülekezetének, amelyet lebecsülni vagy megvetni senkinek sincsen joga; aki így cselekszik: Isten szavát veti meg.

Aki hajlamos arra, hogy saját ítéletét tekintse mérvadónak, nagy veszélyben forog. Sátán jól megfontolt terve ez, hogy elválassza mindazoktól, akik a világosság közvetítői, és akik által Isten működik, hogy művét a földön felépítse és kiterjessze. Lekicsinyelni és megvetni azokat, akiket Isten bízott meg az igazság terjesztésében a felelősség viselésével, annyit jelent, mint megvetni azokat, akiket Isten, népének támogatására, bátorítására és erősítésére rendelt. Ha az Isten művében dolgozó munkás abban a hitben él, hogy ő – senki mástól – csak közvetlenül Istentől kaphat világosságot, ezzel kaput nyit az ellenségnek, aki könnyűszerrel elcsábítja és legyőzi. Az Úr úgy rendezte bölcsen, hogy a hívőket szoros kapcsolat fűzze össze; keresztényt kereszténnyel, gyülekezetet gyülekezettel. Így lehetséges csak, hogy az ember Istennel együtt dolgozhasson. Így rendelnek alá minden eszközt a Szentléleknek, és valamennyi hívő rendszeres, jól irányzott törekvésben egyesülve közölheti a világgal Isten kegyelmének örömhírét.

Miközben az evangélium fénye világított Antiókhiában, a Jeruzsálemben maradt apostolok szintén párhuzamosan fejlesztették tovább megkezdett művüket. Az ünnepekre évente minden tartományból sok zsidó jött fel Jeruzsálembe, hogy ott a templomban imádkozzék. E zarándokok között sokan voltak, akik őszinte életszentségre törekedtek, és komolyan kutatták a próféciákat. Vágyva várták a megígért Messiás eljövetelét, Izráel reménységét. Ha Jeruzsálem megtelt ilyen idegenekkel, akkor az apostolok tántoríthatatlan bátorsággal prédikálták Krisztust, noha tudták, hogy életük ezáltal állandó veszélyben forog. Azután Isten Lelke nyomta rá pecsétjét munkájukra: sokan megtértek és hívővé lettek. Ezek amikor visszatértek hazájukba, a világ különböző részén elhintették az igazság magvát, minden nép és társadalmi osztály körében.

Azon apostolok közül, akik e munkára szentelték életüket, különösen kitűnt Péter, Jakab és János. Szilárd volt abbeli meggyőződésük, hogy őket bízta meg Isten, hogy otthon, a hazájukban saját népüknek Krisztust hirdessék. Igyekeztek hűen és bölcsen bizonyságot tenni azokról a dolgokról, amelyeket láttak és hallottak és a „biztos prófétai beszéd”-re (II. Pt. 1:19) hivatkoztak azon erőfeszítésükben, hogy meggyőzzék „Izráelnek egész házát...”, hogy azt a Jézust, akit a zsidók megfeszítettek, „Úrrá és Krisztussá tette Őt az Isten” (Ap. csel. 2:36).

ZSIDÓ ÉS POGÁNY

Amikor Pál és Barnabás visszaérkeztek a szíriai Antiókhiába, ahonnan misszióútjukra kiindultak, siettek mielőbb összegyűjteni a hívőket, hogy elmondják nekik, „mily nagy dolgokat cselekedett az Isten ő velük, és hogy a pogányoknak kaput nyitott a hitre" (Ap. csel. 14:27). A gyülekezet Antiókhiában igen jól fejlődött, tagjainak száma állandóan növekedett. Mint a missziómunka központja, a keresztény hívők legfontosabb csoportja volt. Tagjai a lakosság legkülönbözőbb rétegeiből kerültek ki: zsidókból és pogányokból.

Mialatt az apostolok a prédikátorokkal és az egyszerű tagokkal együtt azon fáradoztak, hogy minél több lelket nyerjenek meg Krisztusnak, addig bizonyos zsidó hívőknek, a Júdeabeli „farizeus szektából" sikerült felvetni egy olyan kérdést, amely csakhamar szétágazó vitákra adott okot a gyülekezetben. A hívő pogányok között pedig megdöbbenést keltett. – Ezek a Júdeabeli tanítók azt állították, és pedig nagyon határozottan, hogy csak a körülmetélkedés és a ceremóniák törvényének betartása vezet az üdvösségre.

Pál és Barnabás hevesen tiltakoztak e tévtan ellen, és nem is akarták ezt a pogányokkal közölni. Másrészt azonban voltak sokan az antiókhiai zsidó hívők között, akik a nemrégen Júdeából érkezett testvérek álláspontját helyeselték.

Akik a zsidók közül tértek meg, rendszerint nem voltak hajlandók olyan gyorsan haladni, mint ahogyan az isteni gondviselés az utat előkészítette. Az apostoloknak a pogány területeken elért eredményéből tisztán látszott, hogy a pogányok közül megtértek száma csakhamar túlszárnyalja a zsidó megtértek számát. A zsidók tehát féltek, hogy nemzeti sajátságaik, amelyek eddig határozottan megkülönböztették őket minden más néptől, végül teljesen megszűnnek azok között, akik az evangéliumot elfogadják; illetve, ha nem állítják törvényük korlátait és ceremóniáit a gyülekezeti felvétel szükséges követelményeként a pogányok elé.

A zsidók állandóan dicsekedtek az Isten által elrendelt istentiszteletükkel. Nem csoda, ha közülük sokan, akik krisztusi hitre tértek, még mindig valószínűtlennek tartották, hogy Isten, aki egykor előírta az istentisztelet héber formáját és módját, valaha is jóváhagyná saját rendeletének vala-

melyes megváltoztatását. Ragaszkodtak ahhoz, hogy a zsidó törvényeket és ceremóniákat beiktassák a keresztény vallás egyházi szertartásai közé. Csak lassan értették meg, hogy az összes engesztelő áldozat tulajdonképpen az Isten Fiának halálát jelképezte, amely után a lényeg lépett a jelkép és árnyék helyébe. Ezek szerint tehát a mózesi rendeletek és ceremóniák nem tekinthetők többé kötelezőknek.

Pái, megtérése előtt a „törvénybeli igazság tekintetében" (Fil. 3:6) „feddhetetlennek" tartotta magát. Amióta azonban felfogása megváltozott az Üdvözítő misszióját illetőleg – aki Megváltója az egész emberiségnek, úgy zsidónak, mint pogánynak –, világos ismeretet nyert; felismerte az élő hit és a holt formaságok közötti különbséget. Az izraelitáknak elrendelt régi szertartások és ceremóniák az evangélium fényében teljesen új és mély értelmet nyertek. Aminek képletes ábrázolására szolgáltak, az valósággá lett, és így azok, akik az új szövetségben élnek, felszabadultak; azaz nincsenek kényszerítve azok megtartására. Viszont Isten megmásíthatatlan törvényét, a Tízparancsolatot Pál még most is megtartotta, úgy szellemi, mint szó szerinti értelmében.

A körülmetélkedés kérdése sok vitát és viszálykodást idézett elő az antiókhiai gyülekezetben. Mivel a gyülekezet tagjai attól tartottak, hogy ennek a pontnak állandó feszegetése végül is szakadást hoz létre közöttük, elhatározták, hogy Pált, Barnabást és a gyülekezet néhány felelős tagját elküldik Jeruzsálembe, hogy ezt az ügyet ott az apostolok és vének elé terjesszék. Ott majd találkoznak a különböző gyülekezetek képviselőivel és mindazokkal, akik a bekövetkező ünnepre feljönnek Jeruzsálembe. Időközben pedig szüneteljen minden viszály ebben a kérdésben, amíg az általános tanácskozás végleges határozatot nem hoz, amelyet azután az ország különböző gyülekezetei elfogadnak.

Jeruzsálembe menve, az apostolok meglátogatták a közbeeső városokban lakó hívőket, és bátorították őket tapasztalataik elmondásával, amelyeket Isten művében és a pogányok megtérése alkalmával szereztek.

Az antiókhiai gyülekezet képviselői Jeruzsálemben találkoztak a különböző gyülekezetekből jött testvérekkel, akik általános tanácskozásra gyűltek itt össze, és közölték velük a pogányok közötti munkálkodásuk eredményét. Azután részletesen vázolták azt a zűrzavart, amely azáltal keletkezett, hogy néhány Antiókhiába került megtért farizeus fennen

hangoztatta: ha a megtért pogányok üdvözülni akarnak, tartoznak körülmetélkedni és a mózesi törvényeket megtartani.

A tanács ezt a kérdést minden oldalról élénken megvilágította. A körülmetélkedés kérdésével szoros kapcsolatban még egyéb fontos kérdéseket is gondosan kellett mérlegelni. Ezek egyike az volt, hogy milyen álláspontot foglaljanak el a bálványáldozat élvezetével szemben. Sokan a megtért pogányok közül tudatlan és babonás emberek között éltek, akik gyakran mutattak be isteneiknek áldozatokat. E pogány istentiszteletek papjai azonban a hozzájuk hozott áldozatokkal kiterjedt üzletet folytattak. A zsidó testvérek tehát féltek, hogy a megtért pogányok árthatnának a kereszténység hírnevének, ha vásárolnának a bálványáldozatra szánt húsból; ezáltal látszólag, bizonyos tekintetben a bálványimádás szertartásait hagynák jóvá.

Azonkívül a pogányoknál szokás volt a megfulladt állat húsát is fogyasztani, míg a zsidóknak Isten azt az utasítást adta, hogy az állatok leölésénél különösen ügyeljenek arra, hogy az állat vére teljesen kifolyjon, mert különben húsa nem tekinthető egészségesnek. Ezen előírásokat Isten a zsidóknak egészségük megóvására adta. Bűnnek számított zsidóknál általában a vért étel gyanánt felhasználni. Azt vallották, hogy a vér: az élet, és a vérontás a bűn következménye.

Ellenben a pogányok az áldozati állatok vérét felfogták, és ételeik készítésénél felhasználták. A zsidók el sem képzelhették, hogy az Isten rendeletére betartott szertatásokat most megváltoztassák. Ha tehát a jelenlegi körülmények között a pogányokkal egy asztalnál étkeznének, csak súrlódások és megbotránkozások keletkeznének.

Azonkívül a pogányok, de különösen a görögök, mértéktelen és kicsapongó életet éltek, és így az a veszély is fenyegetett, hogy egyesek, akiknek megtérése nem volt őszinte, hitvallomást tehetnek anélkül, hogy szokásaikat elhagyták volna. A zsidó-keresztények azonban nem tudták eltűrni azt az erkölcstelenséget, ami a pogányoknál nem is számított bűnnek, és így nagyon helyénvalónak tartották, hogy a körülmetélkedést és a ceremóniák betartását a pogány megtérők őszintesége és jámborsága próbaköve gyanánt, kötelességükké tegyék. Így vélték megakadályozni, hogy olyanok is csatlakozzanak a gyülekezethez, akik őszinte megtérés nélkül veszik fel a hitet, később pedig erkölcstelenségükkel és kicsapongó

életmódjukkal szégyent hozzanak Krisztus ügyére.

A sok különböző pont, amelyeket a fő kérdés lényegében magában foglalt, úgy látszott, hogy teljesen áthidalhatatlan nehézséget képez a tanácskozó gyülekezet részére. Azonban a Szent Lélek ezt a kérdést, amelynek elintézésétől a keresztény gyülekezet lelki jóléte, sőt egész fennállása függött, a valóságban már el is döntötte.

„És mikor nagy vetekedés támadt, felkelvén Péter, monda nékik: Atyámfiai, férfiak, ti tudjátok, hogy az Isten régebbi idő óta kiválasztott engem mi közülünk, hogy a pogányok az én számból hallják az evangélium beszédét és higyjenek." Azután kifejtette, hogy a Szentlélek a szóban forgó kérdést már eleve elintézte, midőn a körülmetéletlen pogányokra ugyanúgy, mint a zsidókra, egyenlő erővel áradt ki. Ismételten elbeszélte látomását, amikor Isten kendőt bocsátott le előtte, telve mindenféle négylábú állattal és megparancsolta neki, hogy ölje és egye meg azokat. Mikor pedig arra hivatkozott, hogy soha közönségeset, vagy tisztátalant nem evett, Isten így válaszolt: „Amiket az Isten megtisztított, te ne mondd tisztátalanoknak." (Ap. csel. 10:15)

Péter e szavak világos magyarázatát megismételte, hiszen közvetlenül látomása után kapta a felszólítást, hogy menjen el a századoshoz, és oktassa ki Krisztus hitére. Ez az üzenet bizonyította, hogy Isten nem személyválogató, hanem elfogad mindenkit, aki Őt féli és elismeri. Ezután Péter elbeszélte, hogy mennyire csodálkozott, amikor a Kornélius házában egybegyűlteknek hirdette az igazság igéit, szemtanúja lévén annak, hogyan hatotta át a Szentlélek az egész hallgatóságot, úgy a pogányokat, mint a zsidókat. Az a fény és az a dicsőség ragyogott a körülmetéletlen pogányok arcáról is, amely a körülmetélt zsidók arcáról világolt. Ez Isten intelme volt Péter számára, hogy senkit se tekintsen értékesebbnek a másiknál, mert Krisztus vére mindenkit megtisztíthat minden tisztátalanságtól.

Péter már fejtegette egyszer a testvéreknek Kornélius és barátai megtérését és a velük való közösségét. Midőn akkor elbeszélte, hogyan áradt ki a Szentlélek a pogányokra is, kijelentette: „Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nekik, mint nékünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Istent eltilthattam volna." (Ap. csel. 11:17) Most hasonló buzgalommal és nyomatékkal jegyezte meg: „És a szíveket ismerő Isten bizonyságot tett mellettük, mert adta nékik a Szent Lelket,

miként nékünk is; és semmi különbséget sem tett miköztünk és azok között, a hit által tisztítván meg azoknak szívét. Most azért mit kísértitek az Istent, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, melyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhatunk?" (Ap. csel. 15:8–10) Ez az iga nem a Tízparancsolat törvénye volt, mint azt egyesek állítják, akik a törvény kötelező voltát tagadják. Péter itt kizárólag a ceremoniális törvényre hivatkozott, amely Krisztus halála által megszűnt és hatályát vesztette.

Péter felszólalása olyan helyzetet teremtett a tanácsban, hogy most már türelemmel hallgatták meg Pált és Barnabást, akik azután elbeszélték a pogányok között végzett munkájuk közben szerzett tapasztalataikat. „Elhallgatott ezért az egész sokaság; és hallgatják vala Barnabást és Pált, amint elbeszélék, mennyi jelt és csodát tett Isten ő általuk a pogányok között." (Ap. csel. 15:12)

Jakab is nagyon határozottan tanúskodott arról, hogy Isten a pogányokat is ugyanazon előnyökben szándékozik részesíteni, mint amilyenekben a zsidók részesültek.

A Szentlélek jónak látta, hogy a pogányokat ne terheljék a ceremoniális törvényekkel, és az apostolok véleménye e tekintetben megegyezett Isten Lelkével. Ezen a tanácskozáson Jakab elnökölt és az ő végleges határozata ez volt: „Azokáért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül térnek meg az Istenhez." (Ap. csel. 15:19)

A tanácskozások ezzel befejeződtek. Ez az esemény tehát ellentmond a római egyház ama tantételének, hogy Péter az egyház feje. Mindazok, akik azt állították, hogy Péter utódai, merész igényeikkel nem bibliai alapon álltak. Péter életéből semmi sem igazolja azt az állítást, hogy Isten helytartójaként testvérei fölé emeltetett volna. Ha mindazok, akiket Péter utódainak neveztek, követték volna példáját, mindenkor megelégedtek volna azzal, hogy hittestvéreikkel egyenrangúnak tekintették.

Ez alkalommal – úgy látszik – Jakab ismertette a gyűlés által elfogadott határozatot. Ítélete úgy hangzott, hogy sem a ceremoniális törvényt általánosságban, sem pedig a körülmetélkedést a pogányokra rákényszeríteni nem szabad, sőt még ajánlani sem. Jakab igyekezett megértetni a testvérekkel, hogy a pogányokkal szemben különösen óvatosaknak kell lenniük, mert életükben, Istenhez való megtérésük által, amúgy is nagy változás áll be. Semmiféle zavaró vagy vitás kérdéssel – különösen, ha azok csak

másodrendűek – ne nyugtalanítsák őket, nehogy elkedvetlenedjenek Krisztus követésében.

Azonban a megtért pogányok kerüljenek minden olyan szokást vagy szertartást, amely a kereszténységgel össze nem egyeztethető. Ezért az apostolok és vének megegyeztek abban, hogy levélben oktatják ki a pogányokat, hogy tartózkodjanak a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fúlvaholt állatok élvezetétől és a paráznaságtól. Ehelyett azonban figyelmeztetni kell őket, hogy tartsák be a törvényt és szent életet éljenek. Az apostolok ezenkívül biztosították őket, hogy azok a férfiak, akik a körülmetélkedés kötelező voltát hirdették, erre tőlük felhatalmazást nem kaptak.

Pált és Barnabást azután úgy ajánlották figyelmükbe, mint akik életüket az Úrért kockára tették. Egyszersmind Júdást és Silást is elküldték az apostolokkal, hogy közöljék a pogányokkal a gyűlés határozatát. „Mert tetszék a Szent Léleknek és nekünk, hogy semmi több teher ne vettessék ti reátok ezeken a szükséges dolgokon kívül: Hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fúlvaholt állattól és a paráznaságtól; melyektől, ha megóvjátok magatokat, jól lesz dolgotok." (Ap. csel. 15:28–29) Istennek ezt a négy szolgáját küldték el Antiókhiába a levéllel és az üzenettel, hogy vége szakadjon minden vitának, mert hiszen a kérdést maga a Szentlélek döntötte el – mint a hit legnagyobb tekintélye a földön.

Az ügyet intéző tanácstestület apostolokból és tanítókból állt. Részt vettek azon továbbá a zsidó és pogány gyülekezetek alapításában kitűnt hívők, továbbá a különböző területek képviselői is. Így jelen voltak a jeruzsálemi vének és az antiókhiai kiküldöttek; végül a legbefolyásosabb gyülekezetek képviselői. A gyűlés az Istentől megvilágosított határozat alapján és az Isten akarata szerint alapított gyülekezethez méltóan járt el. Tanácskozásuk eredményeként mindnyájan belátták, hogy Isten maga döntötte el ezt a kérdést, amikor a Szentlelket a pogányokra is kiárasztotta, és így világossá vált előttük, hogy nekik is kötelességük a Szentlélek vezetését követni.

A keresztények összessége nem kapott felszólítást arra, hogy ezt a kérdést szavazással döntse el. Az „apostolok és vének" – befolyásos és jó ítélőképességű férfiak – fogalmazták meg és bocsátották ki a határozatot,

amelyet azután valamennyi keresztény gyülekezet elfogadott. A határozat nem mindenkinek tetszett. Dicsvágyó és magukat sokra tartó testvérekből párt alakult, akik nem helyeselték a döntést. Ezek a férfiak merészen és saját felelősségükre kezükbe vették a párt vezetését. Panaszokkal és kifogásokkal éltek, új terveket javasoltak és megkísérelték lerontani azon férfiak munkáját, akiket Isten az evangélium hirdetésére rendelt. Kezdettől fogva ilyen akadályokkal kellett Isten egyházának megküzdenie; és ilyen nehézségei lesznek az idők végezetéig.

Jeruzsálem volt a zsidók fővárosa. Feltalálható volt ott a legszigorúbb elkülönülés, vakbuzgóság és képmutatás. A zsidó-keresztények ott éltek a templom közelében, és gondolatban sokat foglalkoztak a zsidóknak, mint népnek juttatott rendkívüli kiváltságokkal. Amikor látták, hogy a keresztény gyülekezet nem tartja be a ceremóniákat és ráeszméltek arra, hogy a zsidó szertartásoknak tulajdonított szentséget az új hit fényében mihamar szem elől tévesztik, sokan nehezteltek Pálra, mint e változás felidézőjére. Sőt voltak a tanítványok között egyesek, akik nem akarták elfogadni szó nélkül a tanács határozatát. Egyesek a ceremoniális törvényekért buzgólkodtak, és elítélték Pált, mivel úgy vélték, hogy a zsidó törvények betartásának követelményei felől felületesen gondolkozik.

A megtért pogányok között az egyetemes gyűlésnek ez a széles látókörű és nagy horderejű határozata feltétlen bizalmat keltett és Isten művének javára szolgált. Az antiókhiai gyülekezet örömmel látta körében Júdást és Silást, e két hírnököt, akik az apostolokkal együtt érkeztek visszza Jeruzsálemből. Ezek az istenfélő férfiak, „maguk is próféták lévén, sok beszéddel inték az atyafiakat és megerősíték." Egy ideig Antiókhiában is maradtak. „Pál és Barnabás is Antiókhiában időzének, tanítva és prédikálva másokkal is többekkel az Úrnak igéjét." (Ap. csel. 15:35)

Midőn később Péter Antiókhiát meglátogatta, a pogányok iránt tanúsított bölcs magatartásával sokak bizalmát nyerte meg. Egy ideig a menynyből nyert világosság szellemében munkálkodott is; ösztönös előítéletét annyira legyőzte, hogy a megtért pogányokkal egy asztalnál étkezett is. De amikor bizonyos zsidók érkeztek Jeruzsálemből, akik a ceremoniális törvény érdekében buzgólkodtak, oktalanul megváltoztatta magatartását a pogányok közül megtértekkel szemben. Az Írásból tudjuk, hogy még több zsidó „vele képmutatóskodott", „úgy, hogy Barnabás szintén

elcsábíttatott az ő tettetésök által" (Gal. 2:13–14). A gyengeségnek ez a megnyilvánulása a vezetőkként tisztelt és szeretett férfiak részéről, nagyon fájdalmasan hatott a hívőkké lett pogányokra. Félő volt, hogy a gyülekezet kettészakad. Azonban Pál felismerte, hogy milyen pusztító hatást gyakorolt a gyülekezetre Péter kétszínű viselkedése, tehát nyilvánosan megrótta őt, igazi érzelmeinek ilyen álcázása végett. A gyülekezet előtt megkérdezte Pétert: „Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra; miként kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek?" (Gal. 2:13–14)

Péter felismerte tévedését, és azonnal igyekezett a magatartásával okozott bajt lehetőleg ismét jóvátenni. Isten engedte meg, aki eleitől kezdve ismeri a véget, hogy Péternek ezen jellemgyengesége megnyilvánuljon. Ezáltal a megkísértett apostol belátta, hogy nincs benne semmi, amivel dicsekedhetne. Még a legjobb emberek is, mihelyt magukra hagyatnak, elvesztik helyes ítélőképességüket. Isten azt is előre látta, hogy később sokan megtévesztés áldozatai lesznek; ugyanis Péter és állítólagos utódai számára olyan magas kiváltságokat követelnek, amelyek egyedül Istent illetik meg. Az apostol gyengeségének ez a leszögezése maradandó bizonyítéka hibáinak és annak a ténynek, hogy semmivel sem állt a többi apostol fölött.

A helyes alapelvektől való eltérésnek e példáját az Írás megőrizte, hogy ünnepélyes intelmül szolgáljon az Isten művében bizalmi állásokat betöltő férfiak részére; nehogy lelépjenek a becsületesség útjáról, hanem szorosan ragaszkodjanak az isteni alapelvekhez. Minél súlyosabb felelősséget hordoznak az emberek, minél több alkalmuk kínálkozik, hogy szabályokat hozzanak és uralkodjanak, annál biztosabbak lehetnek, hogy csak kárt okoznak, ha nem követik hűen az Úr útait, és ha cselekedeteik nincsenek összhangban azokkal a határozatokkal, amelyeket a hívők összessége közös tanácskozások alkalmával jóváhagyott.

Vajon nem megdöbbentő-e Péter viselkedése vereségei, bukása és újbóli beiktatása, valamint hosszú szolgálata után? Vegyük ehhez Krisztussal való bensőséges ismeretségét és annak tudatát, hogy a Megváltó mindenkor becsületesen kiélte a helyesnek elismert alapelveket. Az a sok-sok tanítás, amelyben részesült, és a képességek, amelyeket az Úrtól kapott, továbbá az Ige prédikálása és tanítása közben nyert ismerete és befolyá-

sa ellenére, mégis képes volt arra, hogy emberfélelemből vagy tekintélye megóvása szempontjából képmutatóskodjék és feladja az evangélium alapelveit!? Vajon nem megdöbbentő-e, hogy abbeli elhatározásában, hogy csak az igazságot fogja követni, mégis megingott? Vajha a jó Isten mindenkivel megismertetné saját gyengeségét és tehetetlenségét, hogy életének kicsiny hajóját képtelen egyenesen és biztosan a kikötőbe vezetni.

Prédikátori hivatásában Pál gyakran volt kénytelen egymagában megállni. Isten külön oktatásban részesítette, és nem mert olyan engedményeket tenni, amelyek ellentétben álltak alapelveivel. Néha súlyosan nehezedett rá a teher, de Pál keményen síkraszállt az igazságért. Tisztában volt azzal, hogy a gyülekezetnek sohasem szabad emberi hatalom alá kerülnie. Sem a hagyományok, sem az emberek által felállított alapelvek nem léphetnek a kinyilatkoztatott igazságok helyébe. Egyesek előítélete vagy önkényeskedése bármilyen magas állást töltsenek is be a gyülekezet kebelében – ne álljon útjában a gyülekezet haladásának.

Pál minden képességét Isten szolgálatára szentelte. Közvetlenül a mennyből kapta az evangélium igazságait, és prédikátori tisztségének végéig élénk összeköttetése volt a mennyel. Isten tanította őt, hogy a pogánykeresztényekre ne rakjanak fölösleges terheket. Amikor tehát az antiókhiai zsidó hívők felvetették a körülmetélkedés kérdését, Pál már ismerte a Szent Lélek akaratát ebben a kérdésben. Így képes volt álláspontja mellett sziklaszilárdan kitartani, és azt képviselni. Ennek elfogadása felszabadította a gyülekezeteket a zsidó szertartások és ceremóniák alól.

Annak ellenére, hogy Isten személyesen oktatta Pált, nem volt túlzott véleménnyel egyéni felelősségéről. Ámbár Istenhez fordult közvetlen vezetésért, de kész volt mindenkor elismerni azt a tekintélyt, amelyet a keresztény gyülekezethez tartozó hívők összessége képviselt. Érezte, hogy tanácsra szorul, és ha lényegbe vágó kérdések merültek fel, szívesen tárta a gyülekezet elé. Imában egyesült hittestvéreivel, és Istentől kért bölcsességet, hogy helyes határozatot hozzanak. Mert szerinte a „prófétalelkek... engednek a prófétáknak. Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében” (I. Kor. 14:32–33). Péterrel együtt azt tanította, hogy mindazok, akik a gyülekezethez tartoznak, „egymásnak engedelmeskedjenek” (I. Péter 5:5).

<<< vissza a 4. tanulmányhoz

5. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 159-168. (FELHÍVÁS-részlet)

Páratlan szeretet és megalázkodás Isten részéről, hogy amikor még igényt sem tarthattunk könyörületére, Krisztus már akkor vállalta megváltásunkat! Mindenható Orvosunk azonban mindenkitől feltétlen engedelmességet vár. Mi soha ne írjunk elő gyógyszert a betegségünkre! Krisztusnak kell átadnunk akaratunk és tetteink teljes irányítását.

Sokan nincsenek tudatában állapotuknak és a rájuk leselkedő veszélyeknek. Sok minden van Megváltónk munkájának természetében és módjában, ami idegen mindenfajta földi elgondolástól és szemben áll az emberi szív büszkeségével. Krisztus azt várja, hogy teljesen hagyatkozzunk Őrá, bízzunk szeretetében és bölcsességében.

Hízeleghetünk magunknak, amint Nikodémus, hogy jellemünk kifogástalan és nincs szükségünk Isten előtti megalázkodásra, mint a közönséges bűnösöknek – mégis meg kell elégednünk azzal, hogy pontosan ugyanúgy léphetünk be az életbe, mint a legelvetemültebb bűnösök. Le kell mondanunk saját igazságunkról, s könyörögnünk kell, hogy Krisztus tulajdonítsa nekünk az Ő igazságos tetteit. Azért, hogy erőnk legyen, teljesen Krisztusra kell támaszkodnunk. Énünknek meg kell halnia. El kell ismernünk, hogy minden, amink van, az isteni könyörület kimondhatatlan gazdagságából származik. Ez legyen szívünk fohásza: „Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem nevednek szerezz dicsőséget, kegyelmed és hűséged szerint." (Zsolt. 115:1)

A valódi hitet szeretet követi, a szeretetet pedig engedelmesség. A megtért ember minden ereje és szenvedélye Krisztus uralma alá kerül. A Lélek megelevenítő hatalom, Isten képmására alakítja át azokat, akik befogadják. Elszomorít, hogy az igazságot vallók közül csak kevesen tapasztalták ezt. Igen sokan a saját útjukat követik, bűnös kívánságaikba merülnek, és mégis Krisztus követőinek vallják magukat. Sohasem engedték át Istennek a szívüket. Akárcsak a balga szüzek, elhanyagolták, hogy beszerezzék a kegyelem olaját is a lámpáikba. Közlöm veletek testvéreim, hogy sokan a bűn rabságában élnek, pedig azt állítják, hogy hisznek, sőt, hogy az igazságot hirdetik. Alantas szenvedélyek szennyezik gondolkodá-

sukat s rontják meg lelküket. Némelyek, akik a legvisszataszítóbb bűnökben élnek, kölcsönvették a menny ruháit, hogy hathatósabban szolgálhassák Sátánt.

„Aki Istentől született, nem cselekszik bűnt." (I. Jn. 3:9) Tudja, hogy Krisztus vére váltotta meg, s a legünnepélyesebb fogadások kötik, hogy dicsőítse Istent testében és lelkében, amelyek az Úréi. Legyőzte magában önszeretetét és a bűnt. Naponta kérdezi: „Mivel fizessek az Úrnak minden irántam való jótéteményéért?" „Uram, mit akarsz tőlem, mit tegyek?" (Zsolt. 116:12; Ap. csel. 9:6) A valódi keresztény sohasem panaszkodik, hogy Krisztus igája töri a nyakát. Krisztus szolgálatát tekinti a legvalóságosabb szabadságnak. Isten törvénye a gyönyörűsége. Ahelyett, hogy igyekezne leszállítani Isten parancsainak színvonalát, hogy azok megfeleljenek hibás jellemének, szüntelenül törekszik felemelkedni a törvények tökéletességéhez.

Ilyen legyen az életünk, ha fel szeretnénk készülni arra, hogy helytálljunk Isten napján. Most kell felhagynunk bűneinkkel, míg a próbaidő tart, míg a könyörület hangja még hallható. Ameddig erkölcsi sötétség borítja a földet, akár a halotti lepel, addig Isten zászlóvivői világosságának ragyogóbban kell fénylenie, megmutatva az ellentétet a menny világossága és Sátán sötétsége között.

Isten bőségesen gondoskodott arról, hogy kegyelme által tökéletesek lehessünk, hogy semmiben ne találjon híjával, míg Urunk megjelenésére várunk. Készen állsz-e? Magadra öltötted-e a menyegzői ruhát? Ez a ruha sohasem takargat csalást, tisztátalanságot, romlottságot vagy álszenteskedést. Isten látja szíved gondolatait és szándékait. Az emberek szeme elől elrejthetjük bűneinket, de semmit sem titkolhatunk el Teremtőnk előtt.

Isten halálra adta Fiát a bűneinkért, s feltámasztotta a megigazulásunkért. Krisztus által kéréseinkkel a kegyelem trónjához járulhatunk. Általa, bár érdemtelenek vagyunk, elnyerhetjük az összes lelki áldást. Őhozzá fordulunk-e, hogy életünk legyen?

Hogyan bizonyosodjunk meg Isten jóságáról és szeretetéről? A zsoltáríró felszólít minket, hogy ne csak halljuk és tudjuk, ne csak olvassuk és tudjuk, ne csak higgyük és tudjuk, hanem „ízleljük meg, érezzük és lássuk, mily jóságos az Úr" (Zsolt. 34:9). Ahelyett, hogy egymás szavára támasz-

kodnánk, ízleljük, érzékeljük, tapasztaljuk meg a magunk számára.

A tapasztalat olyan ismeret, amely valaminek a kipróbálásából származik. Tapasztalatból nyert vallásosságra van most szükségünk: „Ízleljétek, érzékeljétek, és lássátok meg, hogy jó az Úr!" Igen sokan, akik ismerik ugyan a vallásos igazság elméletét, soha nem tapasztalták Isten kegyelmének megújító hatalmát a szívükön. Mindig vonakodnak, ha engedelmeskedniük kell a Szentlélek figyelmeztető, intő és tanító bizonyságtételeinek. Hiszik, hogy egyszer kitöltetik Isten haragja, mégsem tesznek komoly erőfeszítéseket, hogy megmeneküljenek attól. Hiszik, hogy létezik a menny, mégsem hoznak áldozatot, hogy elnyerjék. Hisznek az emberi lélek értékében, és abban is, hogy a megváltására adott idő nemsokára örökre véget ér. Mégis elszalasztják a legbecsesebb lehetőséget, hogy megbékéljenek Istennel.

Olvashatják a Bibliát, de figyelmeztetései nem riasztják, ígéretei nem nyerik meg őket. Helyeslik a nemes dolgokat, mégis azt az ösvényt tapossák, amit Isten megtiltott nekik. Ismerik ugyan a menedéket, de nem veszik igénybe. Ismerik a bűn gyógyszerét, de nem élnek vele. Tudják, mi a helyes, de nem éheznek rá. Összes tudásuk csak növeli kárhoztatásukat. Sohasem ízlelték, nem érezték és nem tanulták meg tapasztalatból, hogy jó az Úr.

Ahhoz, hogy Krisztus tanítványai lehessünk, meg kell tagadnunk magunkat és követnünk kell Őt a gyalázaton át is. Kevesen teszik ezt most. Sokan jövendölnek hazugságokat, és a nép kedvét leli bennük. De mit tesznek majd, ha eljön a vég? Mi lesz a sorsuk, ha tetteik minden következményeivel ítéletre kerülnek Isten elé?

A keresztény élet hadviselés. Pál írja, hogy a hit harcát harcolva fejedelemségek és hatalmasságok ellen viaskodott. Majd kijelenti: „A bűn ellen vívott harcban még nem álltatok ellen véretek ontásáig." (Zsid. 12:4) Igen, manapság melengetik és mentegetik a bűnt. A Lélek éles kardja, Isten igéje nem hasít elevenükig. A vallás változott volna meg? Elült volna Sátán Istennel szembeni ellenségeskedése? A vallásos élet valamikor nagy nehézségeket jelentett és lemondást követelt. Ma mindent nagyon könnyűvé tesznek. S miért van ez? Mert Isten hitvaló népe megalkuszik a sötétség hatalmasságaival.

Feltétlenül fel kell élesztenünk a kertelés nélkül gyakorolt bizonyság-

tevést. A mennybe vezető ösvény ma sem simább, mint Üdvözítőnk napjaiban volt. El kell vetnünk összes bűnünket. Le kell metszenünk minden szívünkhöz nőtt, önző kedvtelést, ami vallásos életünk fejlődését akadályozza. Ha bűnre csábít, fel kell áldoznunk jobb szemünket vagy jobb kezünket. Hajlandóak vagyunk-e lemondani vélt bölcsességünkről és kicsiny gyermekként fogadni a mennyek országát? Hajlandóak vagyunk-e lemondani világi barátainkról? Feláldozzuk-e az emberek helyeslését? Az örök élet végtelenül értékes jutalom. Készek vagyunk-e az előttünk lévő cél értékével arányos igyekezetre és áldozatokra?

Minden barátság hatással van ránk. Azt, hogy mennyire kerülünk e befolyás alá, a meghittség mélysége, az érintkezés tartóssága, barátaink iránti szeretetünk és tiszteletünk mértéke határozza meg. Így, ha megismerjük Krisztust ésŐvele barátkozunk, olyanokká válhatunk, mint Ő, az egyedül tökéletes példakép.

Közösség Krisztussal – kimondhatatlanul becses érték! Ez a közösség a kiváltságunk, ha keressük, s ha meghozunk érte bármilyen áldozatot, hogy részesüljünk benne. Amikor az első tanítványok a Megváltó szavait hallották, rádöbbentek, hogy szükségük van Jézusra. Keresték, megtalálták és követték Őt. Vele voltak a házban, az asztalnál, az úton, a mezőn. Naponta hallották tőle a szent igazság tanításait. Úgy tekintettek rá, mint szolgák a mesterükre, hogy megismerjék kötelességeiket. Vidáman, örömmel szolgálták Őt. Követték, mint a katonák parancsnokukat, a hit nemes harcát harcolva „azŐvele való elhívottak, kiválasztottak, hűségesek” (Jel. 17:14).

„Aki azt állítja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell cselekednie, ahogyan Ő cselekedett.” (I. Jn. 2:6) „Akiben ugyanis nincs Krisztus Lelke, az nem tartozik hozzá.” (Rm. 8:9) Ez a Jézushoz igazodás nem marad rejtve a világ előtt. Felfigyelnek rá, és beszédtéma lesz az emberek között. A keresztény talán észre sem veszi a nagy változást, mert minél jobban hasonlít a jelleme Krisztus jellemére, annál szerényebb lesz az önmagáról alkotott véleménye, a körülötte élők azonban mind látni fogják a változást. Akik a legmélyebb tapasztalatokra tettek szert Istennel, azok állnak a legmesszebb a büszkeségtől és önigazultságtól. Szerényen vélekednek saját magukról, ám Krisztus dicsőségéről és kiválóságáról a legmagasztosabb fogalmaik vannak. Azt gondolják majd, hogy az Ő szolgálatában a

legalacsonyabb hely is túlságosan megtisztelő számukra.

Mózes nem is tudta, hogy arca ragyogva fénylik, fájdalmat és rémületet keltve azokban, akik nem érintkeztek Istennel, mint ő. Pál nagyon szerényen vélekedett a keresztény életben megtett előrehaladásáról: „Nem mintha már elértem volna s tökéletes volnék." (Fil. 3:12) Úgy beszélt magáról, mint aki első a bűnösök között. Pedig az Úr igen megtisztelte Pált. Szent látomásban a harmadik égben járt, s olyan kijelentéseket nyert az isteni dicsőségről, amelyeket közölnie sem volt szabad.

Üdvözítőnk Keresztelő Jánost tartotta a legnagyobb prófétának. Szembeszökő az ellentét Isten emberének és sok olyan embernek a beszéde között, akik pedig a kereszt szolgáinak tartják magukat. Amikor megkérdezték tőle, hogy ő-e a Krisztus, János kijelentette, hogy még arra is méltatlan, hogy megoldja Mesterének saruját. Amikor tanítványai panaszkodtak, hogy a nép figyelme az új tanító felé fordult, János emlékeztette őket, hogy ő mindig is csak a megígért Messiás előfutárának mondta magát. Krisztust, a vőlegényt illeti népének szeretetében az első hely. „A vőlegény barátja csak ott áll a vőlegény mellett, hallgatja szavát, és szívből örül neki. Ezzel most az én örömem is teljes. Neki növekednie kell, nekem kisebbednem. Aki felülről jön, mindenkit felülmúl… Aki elfogadja tanúságát, megerősíti, hogy Isten igazmondó." (Jn. 3:29–31, 33)

Ilyen munkásokra lenne most szükség. Az önelégült, irigy és féltékeny, gáncsoskodó, kákán is csomót kereső embereket fel kell mentenünk a szent hivatás alól. Nem szabad megtűrnünk őket a lelkészi pályán, még ha látszólag jó eredményt értek is el. Isten mindig tud embereket küldeni a szolgálatba. Olyan munkásokat hív, akik igazak és megbízhatóak, tisztá és szentek, akik tudják, hogy Krisztus elfedező vérére, Lelkének megszentelő kegyelmére szorulnak.

Testvéreim, irigykedésetek és széthúzásotok elszomorítja Istent. Mindezekben Sátánnak engedelmeskedtek, és nem Krisztusnak. Amikor elvhű, a kötelesség teljesítésében félelmet nem ismerő, Isten ügyében buzgó embereket látunk, akik mégis alázatos szívűek és szerények, gyöngédek és megértők, mindenkivel türelmesek, könnyen megbocsátanak, és szeretetet tanúsítanak azok iránt, akikért Krisztus meghalt, akkor nincs szükségünk arra, hogy megkérdezzük, keresztények-e? Félreérthetetlen

bizonyságuk van arról, hogy Jézussal voltak és Tőle tanultak. Ha pedig valakiknél az ellenkező jellemvonásokat tapasztaljuk, ha büszkeség és hiúság él a szívükben, lusták és világi gondolkodásúak, pénzsóvárak, szeretetlenek és ítélkezők, akkor nem kell közölni velünk, hogy kikkel tartanak fenn kapcsolatot, ki a legmeghittebb barátjuk. Lehet, hogy nem hisznek a varázslásban, ennek ellenére gonosz lélekkel tartanak közösséget.

Ezekhez így szólnék: Ne büszkélkedjetek, meghazudtolva az igazságot! Ez nem felülről származó bölcsesség, hanem földi, érzéki, sőt ördögi. Ahol ugyanis irigység és versengés van, ott békétlenség uralkodik, és minden más hitványság. Az a bölcsesség azonban, amely felülről származik, először is „ártatlan, aztán békeszerető, gyengéd, jóra hajló, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató; az igazi élet magját békében vetik el a békeszeretők" (Jak. 3:14–18).

Amikor a farizeusok és szadduceusok János keresztségére sereglettek, az igazság félelmet nem ismerő hírnöke így szólt hozzájuk: „Viperák nemzetsége! Ki tanított arra, hogy fussatok a fenyegető megtorlás elől? Teremjétek hát a bűnbánat méltó gyümölcseit!" (Mt. 3:7–8) Ezek az emberek méltatlan indítékkal jöttek Jánoshoz. Mérgező elveik és romlott tetteik voltak, mégsem volt világos fogalmuk valódi állapotukról. Büszkeség és nagyravágyás töltötte el őket. Nem riadtak vissza semmitől, hogy dicsőséget szerezzenek maguknak és erősítsék a nép felett gyakorolt hatalmukat. Azért jöttek Jánoshoz megkeresztelkedni, hogy még eredményesebben vihessék végbe céljaikat.

János olvasott a szívükben, s ezzel az elevenbe vágó kérdéssel fogadta őket: „Ki tanított arra, hogy fussatok a fenyegető megtorlás elől?" Ha meghallották volna Isten szívükhöz szóló hangját, bizonyságot tettek volna erről azzal, hogy bűnbánathoz illő gyümölcsöket teremnek. De nem látszott rajtuk semmi efféle. Emberi hangnak vették a figyelmeztetést. Megragadta őket János beszédének ereje és merészsége, Isten Lelke azonban nem győzte meg a szívüket, és – elkerülhetetlen következményként – nem teremtek gyümölcsöt az örök életre. Nem bizonyították, hogy megváltozott a gondolkodásuk. János megértette velük, hogy a Szentlélek átalakító hatalma nélkül a külső szertartás nem szolgál javukra.

A próféta intése ma is sokakra alkalmazható. Nem tudják ugyan megcáfolni az igazságot támogató világos és meggyőző érvelést, de inkább

csak az ésszerűség alapján fogadják el azt, nem pedig azért, mert Isten mondta. Nincs valódi fogalmuk bűnös állapotukról, nem tanúsítják, hogy valóban megtört a szívük, hanem, akár a farizeusok, leereszkedésnek tartanák, ha elfogadnák az igazságot.

Senki sincs messzebb a mennytől, mint az önigazult, alakoskodó ember, aki dagadozik a büszkeségtől elért eredményei láttán, ugyanakkor teljesen hiányzik belőle Krisztus lelkülete, miközben irigység, féltékenység, vagy a dicséret és népszerűség szeretete uralkodik elméjében. Ahhoz a csoporthoz tartoznak, akiket János viperák fajzatának, a gonoszság gyermekeinek nevezett. Ilyen emberek élnek közöttünk észrevétlenül. Hathatósabban szolgálják Sátánt, mint az az ember, aki a legaljasabb kicsapongásokban él, mert ez utóbbi nem álcázza valódi jellemét, annak látszik, ami valójában.

Isten a bűnbánathoz illő gyümölcsöket vár tőlünk. Ilyen gyümölcs nélkül értéktelen a hitvallásunk. Az Úr tud igazi hívőket támasztani azok közül is, akik még nem hallottak róla. „Ne gondoljátok, hogy hivatkozhattok arra: Ábrahám az atyánk! Mert mondom nektek, Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak." (Mt. 3:9)

Isten nem függ megtéretlen szívű és életű emberektől. Soha nem tüntet ki olyan embert, aki bűnt cselekszik. „A fejsze már a fák gyökeréhez ért. Kivágnak és tűzre vetnek minden fát, mely jó gyümölcsöt nem terem." (Mt. 3:10)

Akik az igehirdetőt dicsőítik és neki hízelegnek, de elhanyagolják az igazságos tetteket, azok félreérthetetlenül bizonyítják, hogy az igehirdetőhöz tértek meg, nem pedig Istenhez. Mi is megkérdezhetjük: „Ki tanított arra, hogy fussatok a fenyegető megtorlás elől?" A Szentlélek hangja, vagy csak az emberi hang, amely az Istentől küldött üzenetet szólta? Gyümölcséről ismerjük meg a fát.

Külsőségek nem tudnak megtisztítani minket. Semmiféle szertartás, még ha a legszentebb ember végzi is el rajtunk, nem helyettesítheti a Szentlélek keresztségét. Isten Lelkének kell megművelnie a szívünket. Aki nem tapasztalta a Szentlélek megújító hatalmát, az csak polyva a búza között. Urunk kezében szórólapát van, alaposan meg fogja tisztítani a szérűjét. Az eljövendő napon különbséget tesz azok között, akik „az Istent szolgálják, és azok között, akik nem szolgálják Őt" (Mal. 3:18).

Krisztus lelkülete nyilvánul meg azokban, akik Istentől születtek. Nem támadhat széthúzás és veszekedés azok közt, akiket az Ő Lelke ural. „Tisztuljatok meg, akik az Úr edényeit hordozzátok!" (Ésa. 52:11) A gyülekezet lelki színvonala csak ritkán magasabb, mint a prédikátoráé. Megtért igehirdetőkre, megtért népre van szükségünk. Azok a pásztorok, akik úgy virrasztanak az emberekért, mint akikről számot kell majd adniuk, a béke és szentség ösvényein vezetik a nyájat. Fáradozásuk sikere arányos azzal, hogy ők maguk mennyire növekednek a kegyességben és az igazság ismeretében. Ha a tanítók megszentelődnek lelkükben, testükben és elméjükben, akkor majd az emberek szívébe tudják ültetni az ilyen megszentelődés fontosságát.

Mit sem ér, ha beszélünk a vallásos dolgokról, de beszédünk közömbös, vagy ha lelki áldásokért imádkozunk, de anélkül, hogy a lelkünk valóban éhezne, vagy hitünk nem életerős. A nyüzsgő sokaság, amely Jézust szorongatta, nem nyert éltető erőt az érintésétől. De amikor a szegény szenvedő asszony nagy ínségében kinyújtotta kezét s megérintette Jézus ruhája szegélyét, akkor gyógyító erő áradt számára Jézustól. Ez az érintés a hit érintése volt. Krisztus felismerte ezt, s az idők végéig tanítást akart nyújtani követőinek. Tudta, hogy erő áradt ki belőle, és a tömegben visszafordulva megkérdezte: „Ki érintette meg a ruhámat?" A tanítványokat meglepte a kérdés, és így feleltek: „Mester, a tömeg szorongat és lökdös, és te még azt kérded, ki érintett meg?" (Mk. 5:31)

Jézus az asszonyt nézte, aki megérintette. Az asszony szívét félelem töltötte el. Nagy volt az öröme, de vajon nem lépte-e túl az illendőség határát? Látta, hogy nem maradhat rejtve, remegve Jézus lábaihoz borult s mindent megvallott. Krisztus gyengéden így szólt hozzá: „Menj békével. A hited meggyógyított."

E példa alapján különbséget tehetünk a közönyös érintés és a hit érintése között. Ima és igehirdetés semmit sem ér, ha nem gyakoroljuk az Istenbe vetett, élő hitet. A hit érintése megnyitja előttünk az isteni erő és bölcsesség kincsesházát: Isten így viszi véghez kegyelmének csodáit porból lett eszközein át.

Erre az élő hitre van ma is égető szükségünk. Bizonyosnak kell lennünk abban, hogy Jézus valóban a miénk, s Lelke tisztogatja és finomítja a szívünket. Ha Krisztus igehirdetőinek szelídséggel és szeretettel párosult

valódi hite lenne, mekkora munkát végezhetnének! Milyen gyümölcsöket érlelne ez Isten dicsőségére!

Mit is mondhatnék nektek, testvéreim, hogy felrázzalak világi, testies biztonságérzetetekből? Isten megmutatta nekem a rátok leselkedő veszélyt. A gyülekezetben hívők és hitetlenek vegyülnek el egymással. Krisztus a szőlőtő és a szőlővessző példázatával szemlélteti a kétféle csoportot: „Maradjatok bennem, akkor én is bennetek maradok. Amint a szőlővessző sem tud gyümölcsöt hozni önmagától, ha nem marad a szőlőtőkén, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők, aki bennem marad és én őbenne, az bő termést hoz. Hiszen nélkülem semmit sem tehettek." (Jn. 15:4–5)

Jókora különbség van a Krisztushoz fűződő színlelt kapcsolat és a valódi hitbeli összeköttetés között. A hitvallás bárkit bebocsát a gyülekezetbe, de ez még nem bizonyítja, hogy életerős kapcsolatban áll az életadó szőlőtőkével. Jelet kaptunk, hogy megkülönböztessük az igazi tanítványokat azoktól, akik csak mondják, hogy Krisztus követői, de nem hisznek igazán benne: Az első csoport terem gyümölcsöt, a második nem. Az elsőt Isten kése gyakran metszi vissza, hogy több gyümölcsöt teremjen, a másikat, akár az elfonnyadt vesszőket, rövidesen levágja az élő tőkéről.

Szívem mélyéből kívánom, hogy népünk őrizze meg az élő bizonyságtételt, és hogy a gyülekezet tartsa tisztán magát a hitetlenségtől. Elképzelhetünk-e szorosabb, meghittebb kapcsolatot Krisztussal, mint ezt a meghatározást: „Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők." A vessző rostja csaknem azonos a tőkével. Az élet, az erő, a gyümölcstermő képesség összeköttetése a tőke és a vesszők között akadálytalan és állandó. A gyökér eljuttatja a vesszőkhöz a táplálékot. Ilyen az igazi hívő kapcsolata is a Megváltóval: Krisztus által él, tőle nyeri táplálékát.

Ez a lelki kapcsolat csak az egyéni hit gyakorlása által lehet a miénk. Hitünknek mindenek fölött való szeretetet, teljes Krisztusra hagyatkozást, teljes átadást kell kifejeznie. Akaratunkat egészen alá kell rendelnünk az isteni akaratnak. Érzelmeinket, vágyainkat, érdekeinket azonosítanunk kell Krisztus országának felvirágoztatásával és ügyének megbecsülésével. Szüntelenül Krisztus kegyelme árad ránk, Ő pedig elfogadja tőlünk a hálánkat.

Amikor e kapcsolat és közösség ilyen meghitt fokra lép, bűneink Krisz-

tusra hárulnak, igazságos tetteit pedig nekünk tulajdonítja. Magára vállalta, hordta bűneinket, hogy általa részesüljünk Isten igaz tetteiben. Közvetítésével járulhatunk Isten elé, aki szeretett Fia által fogad el minket. Ha valaki ezentúl szóval vagy tettel megsérti a hívőt, Jézust bántja meg, aki pedig akár egy pohár vizet ad a tanítványnak azért, mert Isten gyermeke, úgy fogadja azt, mintha neki adták volna.

Jézus akkor mondta el a hívőkhöz fűződő kapcsolatának ezt a gyönyörű hasonlatát, amikor búcsúzott a tanítványaitól. Elmagyarázta nekik, hogyan lehetnek Ővele szoros kapcsolatban, amely által akkor is élhetnek lelki életet, amikor Ő már nem lesz láthatóan velük. Hogy el ne felejtsék tanítását, a szőlőtő példázatát mondta el nekik, amely a legszemléletesebb és a legpontosabb.

A zsidók a szőlőt mindig a legnemesebb növénynek tekintették, minden olyan dolog jelképének, amely erőteljes, kiváló és gyümölcsöző. Mintha ezt mondta volna nekik az Úr: „A szőlőtő, melyet olyan nagyra becsültök, jelkép. A valóság én vagyok. Én vagyok az igazi szőlőtő. Nemzetetek nagyra értékeli a szőlőt – a bűnös embereknek minden világi dolognál értékesebbnek kell tartaniuk engem. A vesszőnek nincs a tőkétől független élete; ti sem élhettek, csak általam."

Ez a tanítás ugyanolyan mélyen érinti Krisztus összes követőjét, mint a tanítványokat, akik e szavakat hallották. A hitehagyás az embert elidegenítette Istentől. Széles és félelmetes ez a szakadék, Krisztus azonban gondoskodott róla, hogy újra magához kapcsolhasson minket. A gonoszság hatalma annyira beleivódott az ember természetébe, hogy senki sem győzheti le magában, csak ha egységre lép Krisztussal. Ez által az egység által kapjuk az erkölcsi és lelki erőt. Ha Krisztus Lelke él bennünk, akkor az igazságos tettek gyümölcseit teremjük. Olyan gyümölcsöt, amely az embernek tisztességet és áldást hoz, Istennek pedig dicsőséget.

Az Atya a szőlőműves. Avatott kézzel és könyörületesen metsz meg minden gyümölcstermő hajtást. Aki ma kiveszi részét Krisztus szenvedéseiből, az majd az örökkévalóságon át osztozik dicsőségében. „Nem szégyelli testvéreinek hívni őket." (Zsid. 2:11) Isten angyalai szolgálnak nekik. Krisztus emberfiaként jön el másodszor is, tehát még dicsőségében is azonosítja magát az emberiséggel. Akik csatlakoztak hozzá, azokról jelenti ki: „Még ha az anya megfeledkeznék is gyermekéről, én akkor sem

feledkezem meg rólad. Íme, a tenyerembe vésztelek be, szüntelen előttem vagy.” (Ésa. 49:15–16)

Milyen bámulatos kiváltságokat kínál nekünk az Úr!

Az elmondottak után törekszünk-e minden erőnkből arra, hogy szövetséget kössünk Krisztussal? Egyedül csak ezen az úton kaphatjuk meg az áldásokat. Elfordulunk-e bűneinktől az igaz tettek cselekvésével, és vétkeinktől azzal, hogy az Úrhoz csatlakozunk? Futótűzként terjed a kételkedés és a hitetlenség. Krisztus így szólt erről: „Amikor eljön az Emberfia, mit gondoltok, talál-e hitet a földön?” (Lk. 18:8) Művelnünk kell magunkban az élő, tevékeny hitet. Hitünk állandósága attól függ, egységben vagyunk-e Istennel.

Az élő hit által Krisztussal kötött szövetségünk tartós lesz, minden más szövetkezés pedig érvényét veszíti, elmúlik. Krisztus választott előbb bennünket: kifizette megváltásunkért a végtelen árat. S az igazi hívő Krisztust választja mindenben elsőnek és utolsónak. Ám ez a közösség, ez az egység nekünk is kerül valamibe: a teljes függőség szövetsége ez, amelyet egy büszke lénynek kell vállalnia. Azoknak, akik egyek akarnak lenni Krisztussal, előbb érzékelniük kell, hogy rászorulnak a Megváltó elfedező vérére. Szívünknek meg kell változnia, akaratunkat Isten akaratának kell alávetnünk. Megindul a küzdelem. Az elszakadás fájdalmas folyamatának kell végbemennie, és egyúttal az összekapcsolódás folyamatának is. Ha közösségre akarunk lépni Krisztussal, le kell győznünk a büszkeséget és az önzést, a hiúságot és a világiasságot – a bűn megannyi változatát. Sokan azért találják a keresztény életet olyan keservesnek és nehéznek, mert anélkül próbálják Krisztushoz kapcsolni magukat, hogy előbb elszakadtak volna e dédelgetett bálványaiktól.

Miután pedig kialakult az egység Krisztus és híve között, csak buzgó imával és fáradhatatlan igyekezettel tudjuk azt fenntartani. Ellene kell állnunk önmagunknak, meg kell tagadnunk, le kell győznünk magunkat. Krisztus kegyelme által bátorsággal, hittel, virrasztással és imával kivívhatjuk ezt a győzelmet.

<<< vissza az 5. tanulmányhoz

6. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 103-110. (SÁTÁN ÜGYNÖKEI)

Sátán férfiakat és nőket használ fel arra, hogy vonzóvá tegye a bűnt. Alaposan kioktatja ügynökeit a bűn álcázására, hogy sikeresen rontsák meg az embereket és fosszák meg dicsőségétől Krisztust. Ügynökei segítségével a világosság angyalának tünteti fel magát. A Szentírás rombolónak, az atyafiak vádolójának, csalónak, hazugnak, kínzónak és gyilkosnak nevezi. Akkor a legsikeresebb, amikor hitvalló keresztényeket használhat fel ördögi céljaihoz. S minél nagyobb a tekintélyük, minél magasabb a pozíciójuk, minél inkább hangoztatják, hogy sokat tudnak Istenről és szolgálatáról, annál eredményesebben használhatja fel őket. Aki bűnre csábít, mind az ő ügynöke.

Az egyik húsvéti tábori összejövetelen olyan férfira hívta fel figyelmemet az Úr, aki több asszonnyal és gyermekkel aludt együtt egy sátorban. Míg Istenhez könyörögtem, élesen eszembe juttatták az évekkel ezelőtt nyert látomást, amikor Nathan Fullert kellett megintenem: akkor régen három férfit mutattak meg nekem, akikkel később találkozni fogok, s akik az istenfélelem leple alatt ugyanazt a bűnös utat járják. Ez az ember volt az egyik közülük, akit most az összejövetelen láttam. Amikor délelőtt bizonyságot tettem, Isten Lelke nyugodott meg rajtam, de akkor nem említettem egyéni eseteket. Később, még aznap, félreérthetetlenül átláttam kötelességemet és bizonyságot tettem. Ezt az esetet emeltem ki, amelyre az apostol utasít: a gonosznak még a látszatát is kerüljük el. Ez a férfi, míg látszólag megtartotta a negyedik parancsot, megtörte a hetediket. Ennek a csalásnak a segítségével több asszonyt gyűjtött maga köré, akik helyről helyre követték, ahogyan a hű feleségnek kell követnie férjét.

Különleges népnek tartanak minket, elveink és hitünk minden más felekezettől megkülönböztetnek bennünket. Ha nem élünk különb módon, ha nem más a jellemünk, mint a világ fiaié, akkor ujjal mutogatnak majd ránk, s így szólnak: „Ezek a hetednapi adventisták, ezek tartják meg vasárnap helyett a hetedik napot.” Az előbb említett személyek miatt mindazokat megbélyegzik, akik lelkiismeretesen megtartják a hetedik napot. Mennyivel jobb lenne, ha senki nem tettetné az igazságos életet, hanem

engedelmeskedne az igazságnak!

Kifejezetten kötelességemnek tartottam, hogy az Úr nevében megrójam ezt a férfit, és felszólítsam a vele levő asszonyokat, hogy különüljenek el tőle, vonják vissza a méltatlanra pazarolt bizalmukat, mert boldogtalanság és romlás vár azon az ösvényen, amelyre léptek. A mennyei jegyzőkönyv a következőképpen tanúskodik e férfiról: „Csaló, házasságtörő, betolakodik a házakba, és tudatlan nőket nyer meg magának." Hogy hány lelket pusztít el Sátán az álokoskodásával, az csak az ítéletnapon fog kiderülni. Az ilyen férfiakat meg kellene fenyíteni és eltiltani, hogy ne hozzanak továbbra is szégyent Isten ügyére.

Amint közeledik a vég, egyre sűrűsödnek körülöttünk a veszedelmek és csapdák. Elégtelenné válik a puszta vallásosság. Élő összeköttetésben kell lennünk Istennel, hogy lelki tisztánlátással rendelkezzünk a gonoszság felismerésére, mert a legcsalárdabb és legtitkosabb utakon csempészik be a legsúlyosabb bűnöket, akik azt állítják magukról, hogy megszentelődtek és már képtelenek a bűnre. Ezek közül sokan naponta vétkeznek, romlott a szívük és az életük. Önelégültek és álszentek, az igazság saját mértékét állítják fel, de a Biblia mértékét közelről sem ütik meg. Bár magas tisztségekre tartanak igényt, távol állnak az ígéret szövetségétől. Csak Isten könyörülete tűri el romlottságukat, nem pusztítja el őket, hanem még mindig a bocsánat lehetőségének határán belül tartja őket. De ők szüntelenül visszaélnek Isten türelmével, s elbizakodottá váltak kegyelme miatt.

A. úr olyan hittételeket terjeszt, amelyek megfertőzik Isten templomát. Vajmi kevés a remény számára. Olyan régóta csalja már magát, s annyi ideje vezet félre másokat is, hogy csaknem teljesen Sátán uralkodik a gondolatain és testén. Ha le tudjuk tépni róla a hamisság palástját, ha leleplezzük gonosz szándékait és gondolatait, hogy ne vezessen többé másokat is a pokol ösvényeire, ez minden, amit vele kapcsolatban megtehetünk.

Először meggyűlölte Isten figyelmeztetéseit, aztán szembeszállt velük, mert Isten szent törvényének fényét vetették gonosz útjára. A bűn elvakító hatalmának egyik legszomorúbb bizonyítéka, hogy hónapok és évek múlhatnak el, s a bűnös mégsem ébred bűnbánatra. A. úr csökönyös következetességgel folytatja útját lefelé a lejtőn, nem bántja a lelkiismeret, nem retteg a menny bosszújától. Megelégszik annyival, hogy hazugsággal

és csalással el tudja leplezni bűnét. Kihalt belőle a helyes és a helytelen világos ismerete. Olyan aratás előtt áll, amelyet rémülettel fog betakarítani.

A legszörnyűbb, hogy ez az ördögi tevékenység Jézus Krisztus képviselőjének leple alatt folyik. A világosság angyalának öltözött egyetlen bűnös is felmérhetetlen kárt tud okozni. Sötét és félelmetes terveket szőnek, hogy éket verjenek férj és feleség közé. Az apostol így szólt erről: „Ezek közül valók azok, akik betolakodnak a házakba, s megnyernek maguknak olyan nőket, akiket vétkek terhelnek és mindenféle vágy hajt." (II. Tim. 3:6) Ezek a buja emberek befurakodnak a tisztességes házakba is, és csaló ügyeskedésükkel, cselszövésükkel rossz útra vezetik még a lelkiismeretes embert is. Kárhozatos tévtanokat fogadnak el igazságként. Igaz tettekként a legvisszataszítóbb bűnöket követik el, mivel megzavarják és eltompítják lelkiismeretüket.

Ez a férfi csak azért fogadta el a népszerűtlen hittételt, az Úr szombatját, hogy tisztességes külsőt öltsön vallásos életére. Kiadványainkban ugyan félreérthetetlenül megfogalmaztuk nézeteinket, ám ő sutba dobta ezeket, és saját szennyező tévtanaival keverte az igazságot. Azt próbálta elhitetni másokkal, hogy Isten új világosságot adott neki a Biblia felől. Annak szétkürtölésével, hogy nagyszerű világosságot hoz népünk számára a negyedik paranccsal és hasonló igazságokkal kapcsolatban, a gyanútlan előtt azt a látszatot keltette, hogy valóban Isten vezeti. Mihelyt azonban elnyeri a bizalmat, nekilát ördögi munkájának, elferdíti az Írások valódi jelentését. Azt próbálja kimutatni, hogy az Isten igéjében elítélt házasságtörés mást jelent, mint ahogyan általánosan elfogadják. Az asszonyokkal igyekszik elhitetni, hogy nem sérti Istent, ha házassági fogadalmukhoz hűtlenek, s nem vallja be, hogy ez a hetedik parancs megszegése lenne. Sátán örül, ha látja, hogy bűnösök csatlakoznak a gyülekezethez hitvalló szombattartókként, olyanok, akik eltűrik, hogy ő uralja gondolkodásukat és testüket. Mások félrevezetésére és megrontására használja fel őket.

Romlott korunkban sok olyan emberrel találkozunk, akiket annyira elvakított a bűn, hogy az erkölcstelen élet mellett döntenek, mert az felel meg szívük egyre inkább megromlott hajlamainak. Ahelyett, hogy belenéznének a tükörbe, Isten törvényébe, s ehhez a mértékhez emelnék fel szívüket és jellemüket, megengedik Sátán eszközeinek, hogy az ő lobogóját tűzzék ki szívükben.

A romlott emberek könnyebbnek tartják, ha vétkeik alátámasztására elferdítik a szent írásokat, mintsem lemondjanak bűneikről, és megtisztítsák szívüket és életüket. Sokkal több ilyen ember akad, mint sokan képzelnék. Sőt, számuk szaporodni fog, amint közelebb érünk a végső napokhoz. Akik nem a Biblia igazságába mélyesztik gyökerüket, azok közül majd sokakat elvakítanak és megcsalnak. Észrevétlen veszélyek szegélyezik ösvényüket. Egyedüli biztonságuk a virrasztás és az ima lenne. Minél közelebb húzódunk Jézushoz, annál magasztosabbnak és kívánatosabbnak tartjuk majd Krisztus tisztaságát és ártatlanságát.

Ez a férfi, hogy leplezze romlott életét, s ártalmatlannak tüntesse fel bűneit, példákat hoz fel a Bibliából, amikor istenfélő férfiak buktak el e kísértés miatt. Pál pontosan ilyen emberekkel találkozott, akik minden korszakban a gyülekezet átkai voltak. Milétoszban az apostol összehívta a gyülekezet véneit, és figyelmeztette őket arra, amivel szembe találják majd magukat: „Vigyázzatok magatokra és az egész nyájra. Azért rendelt titeket ennek élére elöljárókul a Szentlélek, hogy igazgassátok az Isten egyházát, melyet tulajdon vérével szerzett meg. Tudom, hogy távozásom után ragadozó farkasok törnek rátok és nem kedveznek a nyájnak. Sőt még köztetek is támadnak olyanok, akik csalárd beszéddel magukhoz akarják csábítani a tanítványokat. Őrködjetek tehát, és véssétek emlékezetetekbe, hogy három éven át éjjel-nappal szüntelenül, könnyek közt intettem mindegyikőtöket.” (Ap. csel. 20:28–31)

Aki vallja az igazságot, s mégis naponta megsérti azt tisztátalan életével, az Sátán szolgájává válik, és sokakat romlásba sodor. Ezek az emberek a bukott angyalokkal tartanak kapcsolatot, segítségükkel uralkodnak mások életén. Ha Sátán elbűvölő hatalma rátelepszik valakire, az elfeledi Istent, és a romlott szándékú embert magasztalja fel. Ezek a félrevezetett emberek titkos bűnöket gyakorolnak, erényeknek beállítva azokat. Valóban feltehetjük az apostol galáciabeliekhez intézett kérdését: „Ki igézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak? Titeket, akiknek szeme elé állítottuk a megfeszített Jézus Krisztust.” (Gal. 3:1) A hitetlenségben és erkölcstelenségben mindig igézet rejlik. Csalásnak esik áldozatul a gondolkodás, azért nem tud következetesen érvelni. A lelki látás elhomályosul, s az addig kifogástalan erkölcsű embert megzavarja Sátán ügynökeinek csaló okoskodása, akik a világosság hírnökeinek vall-

ják magukat. Ha nyíltan lépnének fel, s úgy közelítenék meg áldozataikat, pillanatnyi habozás nélkül visszautasítanák őket. De először csak a rokonszenv elnyerésére törekszenek, hogy bizalmat keltsenek maguk iránt mint Isten hű, önfeláldozó szolgái. Csak ezután fognak hozzá félrevezető tevékenységükhöz. Isten különleges hírnökeinek álcázva próbálják letéríteni az embereket a feddhetetlenség ösvényéről, amit úgy érnek el, hogy érvénytelennek tüntetik fel Isten törvényét.

Ha lelkészek élnek vissza így a bizalommal, annyival vétkesebbek a közönséges bűnösnél, amennyivel magasabb a hivatásuk. Isten napján, amikor megnyílik a mennyei jegyzőkönyv, számos lelkész nevére bukkanunk majd, akik csak tettették, hogy tiszta a szívük és az életük, de visszaélve helyzetükkel, Isten törvényének megrontására csábították az embereket.

Amikor férfiak és nők Sátán megrontó hatalma alá kerülnek, majdnem lehetetlenné válik kimenteni őket ebből a borzalmas csapdából, hogy újra tisztán gondolkodjanak, és világosan felfogják Isten kívánalmait. Megcsalt értelmük előtt Isten szolgája igazolta a bűnt, azért soha többé nem tekintenek arra olyan utálattal, mint Isten. Ha az erkölcs értékét veszti valakinek a gondolkodásában, annak ítélőképessége fonákká válik, s a bűnt helyénvalónak, a helyénvaló dolgokat pedig bűnnek látja. Másokat is megront az olyan emberrel való érintkezés, akinek nem tiszták a hajlamai, szokásai. Sokan csaknem észrevétlenül veszik át az erkölcstelen nézeteket és elveket.

Ha az erényes, erkölcsös emberek társasága helyett a tisztátalan életűek társaságát választjuk, ez biztos jele annak, hogy felfogásunk és szokásaink azokéval egyeznek, és az erkölcs alacsonyabb fokára zuhantunk. Ezek a megcsalt és elvakult lelkek ezt nevezik a lelkület magasztos és szent egységének, lelki összhangnak. Az apostol azonban az „égi magasságok gonosz szellemeinek” nevezi ezt, amelyek ellen minden erőnkkel harcolnunk kell.

Amikor a nagy Csaló munkához lát, az istenfélelem tettetésével beférkőzik az emberek bizalmába, majd agyafúrt, félrevezető szellemével viszi végbe terveit. Az ilyen, veszélyes gondolkodású emberekkel barátkozva az asszonyok megszokják a tisztátalan légkört, és csaknem észrevétlenül ugyanaz a lelkület itatja át őket. Elveszítik szabadságukat, és csábítóik árnyaivá válnak.

Akadnak, akik azt állítják, hogy új világosságot hoznak, s hitújítóknak kiáltják ki magukat. Nagy tekintélyre tesznek szert olyan körökben, ahol az a meggyőződés terjedt el, hogy Isten népe tévúton jár, és olyanok között is, akik elégedetlenek a gyülekezet lelkiségével. Az utóbbiak igaz, becsületes szívvel kívánják a javulást, a magasabb színvonalú lelki életet. Ha Krisztus szolgái eléjük tárnák a tiszta, romlatlan igazságot, elfogadnák azt, s engedelmeskedve megtisztulnának. De Sátán, aki mindig éber, a jobb után vágyó lelkek nyomába szegődik. A hitújító magasröptű nyilatkozatával közelíti meg ezeket az embereket, s még messzebb vonja őket a világosság ösvényétől.

Elképzelhetetlen az a kiábrándultság és romlás, amely a laza erkölcsök nyomában jár. A Földet beszennyezik lakosai. A bűn mértéke már majdnem betelt, de ami a legsúlyosabb büntetést vonja maga után, az a gonoszságnak a szentség palástja alatti művelése. A világ Megváltója sohasem taszítja el az őszinte bűnbánatot, bármekkora legyen is a bűn, de elítéli a farizeusokat és szemforgatókat. A nyíltan bűnt elkövető reménye nagyobb, mint az álszenteké.

„Ezért engedi meg Isten, hogy súlyos tévedésbe essenek és higgyenek a hazugságoknak. Így mindazoknak, akik nem hajlottak az igazságra, hanem a gonoszságban telt kedvük, ítéletben lesz részük." (II. Thessz. 2:11–12) Ez a férfi és akiket félrevezetett, nem hajlanak az igazságra, és a gonoszságban telik kedvük. S mi lehetne súlyosabb tévedés, mint azt képzelni, hogy az erkölcstelenségben és a házasságtörésben nincs semmi Istennek nem tetsző. A Biblia számos figyelmeztetést tartalmaz az ilyen bűnök ellen. Pál ír Titusznak azokról, akik „hangoztatják, hogy ismerik Istent, de tetteikkel megtagadják, mert utálatra méltók, konokok és semmi jótettre sem alkalmasak" (Tit. 1:16). „Akadnak a nép között hamis próféták is, amint közöttetek is lesznek tévtanítók, akik kárhozatos eretnekségeket terjesztenek, megváltó Urunkat megtagadják és gyors pusztulást zúdítanak magukra. Számosan szegődnek társakul a kicsapongásban, és miattuk becsmérlik majd az igaz utat." (II. Pt. 2:1–2) Nem azokra utal itt, akik nyíltan hangoztatják, hogy nem hisznek Krisztusban, hanem azokra, akik állítják, hogy hisznek az igazságban, de gonosz jellemükkel gyalázatot zúdítanak rá.

„Kapzsiságukban hízelgő szavakkal ki is fosztanak majd titeket. De rég-

óta készen áll számukra az ítélet. Kárhoztatásuk nem alszik el… Ezek azonban, akárcsak a természettől elfogásra és levágásra szánt állatok, azt káromolják, amit nem ismernek. El is pusztulnak majd, éppúgy, mint azok, és megkapják gonoszságuk jutalmát. Élvezetnek tartják a mindennapos mulatozást, undokságok és fertelmek, akik kéjelegnek csalárdságukban, amikor veletek lakmároznak. Szemük házasságtörő vággyal teli, és éhezi a bűnt. Az ingatag lelkeket megtévesztik. Szívük kapzsisághoz szokott. Az átok fiai ők! Elhagyták az egyenes utat, és eltévedtek. Bosor fiának, Bálámnak útját járják, aki igazságtalan bérre áhítozott…

Elapadt források ők, vihartól hajszolt fellegek, akikre a sötét alvilág vár. Hiúsággal teli szavakat hangoztatva, világosságukkal s azzal dicsekedve, hogy ismerik és szeretik az igazságot, buja testi kívánságokra ingerlik azokat, akik csak a minap szabadultak ki a tévelygők közül." (II. Pt. 2:3, 12–15, 17–18)

E romlott korban, amikor ellenségünk, az ördög „ordító oroszlánként jár szerte, keresve, kit nyeljen el" (I. Pt. 5:8), szükségesnek tartom fölemelni figyelmeztető szavamat. Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! Sok ragyogó tehetségű ember Sátán szolgálatába állította képességeit. Milyen figyelmeztetést adhatnék a népnek, amely vallja, hogy kijött a világból, elhagyta a sötétség dolgait, s Isten törvényeinek őrizője, mégsem terem gyümölcsöt Isten dicsőségére. Sokan tisztátalan gondolatokat, szentségtelen képzelgéseket, megszenteletlen kívánságokat és alantas ösztönöket melengetnek magukban. Isten gyűlöli az ilyen fa gyümölcsét. A tiszta és szent angyalok borzadva tekintenek ezeknek az embereknek a viselkedésére. Az ellenség azonban örvendezik. Ó, bárcsak e férfiak és nők meggondolnák, milyen következményekkel jár, ha áthágják az Úr törvényét! Isten nevének meggyalázása és az ember átka ez bármilyen körülmények között. Annak kell tekintenünk, ha mégoly tetszetősen álcázott is, és bárki emberfia legyen is az elkövető.

Mint Krisztus követe, felszólítalak benneteket, akik a jelenvaló igazságot valljátok, hogy azonnal utasítsatok vissza mindenféle tisztátalan közeledést, s hagyjátok el azok társaságát, akik tisztátalanul élnek és beszélnek. Undorodjatok ezektől a bűnöktől! Meneküljetek azoktól, akik beszélgetés közben ilyen vágányokon hagyják kalandozni gondolataikat, „mert a szív teljességéből szól a száj" (Mt. 12:34).

Mivel sokasodnak a szennyes bűnök a világban, s már a gyülekezet ajtaján dörömbölnek, figyelmeztetlek, ne adjatok teret ezeknek! Forduljatok el a csábítóktól! Bár Krisztus követőjének vallják magukat, az Ellenség emberei. Kölcsönvették a menny ruházatát, hogy jobban szolgálhassák gonosz urukat. Egyetlen pillanatra se adjatok teret tisztátalan, burkolt célzásoknak, mert szennyezik a lelket, amint a szennyvíz bepiszkolja a legtisztább csatornát is, ha keresztülömlik rajta.

Válaszd inkább a nyomort, a szégyent, a barátok elhidegülését vagy bármilyen szenvedést, mintsem hogy bűnnel szennyezd be lelkedet. Inkább a halál, mint a becstelenség és Isten törvényének megszegése! Ez legyen a jelszavunk. Népünknek, amely Isten szava és igazsága birtokosának vallja magát, a jelenleginél sokkal magasabb lelki színvonalat kell elérnie. A gyülekezetben halogatás nélkül tűzzük napirendre a bűn és a bűnös felfedését, nehogy másokat is megfertőzzenek. Az igazság és tisztaság megköveteli, hogy megtisztítsuk a tábort az Ákánoktól. Mondjátok meg a bűnösnek, hogy hagyja el bűneit, vagy el kell különülnie a gyülekezettől!

Ha majd a gyülekezet tagjai úgy viselkednek, mint a szelíd és alázatos szívű Megváltó, akkor kevesebben hunynak szemet a rossz fölött és kevesebben mentegetik a bűnt. Mindenki igyekszik majd, tudva, hogy az Úr mindent látó szeme előtt nyilvánvaló az élete, s Ő ismeri a legtitkosabb gondolatokat. A túlnyomó többség most nem tudatosítja, hogy minden törvénytaposónak félelmetes elszámoláson kell majd megjelennie Isten ítélőszéke előtt.

Ti, akik olyan nagy világosságot nyertetek, megelégedhettek-e ilyen alacsony színvonallal? Ó, milyen buzgón és szüntelenül kellene keresnünk Isten jelenlétét és az igazság életünkben való megvalósítását most, amikor minden dolgok vége elközelgett, amikor az egész világ Bírája áll az ajtó előtt! Hogyan is tudjátok semmibe venni igazságos és szent kívánalmait? Hogyan hághatjátok át az Úr törvényét közvetlenül a színe előtt? Hogyan táplálhatunk szentségtelen gondolatokat és alantas ösztönöket a szent angyalok és a Megváltó szeme láttára, aki életét adta, hogy megváltson minden bűntől, és jó cselekedetekben buzgó népévé tisztítson meg minket? Ha a Krisztus keresztjétől ragyogó világosságban szemléljük a dolgokat, nem tűnik-e a bűn megvetésre méltónak, és veszélyesnek ahhoz,

hogy megengedjük magunknak, amikor az örökkévaló világ mezsgyéjén állunk?

Népünkhöz szólok: Ha közel húzódtok Jézushoz, ha rendezett életetekkel és istenfélő beszéddel ékesítitek hitvallásotokat, akkor nem téved lábatok tiltott ösvényekre. Csak ha szüntelenül imádkozva virrasztotok, ha mindent úgy tesztek, mintha Isten közvetlen jelenlétében lennétek, akkor menekülhettek meg attól, hogy behódoljatok a kísértésnek, akkor remélhetitek, hogy mindvégig tiszták, szeplőtelenek és feddhetetlenek maradtok. Ha bizodalmatokban mindvégig szilárdan kitartotok, útjaitok Istenben alapozódnak meg. Amit a kegyelem elkezdett, a dicsőség koronázza majd meg Isten országában. A Lélek gyümölcsei: „Szeretet, öröm, békesség, béketűrés, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Ezek ellen nincs törvény." (Gal. 5:22–23) Ha Krisztus él bennünk, megfeszítjük a testet, annak kívánságaival és kedvteléseivel együtt.

<<< vissza a 6. tanulmányhoz

6. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 2. KÖTET, 461-465. (FELHÍVÁS A GYÜLEKEZETHEZ-részlet)

Olyan családokat mutattak meg nekem, ahol a férj és apa nem vigyáz, hogy megőrizze a Krisztus követőjéhez méltó méltóságos, Istenhez fogható férfiasságot. Elmellőzi a nyájas, gyöngéd és előzékeny tetteket, melyek kijárnak a feleségének, noha Isten és az angyalok előtt ígérte, hogy szeretni, tisztelni és becsülni fogja, míg mindketten életben maradnak. A cselédlány kissé kacér és tolakodó a cicomázott hajával, és édeskedőn figyelmes, ami a férfiaknak bárgyún tetszik. A férj nem szeretetteljes és figyelmes többé felesége iránt, mint régebben szokott lenni. Mérget vehetsz rá, hogy Sátán ügyködik itten. Tiszteljétek a cselédet, legyetek hozzá nyájasak és méltányosak, de nem többet. Viselkedjetek úgy, hogy ne bátorítsátok őt bizalmaskodásra. Ha nyájas szavaid és előzékeny tetteid vannak, csak az biztonságos, ha feleségedre irányítod. Nagy áldás lesz az

neki, és boldogságot gyújt szívében, ami úgyis rád hárul majd vissza.

Az Úr azt is megmutatta, hogy némely feleség szívélyesebb s nyájasabb más férfiakhoz, akik talán rokonok is. Őket avatja titkaiba, ezek társaságát kedveli, ezeknek panaszolja el a bajait, s talán a család magánügyeit is.

Ez pedig borzasztó helytelen. Sátán lappang ennek mélyén; s ha csak fel nem riadtak, hacsak meg nem torpantok, ahol vagytok, romlásba fog vezetni. Lehetetlen itt a túlzott óvatosság, lehetetlen túlzásba vinni a tartózkodást. Ha gyöngéd, szerető szavakat szeretnétek szólni, ha figyelmes tetteket szeretnétek tenni, annak nyújtsátok, akinek Isten és a szent angyalok előtt megfogadtátok, hogy szeretni, tisztelni, becsülni fogjátok, míg mindketten éltek. Jaj, hány élet vált keserűvé, mert ledöntötték a falakat, amelyek a család magánjellegét óvják, s melyeknek célja megőrizni a család tisztaságát és sérthetetlenségét. A feleség harmadik személyt tüntet ki bizalmával, ezért a kedvenc barát előtt meztelenre vetkőzteti a család magánügyeit. Ez a Sátán cselvetése, hogy elidegenítse egymástól a férj és feleség szívét. Jaj, bárcsak megszűnne az ilyen! Tengernyi bajt előznének meg! Zárjátok szívetekbe egymás hibáit. Egyedül Istennek mondjátok el bajaitokat. Ő tud ellátni helyénvaló tanáccsal és biztos vigasszal, mely tiszta lesz, mert nincs benne keserűség.

Több asszonyt ismerek, aki szerencsétlennek tartja házasságát. Annyi regényt olvastak össze, hogy beteges lett a képzeletük, s maguk teremtette világban élnek. Értelmes nőknek tartják magukat, átlagon felülinek, kifinomultnak, s azt képzelik, hogy a férjük faragatlan tuskó, akiből hiányoznak e felsőbbrendű vonások, ezért nem is tudják értékelni feleségük képzeletbeli erényét és kifinomultságát. Így az ilyen asszonyok örök szenvedőnek s vértanúnak tartják magukat. Annyit beszéltek és gondolkodtak már erről, hogy csaknem rögeszméjükké vált. Azt képzelik, hogy értékesebbek, mint a többi halandó, és nem egyezik kifinomultságukkal, hogy közönséges emberekkel érintkezzenek. Ezek a nők bolondot csinálnak magukból; s férjüket is veszély fenyegeti, hogy elhiggyék: feleségüknek magasabb rendű a gondolkodása.

Az Úr által megmutatottakból tudom, hogy az ilyen nők képzelete megromlott a regényolvasástól, ábrándozásoktól és légvárépítéstől – képzelt világban élnek. Nem szállnak le az élet köznapi, hasznos kötelességeihez. Nem vállalják az ösvényükön heverő kötelességeket, nem igyekeznek bol-

dog, derűs otthont teremteni férjüknek. Teljes súlyukkal férjükre támaszkodnak, nem viselik a rájuk eső terhet. Elvárják, hogy kitalálják gondolataikat, s mindent megtegyenek nekik. Nekik meg csak az a dolguk, hogy gáncsoskodjanak, s kedvükre kikezdjék a mások indítékait. Az ilyen nők csöpögnek a szerelemvágyó érzelgősségtől, örökké azt képzelve, hogy nem értékelik őket; hogy a férjük nem nyújtja nekik mindazt a figyelmet, mely megilletné őket. Vértanúknak, áldozatoknak tartják magukat.

Annyi igaz ebből, hogyha hasznosnak bizonyulnának, többre becsülnék őket; de amíg vég nélkül sajnálkozást és figyelmet koldulnak, míg nem tartják kötelességüknek viszonozni is a figyelmességet, míg tartózkodón, hidegen, megközelíthetetlenül mennek el emberek mellett, nem viselve terhet másokért, nem érezve együtt mások bánatával, addig aligha lehet értékes az életükben. Elkapatták magukat, hogy azt gondolják, s úgy viselkedjenek, mintha nagy kegy lenne tőlük, hogy férjhez mentek ahhoz, akihez mentek, aki soha teljesen meg nem becsüli kifinomultságukat. Mindent fordítva látnak. Valójában ők nem méltók férjükhöz. Szüntelen tehertételek és gondok csupán. Folyvást megviselik férjük türelmét, pedig segítőtárs lehetnének, együtt hordhatnák férjükkel az élet terhét, a regényekben és szerelmes történetekben fellelhető, képzelt világról ábrándozás helyett. Bárcsak megszánná az Úr az ilyen hasznavehetetlen nőkhöz láncolt férfiakat, akik egyébre sem jók, csak hogy kiszolgálják őket, hogy lélegzetet lélegzet után vegyenek, táplálkozzanak, öltözködjenek.

A nők, akik beképzelik, hogy annyira érzékeny, kifinomult a lelki alkatuk, nagyon csapnivaló feleségek és anyák. Gyakran megesik, hogy az ilyenek szeretete elfordul férjüktől, szerelemvágyó érzelgősségükkel másoktól várnak figyelmet, megértést, másoknak mondják el bajaikat. Azt, hogy valami magasabb rendű munkát szeretnének végezni és elsuttogják, hogy csalódtak házaséletükben, s házasságuk akadályozza őket, hogy azt tegyék, amit tenni szerettek volna.

Jaj, mily boldogtalanság is él olyan családokban, ahol pedig boldogság tanyázhatna! Ezek a nők átkok maguknak, s átkok férjüknek is. Angyalnak képzelve, nevetségessé teszik magukat, és nem mások, mint súlyos koloncok. Az élet mindennapi kötelességei, melyet az Úr rájuk bízott, ott fekszik közvetlen ösvényükön, mégis nyugtalanok és nyűgösek, mindig könnyű, felsőbbrendű, kellemesebb foglakozást keresnek. Bár angyalnak

képzelik magukat, mégis nagyon emberiek. Nyugtalanok, nyűgösek, elégedetlenek, neheztelnek férjükre, amiért idejük nagy részében nem őket boldogítják. Panaszkodnak, hogy elhanyagolják őket, mikor a férjük épp azt a munkát végzi, mely nekik lenne kötelességük. Sátán könnyen hozzáfér ezekhez. Nem szeretnek igazán senkit, csak magukat. Az ellenség mégis azt duruzsolja fülükbe, hogy ha ez vagy az lenne a férjük, akkor valóban boldogok lennének. Könnyen áldozatul esnek Sátán csapdáinak, könnyűszerrel ráveszi őket, hogy megcsalják férjüket, s megrontsák Isten törvényét.

Így szólnék az ilyen nőkhöz: Magatok alapozhat játok meg, vagy rombolhatjátok le boldogságotokat. Ti tehetitek helyzeteteket boldoggá, vagy elviselhetetlenné. Az út, melyen jártok; magatoknak terem boldogságot vagy nyomorúságot. Az ilyen személyek nem gondolnak arra, hogy a férjük egyszer majd, belefárad hasznavehetetlenségükbe, durcás nyafogásaikba, gáncsoskodásukba, sírógörcseikbe, amiért annyira sajnálatraméltónak képzelik helyzetüket? Ez az örökös idegesítő nyűgösködés valójában elfordítja tőlük férjük szeretetét, s elűzi őket otthonról,hogy máshol, találjanak nyájas légkört, nyugalmat és békét. Otthon mérgezett a légkör; mindennek lehetne nevezni, csak a béke, nyugalom és boldogság honának nem. Ezzel a férjüket is kiteszik Sátán kísértéseinek, esetleg ő is tiltott személyekre ruházza szeretetét. Az ellenfél bűnre csábítja őt, és végül elkárhozik.

A nők munkája és hivatása nagyon komoly. Különösen, ha nem csak feleségek hanem anyák is. Áldás lehetnek mind a körülöttük élőknek. Hatalmas erő lehetnek a jóra, ha úgy hagyják fényleni világosságukat, hogy mennyei Atyánk magasztalására késztessék környezetüket. A nők áldást árasztanak, ha Istennek adják át útjaikat és akaratukat, hogy ő uralkodjék gondolataikon, szeretetükön, és egész lényükön. Olyan légkört teremthetnek, mely finomítja, felemeli környezetét. De az ilyen nők nem is tudnak a hatalomról, mellyel rendelkeznek. Önkéntelenül olyan légkört árasztanak, mely magától értetődőn illatozik a megszentelt életből, megújult szívből. Oly gyümölcs ez, mely természetesen terem az Isten által ültetett, jó fán. Az ilyenek elfeledkeznek magukról, Krisztusba olvad az életük. Annyira természetes nekik, hogy gazdagok legyenek a jótettekben, akár a lélegzetvétel. Annak élnek, hogy jót tegyenek, mégis őszintén

mondják: Haszontalan szolgák vagyunk.

A nő hivatását Isten szabta ki. S ha szerényen, mégis a tőle telhető legjobban, mennyországot teremt a családi körben, hűségesen és szeretettel végzi férje s gyermekei iránti kötelességét; ha arra törekszik, hogy szent fény áradjon hasznos, tiszta és erényes életéből, hogy felvidítsa a körülötte élőket, azt a kötelességét végzi, melyet Mestere hagyott rá, s Isten ajkáról hallja majd a szavakat: Jól van, te derék, hűséges szolga, menj be urad örömébe. Ezek a nők, akik hűségesen végzik, ami végeznivalót a kezük talál, akik vidám lelkülettel segítenek férjüknek viselni a gondokat, és Istennek nevelik gyermekeiket, a szó legmagasztosabb értelmében hittérítők. A nagyszerű munka fontos ágát végzik – halandókat készítenek elő itt a földön a jövő, magasztosabb életre; s jutalmuk semmiképpen el nem marad. A gyermekeket a menny számára kell nevelnünk, felkészíteni őket, hogy ott ragyogjanak majd az Úr országának udvaraiban. Mikor a szülők, különösen az anyák, igazán megértik, milyen fontos, felelős munkát bízott Isten rájuk, akkor nem merülnek annyira bele szomszédjaik dolgaiba, amihez semmi közük. Nem járnak majd házról-házra pletykálni, szomszédjaik hibáin, ballépésein csámcsogni. Olyan súlyos aggodalmat, felelősséget éreznek majd gyermekeikért, hogy nem lesz idejük a szomszédok gyalázására. A pletykázók és hírharangok borzalmas átkok mind a világi közösségben, mind a gyülekezetben. Ebből ered a gyülekezet próbáinak kétharmada.

<<< vissza a 6. tanulmányhoz

6. Tanulmány javasolt olvasmányaa

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 590-591. (SAUL ELVETTETIK-részlet).

„Az engedetlenség bálványozás és az ellenkezés bálványimádás”. Az engedetlenség Sátánnal kezdődött, és minden engedetlenség az ő hatásának tulajdonítható. Akik Isten uralma ellen lázadnak, azok szövetségre léptek az ős pártütővel, aki minden hatalmát és ravaszságát latba veti, hogy foglyul ejtse az érzékeket és az értelmet. Tudni fogja, hogyan mutassa be a dolgokat, hogy a hatalmában levők - miként ősszüleink is - a törvényszegésben csak előnyöket lássanak.

Sátán megtévesztő hatalmának legfényesebb bizonyítéka, ha pártfogoltjai közül sokan azzal áltatják magukat, hogy Isten szolgálatában álla-

nak. Amikor Kóré, Dáthán és Abirám fellázadtak Mózes ellen, először azt hitték, hogy csak az emberi vezetővel ellenkeznek, - olyan emberrel, mint ők maguk. Később már egyenesen isteni szolgálatot véltek gyakorolni; de nem gondoltak arra, hogy Isten választott eszközének személyében Krisztust vetették el, megbántva ezzel a Szentlelket is. Így tettek a zsidók vénei és írástudói is, amikor szerfelett nagy gondot fordítottak az istentiszteletre, de megfeszítették Isten egyszülött Fiát. És ezt teszik mindazok, akik dacolva Isten akaratával, saját útjaikon járnak.

Saul teljesen meg volt győződve arról, hogy Sámuelt Isten Lelke vezérelte. Cselekedete - amellyel a próféta üzenetét elvetette ellenére volt a józan értelemnek is, s csak Sátán tehette őt ennyire vakká, ennyire vakmerővé. Kezdetben Saul igen nagy eréllyel látott a varázslók és bálványimádók kiirtásához, de később, engedetlensége idején őt is ugyanaz a lélek vezette Isten ellen, és Sátán éppen úgy uralta őt, mint minden varázslót és szemfényvesztőt. Azzal sem bántotta volna meg jobban Istent, ha nyilvánosan állást foglal a bálványimádók mellett.

Isten Lelkének, beszédének utasításait vagy feddését elvetni igen veszedelmes dolog. Pedig igen sokan tesznek ma is úgy mint Saul: addig játszanak a kísértésekkel, amíg azután a bűn igazi mibenlétét nem ismerik fel. Elhitetik magukkal, hogy nem tesznek igazságtalanságot, ha jó szándékból hajolnak el Isten rendelkezésétől. Addig-addig ellenkeznek a kegyelem Lelkével, amíg annak szavát meg sem hallják többé, s így áldozatul esnek a maguk választotta tévelygésnek.

<<< vissza a 6. tanulmányhoz

7. Tanulmány javasolt olvasmánya

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 322-333. (A TÖRVÉNY ÉS A SZÖVETSÉGEK)

Ádám és Éva megteremtésük alkalmával tudomást szereztek Isten törvényéről és megértették azt. Isten megismertette velük, hogy a törvény milyen igényeket támaszt az emberrel szemben. Utasításait Isten a szívükbe írta. Az ember bukásával a törvény nem változott meg. Isten azonban egy gyógyító rendszert hozott létre, hogy az embert visszatérítse az engedelmességhez. Megváltót ígért és az áldozati felajánlások előre

mutattak Krisztus halálára, amin a bűnáldozatok alapultak. Ha Isten törvényét sohasem szegték volna meg, akkor nem lett volna halál és így nem lett volna szükség megváltóra; következésképpen nem lett volna szükség az áldozatokra sem.

Ádám megtanította utódainak Isten törvényét. Így a törvény apáról fiúra szállt át és megismerhették azt az egymást követő nemzedékek. Azonban csak néhányan fogadták el Isten kegyelmes gondoskodását az ember megváltásáról, amit engedelmességükkel viszonoztak. A törvény megszegésével a világ olyan gonosz és romlott lett, hogy meg kellett tisztítani romlottságától az özönvízzel. Noé és családja megőrizték és megtartották a törvényt. Noé megtanította leszármazottait a Tízparancsolatra. Mikor az emberek ismét eltértek Istentől, akkor az Úr Ábrahámot választotta ki magának és neki jelentette ki a következőket: «Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet» (1Móz 26:5). Az Úr Ábrahámnak adta a körülmetélkedés szertartását, amely az Isten szolgálatára való felajánlás jele volt. Záloga volt ez annak is, hogy elkülönülnek a bálványimádástól és csak az Isten törvényének engedelmeskednek. Ábrahám leszármazottai nem tartották meg ezt a fogadalmat. Ez megmutatkozott abban, hogy hajlandók voltak szövetséget kötni a pogányokkal és magukévá tették szokásaikat, gyakorlataikat. Ez volt az oka az Egyiptomba való menetelüknek és ottani rabszolgaságuknak. A bálványimádókkal való kapcsolatukban és az egyiptomiaknak való kényszerű alárendeltségükben az isteni szabályokat még inkább megrontották, és átvették a pogányok bálványimádó szokásait. Ezért amikor az Úr kihozta őket Egyiptomból, dicsőségbe öltözve és angyalaitól körülvéve lejött hozzájuk a Sinai hegyre és dicső fenségében az egész nép hallatára kihirdette törvényét.

Nem bízta rá előírásait egy olyan nép emlékezetére, amely hajlamos volt, hogy arról megfeledkezzék, hanem kőtáblára véste fel azokat. Szent előírásaival meg akarta óvni Izraelt a pogány hagyományokkal való összekeveredés minden lehetőségétől, és kizárta, hogy követelményeit emberi rendeletekkel és szokásokkal összekeverjék. Nem állt meg azonban a Tízparancsolat előírásainak átadásánál. A nép bebizonyította nagyon könnyen félrevezethető voltát. Ezért Isten a kísértés egyetlen ajtaját sem

akarta őrizetlenül hagyni. Megparancsolta Mózesnek, hogy írja le - mégpedig pontosan úgy, ahogy ő mondta neki - az ítéleteket és a törvényeket, és adjon aprólékos utasításokat arra nézve, hogy mit követel népétől. Ezek az utasítások a népnek az Isten-, az egymás- és az idegenek iránti kötelességére vonatkoztak és a Tízparancsolat alapelveinek részletes magyarázatai voltak, mégpedig oly világosan, hogy senki sem érthette félre. Az volt a feladatuk, hogy a két kőtáblára vésett tíz parancsolat szentségén őrködjenek.

Ha az ember úgy tartotta volna meg Isten törvényét, ahogy azt Isten a bűneset után Ádámnak adta, és ahogy azt Noé megőrizte, s Ábrahám megtartotta, akkor semmi szükség nem lett volna a körülmetélkedés elrendelésére. Ha Ábrahám leszármazottai megtartották volna a szövetséget, amelynek a körülmetélés volt a jele, akkor nem tudták volna őket bálványimádásra csábítani, és nem szenvedtek volna rabszolgaként Egyiptomban. Ha elméjükben megtartották volna Isten törvényét, akkor nem lett volna szükség annak kihirdetésére a Sínai hegyről, amit kőtáblába is vésték. Ha a nép gyakorolta volna a Tízparancsolat alapelveit, akkor nem kellett volna Istennek további utasításokat adnia Mózesnek.

Az Ádámra bízott áldozati rendszert leszármazottaik szintén elferdítették. Babonaság, bálványimádás, kegyetlenség és a kicsapongás által megrontották azt az egyszerű és értelmes istentiszteletet, amelyet Isten írt elő. A bálványimádókkal való hosszú kapcsolat következtében Izrael népe sok pogány szokást vegyített össze saját istentiszteletével. Ezért Isten a Sinai hegynél határozott utasításokat adott nekik az áldozati istentiszteletre vonatkozólag. A sátor elkészülte után a kegyelem trónja felett lebegő dicsőség felhőjéből érintkezett Mózessel és onnan utasításokat adott az áldozatok rendszerére és az istentisztelet formáira vonatkozóan. Így adta meg Isten Mózesnek a szertartási törvényt és íratta azt meg vele könyvben. A Tízparancsolatot azonban, melyet a Sinai hegyről hirdetett ki népének, maga Isten írta rá két kőtáblára, melyet gondosan őriztek a szövetség ládájában.

Sokan vannak olyanok, akik megpróbálják összekeverni ezt a két törvényrendszert. A ceremóniális törvényről beszélő helyeket használják fel annak bizonyítására, hogy az erkölcsi törvényt Isten eltörölte. Ez azonban a Szentírás üzenetének elferdítése, kiforgatása. A két törvényrendszer

közötti különbség átfogó és világos. A szertartási törvények rendszere olyan jelképekből áll, amelyek Krisztusra mutatnak, az ő áldozatára és papságára. Ezt a szertartási törvényt, áldozataival és rendeleteivel együtt a hébereknek addig kellett végrehajtaniuk, míg a jelkép nem találkozott a valósággal Krisztus halálában, aki Isten bárányaként elveszi a világ bűneit. Ezután az összes áldozati felajánlásoknak meg kellett szűnniük. Ezt a törvényt Krisztus „[...] eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára" (Kol 2:14). A Tízparancsolat törvényét illetőleg azonban a zsoltáríró ezt mondja: „Uram! örökké megmarad a te igéd [...]" (Zsolt 119:89). Maga Krisztus pedig ezt mondja: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik" (Mt 5:17-18). Itt Jézus nem csupán azt tanítja, hogy Isten törvénye mit kívánt a múltban és az ő idejében, hanem azt is, hogy az érvényben marad az ég és a föld fennállásáig. Isten törvénye éppen olyan változatlan, mint az ő trónja. Isten törvénye kötelező erejű az emberi nemzetség minden korszakában.

A Sinai hegyről kihirdetett törvényről Nehémiás ezt mondja: „És a Sinai hegyre leszállál, s szólál velük az égből, s adál nekik helyes végzéseket, igaz törvényeket, jó rendeléseket és parancsolatokat" (Neh 9:13). Pál pedig, „a pogányok apostola", ezt jelenti ki: „Ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó" (Róm 7:12). Ez nem lehet más mint a Tízparancsolat, mert éppen ez az a törvény, amely azt mondja: „Ne kívánd".

Noha az Üdvözítő halála véget vetett a szertartások törvényének, de a legkevésbé sem csökkentette az erkölcsi törvény iránti kötelezettséget. Éppen ellenkezőleg. Az a tény, hogy Krisztusnak az erkölcsi törvény megszegéséért kellett meghalnia, azt bizonyítja, hogy ez a törvény állandó és változhatatlan.

Azok, akik azt állítják, hogy Krisztus Isten törvényének eltörléséért jött el és azért, hogy félretegye az Ótestamentumot, azok úgy beszélnek a zsidóságról, mint a sötétség egyik korszakáról, és azt állítják, hogy a héberek vallása csak formaságokból és ceremóniális szertartásokból állt. Ez azonban tévedés. A szent történelem minden oldalán, amelyre Istennek az ő választott népével való kapcsolatát jegyezték fel, égető nyoma van a

nagy „VAGYOK”-nak. Az emberek fiainak Isten soha nem adott hatalmáról és dicsőségéről nagyobb kinyilatkoztatásokat, mint akkor, amikor egyedül őt ismerték el Izrael uralkodójának és amikor törvényt adott népének. Itt nem emberi kézben volt a jogar. Izrael láthatatlan királyának méltóságteljes megjelenése elképzelhetetlenül fenséges és leírhatatlan volt.

Az isteni jelenlétnek e kinyilatkoztatásaiban Isten dicsősége látszott meg Krisztus útján. Nem csak az Üdvözítő adventje alkalmával, hanem a bűneset és a megváltás utáni korszakokban is. Krisztusban békéltette meg Isten önmagával a világot (2Kor 5:19). Krisztus volt az alapja és a középpontja az áldozati rendszernek a pátriárkák korszakában csakúgy, mint a zsidók idejében. ősszüleink bűne óta nem volt többé semmiféle közvetlen érintkezés Isten és az ember között. Az Atya Krisztus kezébe adta a világot, hogy az ő közbenjárói tevékenysége útján megválthassa az embert és igazolhassa Isten törvényének tekintélyét és szent voltát. Az ég és a bűnbe esett emberi nemzetség közötti közösség csak Krisztus útján jöhetett létre. Isten Fia volt az, aki ősszüleinknek a megváltás ígéretét adta. ő volt az, aki a pátriárkáknak kijelentette magát. Ádám, Noé, Ábrahám, Izsák, Jákób és Mózes megértették az evangéliumot. Az üdvösséget az ember helyettese és kezese útján keresték. Az ősidőknek e szent emberei közösségben voltak azzal az Üdvözítővel, aki eljövendő volt hozzánk emberi testben. Sőt néhányan közülük szemtől-szemben beszélgettek Krisztussal és a mennyei angyalokkal.

Krisztus nemcsak a pusztában volt a héberek vezetője - ő volt az az Angyal, aki Jahve nevét viselte, és aki felhőoszlopba burkolva járt a nép előtt -, de ő volt az is, aki Izraelnek a törvényt adta. A Sinai hegy félelmetes dicsősége közepette Krisztus az egész nép hallatára kijelentette Atyja Tízparancsolatát. Krisztus volt az, aki a kőtáblákba vésett törvényt odaadta Mózesnek.

Krisztus volt az, aki a próféták által szólott népéhez. Péter apostol a keresztény egyházhoz írt levelében azt mondja, hogy a próféták az eljövendő üdvösség felől prófétáltak, „Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenté azt ki a Krisztusnak ő bennök levő Lelke, aki eleve bizonyságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről” (1Pét 1:10-11). Krisztus hangja az, amely az Ótestamentum útján hangzik felénk: „[...] Jézus bizonyságtétele a prófétaság lelke” (Jel 19:10).

Tanításaival - mialatt személyesen ott járt az emberek között -, maga Jézus irányította az emberek figyelmét az Ótestamentumra. Ezt mondta a zsidóknak: „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyságot tesznek rólam" (Jn 5:39). Ebben az időben az Ótestamentum könyvei voltak az egyedüli részei a Bibliának, amelyek már írásban léteztek. Ismét Isten Fia volt az, aki kijelentette: „[...] Van Mózesük és prófétáik; hallgassák azokat." Azután hozzátette: „[...] Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad" (Lk 16:29.31).

A szertartási törvényt Krisztus adta. Miután ezt már nem kellett megtartani, Pál apostol a valós helyzetében és értékében tárta ezt a törvényt a zsidók elé. Megmutatta a helyét Isten megváltási tervében és viszonyulását Krisztus munkájához. A nagy apostol ezt a törvényt dicsőségesnek és Alkotójához méltónak mondja. A szentély ünnepélyes istentisztelete azokat a nagyszerű igazságokat ábrázolta, amelyeket ki kellett nyilatkoztatni az egymást követő nemzedékeknek. A tömjén füstje, amely Izrael imádságaival szállt fel, Isten igazságosságát képviseli, ami egyedül teheti Isten számára elfogadhatóvá a bűnös imádságát. A vérző állat az áldozati oltáron a Megváltó eljöveteléről tett tanúbizonyságot. A szentek szentjéből pedig az isteni jelenlét látható jele ragyogott ki. Így a sötétség és a hitehagyás korszakain át, amelyek egymást követték, Isten a hitet életben tartotta az emberek szívében, míg eljött a megígért Messiás adventjének ideje.

Népének Jézus volt a világossága - a világ világossága - még mielőtt emberi testben eljött a földre. A fény első felvillanása, amely behatolt abba a homályba, amellyel a bűn burkolta be a világot - Krisztustól eredt és érkezett. Krisztustól jött a mennyei ragyogás minden sugara, amely a föld lakóira áradt. A megváltás tervében Krisztus az Alfa és az Omega - az Első és az Utolsó.

Amióta az Üdvözítő vérét ontotta a bűnök bocsánatáért és felment a mennyekbe, „[...] hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk" (Zsid 9:24), világosság árad ránk a golgotai keresztről és fentről a szentek szentélyéből. A nekünk ajándékozott tisztább világosságnak azonban nem szabad arra indítania bennünket, hogy megvessük azt a korábban kapott világosságot, amelynek útján a jelképek rámutattak az eljövendő Megváltóra. Krisztus evangéliuma vet fényt az Izraelnek adott isteni rendel-

kezésekre, és növeli azok jelentőségét. Mikor Isten új igazságokat nyilatkoztat ki, és amikor azt, ami kezdettől fogva ismert volt előttünk, tisztább világosságban állítja elénk, akkor Isten lénye és szándéka különösképpen nyilvánvalóvá válik előttünk abban, ahogyan választott népével bánik. A fény minden további sugara, amely felcsillan előttünk, a megváltás tervének világosabb megértésével ajándékoz meg bennünket, míg rá nem jövünk, hogy ez valójában nem más, mint Isten akaratának megvalósulása az ember üdvössége érdekében. Istennek a Szentlélek által ihletett szavában új szépséget és erőt látunk meg és a Biblia lapjait elmélyültebb érdeklődéssel tanulmányozzuk.

Sokan úgy vélik, hogy Isten válaszfalat helyezett a héberek és a külvilág közé; hogy gondoskodását és szeretetét nagymértékben megvonta a népektől, és ebben kizárólag csak Izraelt részesítette. Istennek azonban nem az volt a szándéka, hogy népe válaszfalat építsen fel önmaga és embertársai közé. Isten végtelen szeretetének keze kinyúlt a föld minden lakosa felé. Bár elfordultak tőle és visszautasították közeledését, Isten állandóan arra törekedett, hogy feltárja magát előttük és kegyelmének, szeretetének részeseivé tegye őket. Választott népét azért ajándékozta meg áldásával, hogy áldássá válhassanak más népek számára.

Isten elhívta Ábrahámot, jólétet és megbecsülést biztosított számára. Ennek a pátriárkának a hűsége világosság volt az embereknek mindazokban az országokban, amelyekben vándorlása során megfordult. Ábrahám nem tartotta magát távol, nem zárkózott el azoktól a népektől, amelyek körülvették. Baráti kapcsolatot tartott fenn a környező népek királyaival, kik közül némelyek nagy tisztelettel adóztak neki. Becsületessége és önzetlensége, bátorsága és jóakarata Isten jellemét képviselte. Mezopotámiában, Kánaánban, Egyiptomban és még Sodoma lakosai számára is a menny Istene mutatkozott meg rajta keresztül.

Éppen így Egyiptom és mindazon népek számára, amelyek kapcsolatban voltak ezzel a hatalmas birodalommal, Isten kijelentette magát József által. Az Úr vajon miért döntött úgy, hogy Józsefet magas rangra emeli az egyiptomiak között? Isten más útról is gondoskodhatott volna, hogy Jákób gyermekeivel kapcsolatos szándékait megvalósítsa. Isten azonban Józsefet akarta világossággá tenni és elhelyezni a király palotájában, hogy a mennyei világosság elterjedhessen a közelben és a távolban. József a

maga bölcsességével és igazságával, tisztaságával és jóindulatával, a nép érdekeinek odaadó szolgálatával - pedig az a nép bálványimádókból állt - Krisztus képviselője volt. Jótevőjükben, akinek Egyiptom egész népe hálával és elismeréssel adózott, ezeknek a pogányoknak meg kellett látniuk Teremtőjük és Megváltójuk szeretetét. Ugyanígy Mózesben is Isten világosságot állított a föld legnagyobb birodalmának trónja mellé, hogy mindenki, aki csak akarta, tudomást vehessen az egy igaz és élő Istenről. Mindezt a világosságot Isten még akkor adta az egyiptomiaknak, mielőtt ítéletre nyújtotta volna ki kezét felettük.

Izraelnek Egyiptomból való kiszabadítása közel és távol elterjesztette Isten hatalmának ismeretét. Jerikó erődítményének harcias népe elkezdett remegni. „És amint hallottuk, - mondta Ráháb - megolvadt a mi szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben sem miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön" (Józs 2:11). Századokkal az Egyiptomból való kivonulás után a filiszteusok papjai még mindig az egyiptomi csapásokra emlékeztették népüket és figyelmeztették őket, hogy ne álljanak ellen Izrael Istenének.

Isten elhívta Izraelt, megáldotta és felmagasztalta őket. Nem azért, hogy az ő törvényének való engedelmességük által egyedül csak ők kaphassák meg pártfogását és kizárólagos elfogadóivá válhassanak áldásainak, hanem azért, hogy általuk kijelentse magát a föld minden lakójának. Isten az ő szándékának teljesítéséért parancsolta meg nekik, hogy különüljenek el a körülöttük levő bálványimádó népektől.

A bálványimádás és mindazok a bűnök, amelyek ebből következtek utálatosak voltak Isten előtt. Ezért megparancsolta népének, hogy ne vegyüljön el ezekkel a népekkel és „ne cselekedjék az ő cselekedeteik szerint" és ne feledkezzenek meg Istenről. Megtiltotta nekik a bálványimádókkal való házasságkötést, nehogy a szívük elforduljon tőle. Éppen olyan szükséges volt akkor, mint most is, arra ügyelni, hogy Isten népe tiszta legyen, „[...] szeplő nélkül megtartva magát a világtól" (Jak 1:27). Szabadnak kell lennünk a világ lelkületétől, mert az ellentétben áll az igazsággal és a jogossággal. Isten azonban nem azt akarta, hogy népe az önigazultság zártkörűségében éljen, kirekesztve magát a világból, semmiféle befolyást sem árasztva többé arra.

Mesterükhöz hasonlóan a tanítványoknak is a világ világosságává kell

lenniük minden korszakban. Az Üdvözítő ezt mondta: „[...] Nem rejthetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak”, - a ház a világ. Azután hozzáteszi: „Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5:14-16). Éppen ez az, amit Énók, Noé, Ábrahám és Mózes cselekedtek. Éppen ez az, amit Isten elrendelt, hogy népe, Izrael ezt tegye.

A hitetlenségtől, Sátántól irányított gonosz szívük késztette őket a világosság elrejtésére, ahelyett hogy azt a körülöttük élő népekre árasztották volna. Vakbuzgó lelkületük arra indította őket, hogy vagy a pogányok gonosz gyakorlatait kövessék, vagy gőgös kizárólagosságba zárkózzanak be, mintha Isten szeretete és gondoskodása egyedül reájuk terjedne ki.

Amiként a Biblia két törvénnyel ajándékoz meg bennünket: egy változhatatlan és örökkévaló törvénnyel és egy ideiglenes, átmeneti törvénnyel, azonképpen szövetség is kettő van. A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztusban való hit és az engedelmesség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak Isten törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét.

Ugyanezt a szövetséget újította meg Isten Ábrahámmal a következő ígéretben: „És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei...” (1Móz 22:18). Ez az ígéret Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd Gal 3:8.16), és bűnei bocsánatáért Krisztusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be néki. Az Ábrahámmal megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. Az Úr azt mondta Ábrahámnak: „[...] Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes” (1Móz 17:1). Isten a következőképpen tett tanúbizonyságot hűséges szolgájáról: „Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet” (1Móz 26:5), az Úr kijelentette neki: „És megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a

te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad" (1Móz 17:7).

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg és Ábrahámmal csak megújította, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta Isten először adott hírt a megváltásról és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kedve azonban, amikor Krisztus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már Újszövetségnek nevezték. Ennek az Újszövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének.

Egy másik szerződés is volt, amelyet a Szentírásban Ószövetségnek neveztek. Ezt a szerződést, szövetséget Isten a Sinai hegyen kötötte meg Izraellel. Ezt a szövetséget az áldozat vére; az ábrahámi szövetséget Krisztus vére hitelesítette. Ezt a szövetséget „második" vagy „új" szövetségnek nevezzük, mivel azt a vért, amellyel megpecsételték, az első szövetség vére után ontották ki. Az, hogy ez az Újszövetség már Ábrahám napjaiban is érvényes volt nyilvánvaló abból a tényből, hogy Isten ígérete és esküje erősítette meg, mégpedig „[...] két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon" (Zsid 6:18).

Ha pedig az ábrahámi szövetség már magában foglalta a megváltás ígéretét, akkor miért alkottak egy másik szövetséget a Sinai hegyen? Rabszolgasága idején a nép nagymértékben elvesztette Isten ismeretét és az ábrahámi szövetség alapelveinek ismeretét is. Egyiptomból való kiszabadításuk után Isten igyekezett feltárni előttük hatalmát és kegyelmét, hogy ezek elvezessék őket oda, ahol minden arra indítja majd őket, hogy egyedül csak őt szeressék és egyedül csak benne bízzanak. Isten azért vezette őket a Vörös-tenger partjára - ahol a nyomukban lévő és őket üldöző egyiptomi hadsereg miatt megmenekülésük lehetetlennek látszott -, hogy felfoghassák teljes tehetetlenségüket és az isteni segítségre való szükségüket. Isten csak azután szabadította ki őket az egyiptomiak kezéből, a biztos pusztulásból, miután megértették helyzetüket. Akkor és ott megtelt a szívük Isten iránti hálával, szeretettel és Isten hatalmában való feltétlen bizalommal. Szabadítójukként Isten magához vonta őket, legalábbis időlegesen.

Isten azonban egy sokkal nagyobb igazsággal is hatni akart elméjükre. Mivel a bálványimádás és az erkölcsi romlottság közepette éltek, ezért nem volt valódi fogalmuk Isten szentségéről, saját szívük rendkívül bűnös voltáról. Képtelenek voltak felfogni, hogy saját erejük és akaratuk nem elegendő ahhoz, hogy igazán engedelmeskedni tudjanak Isten törvényének. Azt sem tudták igazán megérteni, hogy szükségük van megváltóra. Mindezekre meg kellett tanítani őket.

Isten elvezette őket a Sinai hegyhez. Kinyilvánította előttük dicsőségét. Megajándékozta őket törvényével és az engedelmesség feltételének teljesítésétől függően áldások ígéretével: „Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; [...] És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép" (2Móz 19:5-6). A nép nem fogta fel saját bűnös voltát. Azt sem, hogy Krisztus nélkül lehetetlenség volt számukra Isten törvényének megtartása. Mindezek ellenére készségesen léptek szövetségre Istennel. Úgy érezték, hogy képesek voltak és lesznek saját igazságukat létrehozni és ezért merték kijelenteni: „[...] Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk"(2Móz 24:7). Áhítatot keltő fenséggel tanúbizonyságot tettek a törvény kihirdetéséről, és rémületen remegtek a hegy előtt. Ám csak néhány hét telt el és máris megszegték Istennel kötött szövetségüket és leborulva imádták a faragott képet. Nem remélhették Isten tetszését egy olyan szövetség útján, amelyet megszegtek. Most azonban, mikor belátták bűnös voltukat és azt is, hogy bocsánatra van szükségük, tudatára ébredtek annak, hogy nem lehetnek meg ama Megváltó nélkül, aki az ábrahámi szövetségben jelentette ki magát, és az áldozati felajánlásokban vetítette előre árnyékát. Most a hit és a szeretet Istenhez kötözte őket, mint a bűn kötelékéből való szabadítóhoz. Most már előkészültek arra, hogy értékeljék és megbecsüljék az Újszövetség áldásait.

Az Ószövetségnek ezek voltak a kifejezései: Engedelmeskedj és élsz!: „És adám nékik parancsolatimat, és törvényimet [...] melyeket az ember ha cselekszik, él azok által" (Ez 20:11); 3Móz 18;5), de „Átkozott, aki meg nem tartja e törvénynek igéit, hogy cselekedje azokat!" (5Móz 27:26). Az Újszövetséget „jobb ígéretekre" fektették le; a bűnök bocsánatának és Isten kegyelmének ígéretére, hogy megújítsa a szívet és összhangba hoz-

za Isten törvényének alapelveivel. „Hanem ez lesz a szövetség, amelyet e napok után az Izrael házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívükbe írom be, és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek. [...] megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem" (Jer 31:33-34).

Ugyanazt a törvényt, amelyet a kőtáblákra vésztek, a Szentlélek a szív tábláira írta. Ahelyett, hogy saját igazságunk létrehozásán fáradozunk, inkább fogadjuk el Krisztus igazságát! Az ő vére engesztelés bűneinkért. Engedelmességét nekünk tulajdonítja Isten. Azután a Szentlélek által megújított szív megtermi majd „a Lélek gyümölcseit". Krisztus kegyelme útján az Isten törvénye iránti engedelmességben élünk, amely törvényt a szívünkbe írta. Ha már Krisztus Lelke lakozik bennünk, akkor éppen úgy járunk és lakozunk ezen a földön, ahogy Ő járt és lakozott. A próféta útján ezt jelentette ki önmagáról: „[...] a Te akaratodat; ezt kedvelem én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van"(Zsolt 40:9). Mikor az emberek között volt, így szólt: „[...] Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek" (Jn 8:29).

Pál apostol világosan feltárja előttünk a hit és törvény közötti összefüggést újszövetségi fogalmazásban. Azt mondja: „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által." „A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-é a hit által, távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük." „Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint" (Róm 5:1; 3:31; 8:3-4).

Isten műve minden időben egy és ugyanaz, ámbár vannak a fejlődésnek különböző fokozatai és hatalmának különböző kinyilatkoztatásai, hogy megfeleljenek az emberek szükségleteinek az egymást követő korszakokban. Az első evangéliumi ígérettől a pátriárkális és Izrael korszakain át a jelenkorig, Isten szándékai fokozatosan bontakoztak ki a megváltás tervében. A zsidó törvény által előírt szokásokban és szertartásokban kiábrázolt Krisztus ugyanaz, mint aki az evangéliumban feltárja magát előttünk. Azok a felhők, amelyek beborították isteni formáját, elvonultak: a köd eloszlott és az árnyék eltűnt, így most a világ Megváltója önmagát

kinyilatkoztatva áll előttünk. Az a Krisztus, aki a Sínai hegyről jelentette ki a törvényt, és aki Mózesnek átadta a szertartási törvény előírásait, ugyanaz a Krisztus, mint aki elmondta a Hegyi Beszédet. Az Isten iránti szeretet alapelvei, amelyek a törvény és a próféták alapja, csak megismétlései azoknak, amiket Mózes útján mondott a héber népnek: „Halld Izrael: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből." „[...] szeresd felebarátodat, mint magadat"(5Móz 6:4-5; 3Móz 19:18). Mindkét rendelkezésben a tanító egy és ugyanazon Úr, a mi Urunk Jézus Krisztus. Isten követelései és uralkodásának alapelvei is ugyanazok. Minden őtőle ered, „[...] akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka" (Jak 1:17).

<<< vissza a 7. tanulmányhoz

8. Tanulmány javasolt olvasmánya

SZEMELVÉNYEK, 1. KÖTET, 221-223.

KRISZTUS ÉS A TÖRVÉNY

Többen kérdezik a Galátziabeliekhez írt levél törvény értelmezése kapcsán: „Melyik törvény a Krisztushoz vezérlő mester?" – „Mind a ceremoniális, mind pedig az erkölcsi törvény, azaz a Tízparancsolat" – válaszolom.

Krisztus volt az alapja a teljes zsidó rendszernek. Ábel halála Káin engedetlenségének következménye volt, aki nem fogadta el Istennek azt a tervét, mely szerint Jézus Krisztus – áldozatokban elővetített – vére szerezhet számára szabadulást. Káin elutasította a vérontást, mely Krisztus vérének a világért való kiontását jelképezte. A teljes szertartás Istentől származott, a rendszer alapja pedig Krisztus volt. A törvény tanítómesteri munkájának kezdete, hogy a bűnös embert elgondolkodtassa Krisztusról, a zsidó vallási életforma megalapozójáról.

A szentély szolgálatában valamiképpen résztvevők mindegyike folyamatos tanítást kapott Krisztus közbenjárásáról az emberek érdekében. Ez a szolgálat úgy lett eltervezve, hogy minden szívben szeretetet ébresszen Isten törvénye iránt, mely nem más, mint országának törvénye. Az áldo-

zati szertartás Isten Krisztusban megnyilvánuló szeretetének példabeszéde az Ő szenvedéséről, áldozathaláláról, a bűnös emberiség vétkeinek felvállalásáról, valamint arról, hogy az ártatlan bűnné lett az emberekért.

A megváltás nagy témáján elmélkedve megértjük Krisztus munkáját. Nemcsak a Lélek megígért ajándékai, de a Krisztus áldozata és közbenjárása is olyan témák, melyeknek felemelő, szent és nagyszerű gondolatokat kellene ébreszteniük szívünkben az isteni törvényt illetően, mely elvárásait minden emberre kiterjeszti. Ennek a törvénynek egy olyan kis tettel való megrontása hozta az emberekre és a földre az Isten törvényének való engedetlenség következményeit, mint a tiltott gyümölcs megízlelése.

Világosan kellene látnunk, hogy mi a bűn, és el kellene kerülnünk a legkisebb közeledést is ahhoz a ponthoz, ahol átlépjük az engedelmesség és az engedetlenség határát.

Isten azt szeretné, ha teremtményei megértenék Isten dicsőséges Fiának munkáját, vagyis azt, hogy életét adta a világ megváltásáért. „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nékünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg őt." (1Jn 3:1).

A bűnös szívében hála ébred, amikor végtelen és érdek nélküli szeretetet és jóságot lát Krisztusban, s ez arra készteti, hogy engedjen az Ő vonzásának.

ELSŐSORBAN AZ ERKÖLCSI TÖRVÉNY

„Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg" (Gal 3:24). Ebben az igeversben elsősorban az erkölcsi törvényről beszél a Szentlélek az apostolon keresztül. A törvény rámutat bűneinkre és Krisztusra szoruló állapotunkra. Arra indít, hogy – Isten felé tanúsított bűnbánat és az Úr Jézus Krisztusban való hit által – Jézushoz meneküljünk bűnbánatért és lelki békéért.

Ennek az igazságnak az elfogadására, valamint az előre kialakított vélemények feladására való hajthatatlanság mutatkozott meg Minneapolisban az Úr küldöttei – E. J. Waggoner és A. T. Jones – ellenzőinek körében. Az ellenszegülés szítása révén Sátán sikerrel járt abban, hogy népünktől

nagymértékben elzárja a Szentlélek különös erejét, melyben Isten részesíteni kívánta őket. Az ellenség megakadályozta őket annak megszerzésében, ami felruházhatta volna őket azzal a képességgel, hogy elvigyék az igazságot a világnak, mint ahogy az apostolok tették pünkösd napját követően.

A Tízparancsolatot nem annyira a tilalom, mint inkább a kegyelem oldaláról kell szemlélni. A tiltások az engedelmességben való boldogság biztosítékai. Ha Krisztusban fogadjuk el azokat, akkor olyan jellemtisztaságot munkálnak bennünk, ami örökkévaló korokon át fog örömünkre szolgálni. Az engedelmesnek a védelem falaként szolgálnak. A Tízparancsolatban Isten jóságát szemléljük, aki az ember elé tárja az igazság változhatatlan alapelveit, s ezáltal pajzsot ad a törvényszegésből származó gonoszságok ellen.

Ne tekintsünk úgy Istenre, mint aki alig várja, hogy megbüntesse a bűnöst! A büntetést a bűnös hozza magára. Saját tettei olyan körülményeket vonnak maguk után, melyeknek meglesz a biztos következménye. A törvényszegés minden egyes tette visszahat a bűnösre, változást hoz jellemében, és könnyebbé teszi számára az újbóli vétkezést. A bűnt választva az ember elkülöníti magát Istentől, levágja magát az áldás csatornájáról, aminek biztos hatása romlás és halál.

A törvény Isten elgondolásának kifejezése. Amikor azt Krisztusban elfogadjuk, saját elgondolásunkká válik. A törvény természetes vágyaink és hajlamaink, valamint a bűnre vezető kísértések ereje fölé emel bennünket. „A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van, és nincs bántódásuk” (Zsolt 119:165) – semmi nem okozhatja botlásukat.

Megigazulás nélkül nincs békesség. A bűnös harcban áll Istennel, de aki elfogadja a törvény igazságát Krisztusban, az összhangban van a menynyel. „Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást” (Zsolt 85:11).

Főpapunk: Krisztus
Krisztus, isteni Bűnhordozónk

Az igazság megkívánja, hogy a bűn ne csak megbocsáttassék, hanem a

büntetés el is legyen hordozva. Isten, egyszülött Fia ajándéka által, eleget tett ennek a kívánalomnak. Az ember helyett meghalva Krisztus elhordozta a büntetést és biztosította a bűnbocsánatot.

A bűn által az ember elidegenedett Istentől. Sátán – a bűn szerzője – fondorlatai megbénították lelkét. Magától nem képes a bűn felismerésére, az isteni természet értékelésére és felvételére. Még ha elérhető közelségbe kerülne is, emberi szíve akkor sem kívánna semmit belőle. Sátán elbűvölő ereje fogva tartja. Sátán mesteri fortélyai arra irányulnak, hogy az embert minden jó törekvésében megakadályozzák. Istentől kapott képességei és ereje fegyverként irányul az isteni Jótevőre. Így, még ha szereti is Őt, Isten nem részesítheti azokban az áldásokban, melyeket adni kíván.

De Isten nem szenvedhet vereséget Sátántól. Elküldte Fiát a világba, aki magára vette az emberi formát és természetet, aki ezáltal – az emberi és isteni természet összekapcsolása által – magasabb erkölcsi szintre emelte az embert Isten szemében.

Az ember megváltásának egyetlen útja van. „Nélkülem semmit sem tehettek" (Jn 15:5) – mondja Krisztus. Krisztus, és egyedül Krisztus által, az élet folyamai megújítják az ember természetét, átalakítják ízlését és a menny felé fordítják szeretetének irányát. Az isteni és az emberi természet egyesítése által Krisztus megvilágosította a megértést és életadó erőt árasztott a bűnei miatt halott lélekbe.

Amikor az ember gondolatai a Kálvária keresztje felé irányulnak, tökéletlen látásával Krisztust ismeri fel a szégyenteli kereszten. Miért halt meg? – A bűn következménye miatt. Mi a bűn? – A törvénytelenség. Az ember szemei megnyílnak a bűn jellegének megértésére. Az áthágott törvény nem bocsáthat meg a törvényszegőnek. A törvény tanítómesterünk, mely büntetést szab ki ránk. Hol a megoldás? – A törvény Krisztushoz vezet bennünket, aki azért feszíttetett keresztre, hogy igazságában részesíthesse a bukott, bűnös embert, így az embert az Ő igaz jellemében mutathassa be az Atya előtt.

Amellett, hogy a kereszten függő Krisztus bűnbánatra készteti az embert törvényszegése miatt – hiszen akinek Isten megbocsát, azt először bűnbánatra indítja – Isten Fia az igazságnak is eleget tett. Engesztelő áldozatként ajánlotta fel magát. Kiömlő vére és megtört teste eleget tesz

az áthágott törvény követeléseinek, így hidat épít a bűn okozta szakadék fölé. Azért szenvedett a testben, hogy megsebzett és megtört teste által befedezze a védtelen bűnöst. A kereszthalállal aratott győzelme örökre megtörte Sátán vádoló hatalmát a világegyetem felett, és elhallgattatta állításait, melyek szerint Isten nem volt képes az önmegtagadásra, ezért arra az emberiségnek sincs szüksége.

Krisztus után a mennyben Sátánnak volt a legmagasabb tisztsége. Első volt az angyalok között. Hatalma megromlott, de Isten nem tárhatta fel annak valódi jellegét, és nem hozhatta az egész mennyet összhangba akaratával, hogy gonosz befolyásával együtt félretegye őt. Sátán hatalma egyre erősödött, de gonoszságára még nem derült fény. Ereje rombolást jelentett a világegyetem számára, de az el nem bukott világok és a menny biztonsága érdekében szükség volt arra, hogy kiteljesedjék és nyilvánvaló legyen valódi jellege.

ÖNMEGTAGADÁS ISTENNEL

Sátán, Krisztussal szembeni ellenségeskedése gyakorlásának azon a pontján, amikor a Megváltó megsebzett testtel és megtört lélekkel függött a keresztfán, végleg szembefordította magával a világegyetemet. Akkorra világosan láthatóvá vált, hogy a Fiú személyében Isten megtagadta magát és – mivel szerette az emberiséget – odaadta magát a világ bűneiért. A végtelen Isten Fiában a Teremtő mutatkozott meg. A kérdés, hogy vajon képes-e Isten megtagadni önmagát, végleg válaszra talált. Krisztus Isten volt, és testté lételének felvállalásával magára öltötte az emberi természetet. Engedelmes volt a halálig, hogy meghozhassa végtelen áldozatát.

Krisztus mindent elszenvedett, amit ember valaha is elviselt, Sátán mégis minden erejét latba vetette, hogy kísértésekkel csábítsa el. Azonban minél nagyobb volt a kísértés, annál nagyobb volt az áldozat. Emberi és isteni természet összekapcsolódott. Krisztus mindent elviselt, amit ember a Sátánnal való harcban elviselhetett. Krisztus engedelmes és bűntelen volt a végsőkig, s helyettesként és kezesként meghalt az emberért. Mindent elhordozott, amit ember a hazug kísértőtől valaha is elviselt, hogy az isteni természet részesévé válva az ember győzelemre juthasson.

A hamisságot tiszta igazság, a ravaszságot és csalást egyenesség és

őszinteség váltja fel mindazok életében, akik, mint Krisztus, készségesek mindent – magát az életet is – feláldozni az igazságért. Sátán kívánalmainak megtagadása nem könnyű feladat. Az isteni természetbe való szilárd kapaszkodást igényli elejétől a végéig – máskülönben nem vihető véghez. A Kálvária keresztjén aratott győzelme által Krisztus világosan megnyitja az utat az ember számára és lehetővé teszi, hogy az Út, az Igazság és az Élet által megtartsa Isten törvényét. Másik út nincs.

A bűnös ingyen ajándékként részesülhet Krisztus igazságosságában, ha elfogadja azt. Önmagának semmije sincs, csak ami a szent Isten szemében szennyes, romlott, bűnnel fertőzött és visszataszító. Az ember egyedül Jézus Krisztus igaz jelleme által kerülhet közelebb Istenhez.

Krisztus a Szentek Szentjében lévő főpapként olyan halhatatlanná tette a Kálváriát, hogy noha él Istennek, folyamatosan meghal a bűnért, így ha valaki vétkezik, van közbenjárója az Atyánál.

Az istenség és az emberiség egyesítőjét angyalok felhője vette körül, amint nagy hatalommal és dicsőséggel előjött sírjából. Hatalmába helyezte a világot, melyet Sátán saját uralkodóterületének tekintett, és csodálatos életadó munkája által visszaállította az emberi fajt Isten pártfogásába...

Senki ne tartsa fenn azt a korlátolt, szűk látókörű elképzelést, hogy valamely emberi cselekedet a legkisebb mértékben is hozzájárulhat a törvényszegés adósságának törlesztéséhez. Ez végzetes hazugság. Ha ezt megértettétek, akkor szűnjetek meg melengetett elgondolásaitokon időzni és tanulmányozzátok teljes szívvel az engesztelési áldozatot! Ezt a dolgot olyan homályosan értik, hogy ezrek és ezrek, akik Isten gyermekeinek tartják magukat, valójában a gonosz gyermekei, mert saját cselekedeteikre támaszkodnak. Isten mindig elvárta a jó cselekedeteket, hiszen azokat a törvény is megköveteli, de mivel az ember bűnbe helyezte magát, ahol jócselekedetei értéktelenek, egyedül Jézus igazságossága lehet eredményes. Krisztus képes minket megváltani a végsőkig, mert mindenha él, hogy közbenjárjon érettünk. A legtöbb, amit az ember saját megváltása érdekében megtehet, hogy elfogadja a meghívást: „Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen." (Jel 22:17.) Nincs olyan ember által elkövethető bűn, amiért a kereszt engesztelést ne szerzett volna. Így az odaadón kérlelő kereszt teljes bűnbocsánatot ajánl a vétkezőnek szüntelen.

BŰNBÁNAT ÉS MEGBOCSÁTÁS

A Kálvária keresztjéhez közeledve páratlan szeretetnek lehetünk tanúi. Amint hit által felfogjuk az áldozat jelentőségét, bűnösnek látjuk magunkat, akiket a törvény elítél. Ez a bűnbánat. Alázatos szívvel jőve bűnbocsánatot nyerünk, mert Jézus Krisztus, aki szüntelen az oltár mellett áll, az adott pillanatban áldozatot ajánl fel a világ bűneiért. A valódi sátornak a szolgálója Ő, melyet az Úr, és nem ember állított. A zsidó szentély árnyékszolgálatának nincs többé jelentősége. Nincs többé szükség a naponkénti és az évenkénti engesztelő áldozatra, a bűnök folytonos elkövetése miatt azonban a közbenjáró engesztelő áldozatára van szükség. Jézus Isten jelenlétében szolgál, megölt bárány véreként ajánlva fel vérét. Jézus rámutat az áldozatra, amit a bűnös minden vétke és hibája elfedezésére hozott.

Közbenjáró Krisztusunk és a Szentlélek szüntelen közbenjárnak érettünk, de a Lélek nem úgy teszi ezt, miként Krisztus, aki rámutat vérére, mely a világ alapítása óta kiöntetett. A Lélek szívünkben munkálkodik: imára, bűnbánatra, hálára és dicséretre indít. Az ajkainkon felszólaló hála a Szentlélek munkájának eredménye, aki szent emlékezésre indítja a lelket és megeleveníti a szív zenéjét.

A vallásos szolgálatok, az imák, a hálaadás és a bűnvallomás tömjénként áradnak föl a mennyei szentélybe az igaz hívőtől. Az emberiség romlott csatornáin áthaladva azonban azok oly szennyesek, hogy hacsak vér által meg nem tisztulnak, Isten szemében soha nem lehet értékük. Nem folt nélküli tisztaságban áradnak fel, s ha az Isten jobbján álló Közbenjáró nem ajánlja fel és tisztítja meg mindet igazságossága által, akkor azokat Isten nem fogadja el. A földi szentélyek minden jóillatának össze kell elegyednie a Krisztus vérének megtisztító csöppjeivel. Jézus saját érdemeinek tömjénezőjét tartja az Atya előtt, melyben a földi romlásnak nyoma sincs. Ebbe a tömjénezőbe gyűjti népének imáit, háláit és bűnvallomásait, és ezek mellé teszi saját folt nélküli igazságosságát. Ezután, Krisztus engesztelésének érdemeivel illatosítva, a tömjénfüst teljesen elfogadható állapotban kerül Isten elé, akitől kegyelmes válaszok kerülnek vissza az emberekhez.

Bárcsak mindenki megértené, hogy minden engedelmességet, bűn-

bánatot, hálát és dicséretet Krisztus igazságosságának izzó tüzébe kell helyeznie! Ennek az igazságosságnak a jó illata felhőként veszi körül a kegyelem trónját.

<<< vissza a 8. tanulmányhoz

8. Tanulmány javasolt olvasmánya

MANUSCRIPT RELEASES, 9. KÖTET, 181-187.

A galatáknál említett törvényt illető vita

A zsidóknak nagyon szigorúan előírták a szokásokat és a cselekedeteket. Egyre csak véges emberek mondásait és tanításait tolták előre, mint üdvösségükhöz elengedhetetlent. Szertartásokat és külső hivalkodásokat emeltek a benső istenfélelem helyébe. Az Úr azzal a céllal rendelt el szertartásokat, hogy érthetővé tegye az örök valóságokat és mély benyomást tegyen velük az emberekre. Ez azonban nem elégítette ki azok értelmét, akik az egyiptomi vallásból az egyiptomiak bálványimádó, babonás, undorító ünnepségeit ismerték. Azzal, hogy emberek parancsolatait emelték oda, ahol egyedül Istennek és az Isten követelményeinek kellett volna lenniük, egyre közelebb húzódtak a bálványimádáshoz. Az Úr fenyítékei nehezednek a népre, mert maguk teremtette dolgokat, elgondolásokat és ötleteket bálványoztak.

Krisztus napjaiban, az azon külsőségek és hagyományok iránti romlott és a lehető legszigorúbb odaadás következtében, amit a Mózes rendszerének állítottak be, szem elől veszítették az Istentől származó, jelentőségteljes szertartások tényleges értelmét. A Krisztus világunkra való küldetésére és munkájára vonatkozó igazság lelki és örök fontossága, amit az áldozatok bemutatása vetített előre, emberek zagyva és hamis tanításaival elegyedett össze. Ezek a hamis elméletek nagyban akadályozták mind a tanítások helyes megértését, mind pedig a gyakorlati istenfélelmet. A zsidók a jelképhez, az árnyékhoz ragaszkodtak, a valóságot, a lényeget meg elvetették. A megszenteletlen értelmekben a Sátán megtévesztő hatalma odáig vitte, hogy vak feltételezésekre rögződjenek. Helyt nem álló magyarázataik reménytelenül a tévedéshez láncolták őket, mivel a

tényleges, igazi világosságot, mely útjukra ragyogott, olyannak tekintették, mint aminek mindenáron ellene kell állniuk, mivel nem az ő elgondolásaikat, nem az ő szentírásmagyarázatukat támasztotta alá.

A Krisztus tanításai az igazságnak azokat a drága köveit és ékszereit nyújthatták volna számukra, melyeket időközben szem elől tévesztettek. Ezeket a csodálatos, dicső ékszereket – melyek tőle származtak, melyeket ősatyáknak, látnokoknak és apostoloknak adott – Krisztus összegyűjtötte, beillesztette az örömüzenet keretébe, isteni ragyogásukat adva vissza nekik. Csakhogy a zsidók csökönyösek voltak. A maguk elgondolásai, a maguk szokásai, a maguk megszokott viselkedése voltak a bálványaik. Hajlandók lesznek-e feladni a félremagyarázásaikat, melyeket mint szent tanításokat tanítottak a népnek? Dehogyis lesznek! Hanem abban egyeztek meg, hogy a régi hagyományok mellett foglalnak állást. A gyakorlati istenfélelem tanításaival és tiszta igazságaival emberi hagyományaikat szegezték konokul szembe.

Krisztus azért tett csodákat, hogy isteni hatalmát nyilvánítsa ki – hogy munkája és küldetése tekintélyének szolgáljanak bizonyítékul. Ez Isten ügyintézésének a része volt, hogy elsöpörje előítéleteiket, valamint hitet ihlessen. Elérte-e vele a célját? Nem érte el. A zsidók áttörhetetlen falakkal vették körül magukat, egymást erősítve a behódolás ellen. Azokat a felhívásokat, melyeket Krisztus intézett hozzájuk, hogy higgyenek, és a megtérésre kérlelő intéseit „Mutass nekünk csodát!" mondással fogadták. Mikor Krisztus és az apostolok az igazság bizonyítására meggyőző érveket tártak eléjük, a zsidók nem voltak hajlandók meghallgatni, nem voltak hajlandók befogadni a világosságot. Jeleket és csodákat követeltek. Nem azért, hogy világosabb nézetük legyen az igazságról, hanem hogy eltereljék a hallgatók figyelmét a hirdetett igazság legkézenfekvőbb bizonyítékairól. Noha az Üdvözítő számos csodát tett a szemük láttára, ezek mégsem szolgáltak többé eszközül, hogy meggyőzzék őket az igazságról. Ha (más eszközökkel) nem tudták elfordítani a hallgatók gondolatait, akkor így vádaskodtak: „A Belzebubnak, az ördögök fejedelmének segítségével teszi ezeket a jeleket."

A szembeszegülésnek ez a szelleme található meg még azok között is, akik azt állítják, hogy hisznek a jelennek szóló igazságban. Krisztus örömüzenetének, tanításainak, leckéinek csak kevés hely jutott tapasztala-

tukban, de még azok igehirdetéseiben is, akik állítják, hogy hisznek az igazságban. Bármilyen kedvenc elmélet, bármi emberi elgondolás a lehető legfontosabbá növekedik és olyan szentté, mint az a bálvány, amely előtt mindennek meg kell hajolnia.

Kétségtelen, hogy ugyanez történt a galatákhoz írt levélben említett törvény elméletével. Bármi, ami ilyen kedvenc elméletté növi ki magát, bitorlóként elfoglalja a Krisztus helyét. Bármilyen eszmefuttatás, melyet annyira felmagasztalnak, oda helyeznek, hogy azáltal semmiféle világosság vagy bizonyíték helyet nem találhat az értelemben, a bálvány alakját ölti magára, melynek azután mindent feláldoznak. A galataiaknál említett törvény soha nem volt létfontosságú. Akik a régi tájékozódási pontok egyikének nevezik, azok azt sem tudják, miről beszélnek. Ez sohasem volt régi tájékozódási pont és soha nem is lesz. Azok az elmék, melyek ilyen visszatetsző módon felgerjedtek, és akik olyan gyümölcsöket teremnek, amilyeneket a minneapolisi összejövetel óta látunk, jól tennék, ha felvetnék maguknak a kérdést, hogy vajon a jó fa teremhet-e ilyen nyilvánvalóan keserű gyümölcsöt?

Az Istentől kapott igéből mondom: Akik annyira megvetették a sarkukat, hogy megvédjék a galatai törvény felőli elgondolásukat és helyzetüket, azoknak mintegy égő lámpással kell szívvizsgálatot tartaniuk, hogy felismerjék, milyen lelkület is tüzeli őket. Pállal mondom: „Kicsoda igézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak?" (Galata 3:1.) Micsoda ördögi csökönyösséget, micsoda konokságot tanúsítanak! A galatai levélben említett törvény nem aggaszt engem, hanem az igenis aggaszt, hogy vezető testvéreinknek nem kellene most a világosságnak és Isten Lelke nyilvánvaló bizonyságtételeinek való ellenállásnak ugyanazon a területén újra áthaladniuk, és mindent elvetniük, csak hogy így a maguk állítólagos elgondolásait és kedvenc elméleteit bálványozzák.

Kénytelen vagyok azt mondani, mivel a testvérek ilyen lelkülettel vannak és ilyen szellemről tesznek tanúságot, hogy Isten őrizzen engem a ti galatai törvényről alkotott elgondolásaitoktól, ha ezeknek az elgondolásoknak az elfogadása ennyire keresztényietlenné tenne a lelkületemben, szavaimban, tetteimben, mint amilyenek sokan voltak, akiknek pedig jobban kellene tudniuk. Nem látok itt semmiféle isteni jóváhagyást, hogy az kísérne titeket. Az Úr újra meg újra figyelmeztetett, hogy mi lesz a kö-

vetkezménye ennek a hadviselésnek, amit így szívósan fenntartanak az igazság ellen.

Az Úr közölte velem, hogy mindenkor hajlamosak vagyunk a tévedésre, hogy ha akár helyénvaló elgondolásokat vagy helyénvaló dolgokat is, de túlhangsúlyozunk. Ezek a nem létfontosságú nézetkülönbségek, ha megengedjük, hogy ennyire előtérbe jöjjenek, csökkentik azon álláspontjaink erejét, amelyeket azokon a megbízható, elengedhetetlen igazságokon kell megőriznünk, amelyek mint Isten különleges népét különböztetnek meg bennünket. A vallásos világban ez az a pont és időszak, amelyik megosztotta Isten hitvalló népét. A hit, a szeretet, az életszentség, az elengedhetetlen vonások, melyek igazi erőt kölcsönöznek a mai időknek szóló igazságnak. Ezek nyilvánvaló hiánya, annak jelentéktelen kicsinysége, amilyen Krisztusról való ismeretekkel sokan rendelkeznek, meg az, hogy milyen keveset hirdetjük Krisztus tanításait, súlyos tanúbizonyság a hetediknapi adventisták ellen.

Krisztus helytelenítése nyugszik rajtunk, a népén. Krisztus örömüzenete, szeretet és megfeszítése a botlás köve sokaknak, akik pedig vallják, hogy hisznek a jelen igazságban. Örökké csak megütköznek. „Embert helyeznek oda, ahol Istennek kellene lennie" – az Úr újra meg újra ezeket a szavakat intézte hozzám. Krisztus egyetlen egészséges áldozatot hozott, és ő lett az egyetlen közbenjáró és kizárólagos pap Isten és ember között. Álljon hát félre mindenki az útból, és mint Krisztus igájának hordozója, foglalja el az őt megillető helyet.

Jézus senkit sem tesz közbenjáróvá, sem pedig hogy bűnvallomásokat fogadjon el. Ő minden bűnöst arra szólít, hogy közvetlenül vele lépjenek kapcsolatba anélkül, hogy bárki halandó az Isten és ember közé ékelné magát. Jézus elfogad minden lelket, aki bízik az ő nevében, és meg fogja tisztítani őt minden erkölcsi szennytől, ha hisz abban, akit az Atya küldött el a világra.

A nevekre, formákra, elgondolásokra való hivatkozás és a kinyilatkoztatás meghamisítása félelmet keltett bennem népünkért. Krisztus szavai csendülnek fülünkbe: „Azt mondod, gazdag vagyok, meggazdagodtam, semmire sincs szükségem, és nem tudod, hogy nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen vagy." (Jelenések 3:17.)

Isten ezeknek az önhitt embereknek figyelmeztető üzeneteket küldött,

mégsem hajlandók hallgatni rájuk. Noha Szentlelke és bizonyságtétele által már régóta kérleli őket, mégsem hallgatnak rá. Ezt mondja nekik: „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, … fehér ruhákat… és szemgyógyító írt.” (18. vers) Ez az a vásárlás, mely a lehető legértékesebb lesz. Az Úr megmagyarázza, hogy miért intézett hozzájuk komoly felhívásokat, intéseket, figyelmeztetéseket. „Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: Légy buzgóságos azért és térj meg. Így az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok és ő énvelem.” (19-20. vers)

Isten őrizzen, hogy akik nagy világosságot és ismeretet nyertek, tulajdon rendszerüket tegyék meg mértéknek és ezt mondják: „Ha bárki bármi olyat vezetne be, ami ellenkezik elgondolásaimmal, az kétségkívül hamis tanítás.” Ezek elbizakodott emberi állításokat magasztalnak a legtisztább világosság fölé. A világosságot pedig – a mennyből küldött világosságot – sötétségnek kiáltják ki. Ami meg az Isten ereje és bölcsessége lenne számukra, azt elutasítják. „Az Úr annak jelenti ki titkait, aki féli őt.” (Zsoltárok 25:14.)

A szüntelen a galatai törvényen való rágódás azzal karöltve, hogy nem hirdetik jól kivehető vonalakban a Jézus Krisztus örömüzenetét, félrevezeti a lelkeket. Népünk érthetetlen módon elhanyagolja, hogy a megfeszített Krisztust hirdesse. Sokaknak, akik állítják bár, hogy hisznek az igazságban, nincsen tapasztalati ismeretük a Krisztusba vetett hit felől. Pedig az igehirdetésnek ez az elhanyagolt része az, ami a lélekmentés nagyszerű eszközének bizonyulna, meg annak, hogy az életszentségnek ahhoz a magas mértékéhez vezessen, amire minden gyülekezetnek szüksége van, hogy élő és életerős gyülekezetté váljék.

Jelenleg az összes gyülekezetben bizonytalanság uralkodik. Alig néhány ember terjeszt világosságot, alig néhányan vannak, akik élő kövek lennének. A megtéretleneknek arra van szüksége, hogy Krisztust magasztalják fel előttük, hogy azáltal fejezze ki szeretetét a bukott ember iránt, hogy életét adja, hogy megmentse őket az örök romlástól. Kijelentem nektek, hogy akik vallják, hogy hisznek az igazságban, feltétlenül meg kell térniük, mert hiszen most vétkeikben és bűneikben holtak. (Efézus 2:1.)

Az igeszolgálatban feltétlenül életadó erőnek kell rejlenie. Életet kell önteni a hittérítőkbe minden helységben, hogy úgy menjenek előre, hogy

határozott hangot hallatnak harsonáikon. Menny-küldötte, álomból felrázó hatalommal kell előre menniük, azzal a hatalommal, mely egyedül a Jézus Krisztus hirdetésében található – Krisztus szeretetének, megbocsátásának, kegyelmének hirdetésében. Minden léleknek el kell fogadnia a hit általi megigazulást, mégpedig nem valamely élettelen, holt elgondolás, hanem az örömüzenetben kifejezett igazság szerint. Krisztus az, akire szükségünk van. Krisztus az, akire minden bűnösnek szüksége van. Őt hirdessük tehát Lélekkel és hatalommal – Krisztus megalázkodását, szelídségét, nyomorban eltöltött, alázatos életét, hogy így Ádám minden fia és lánya gazdag lehessen. Krisztus értünk hozott áldozatként halt meg, majd feltámadt a halálból, felszállt a mennybe, és ott közbenjár az emberért, hogy eljuttassa az embert, hogy meggyőzze az embert, hogy higgyen abban, akit az Atya küldött.

Rengeteg olyan igehirdetést hallottunk, amelyik nem illatozott a Krisztus érdemeitől és életszentségétől, isteni jellemétől, így az örömüzenet, ahogyan azt hirdették, nem győzi és nem téríti meg a lelket. „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz Őbenne, el nem vesszen, hanem örök élete legyen.” Elidőzhetünk minden egyes bűn megbüntetésén, és a bűnösöket sújtó büntetések szörnyűségén, ez mégsem olvasztja, mégsem lágyítja, mégsem csillapítja le a lelket.

Azt hirdessük lelkesedéstől lángoló szavakkal, hogy hogyan hárította át Isten a bűnös ember büntetését az ártatlanra, mégpedig Isten Fiára, hogy az embernek mindenható védelmezője legyen, aki a bűnös szószólója. Azért tette volna ezt Isten, hogy az ember tovább tudjon bűnözni és hogy a bűneiben mentse meg őt? Jaj, dehogy! A bűn az a borzalmas valami, amire nem volt orvosság. Krisztus vállalta hát magára a büntetést, hogy az embernek a Krisztusba vetett hit által élete lehessen. A bűnös szíve meg fog így olvadni ettől; ez az üzenet meghódítja a lelket.

<<< vissza a 8. tanulmányhoz

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 113-115. (A HIT PRÓBÁJA-részlet)

Ábrahám nem kételkedett az ígéretben, hogy fiúgyermeke születik, de nem várta meg, hogy Isten szava a maga idejében és módján teljesedjék. Isten várt, hogy Ábrahám hitét próbára tegye; ő azonban nem állta ki a próbát. Sára, mivel lehetetlennek tartotta, hogy idős korában gyermeke szülessen, azt javasolta, hogy Ábrahám vegyen magának a szolgálóleányok közül második feleséget, s így Isten szándéka megvalósulhat. A többnejűség annyira általánossá vált, hogy már nem tartották bűnnek, de változatlanul Isten törvényének áthágása volt, a családi kötelék szentségére és békéjére nézve pedig végzetes. Ábrahám Hágárral kötött házassága csak bajt hozott, nem csupán saját otthonára, hanem a következő nemzedékekre is.

Hágár új helyzetében, mint Ábrahám neje, azt remélve, hogy a tőle származó nagy nép ősanyja lesz, gőgössé vált, és megvetően bánt úrnőjével. Kölcsönös féltékenység dúlta fel az egykor békés otthont. Ábrahám kénytelen volt mindkét asszony panaszát meghallgatni, de a legjobb akarattal sem állíthatta helyre közöttük az összhangot. Noha Sára komoly kérlelésére vette feleségül Hágárt, most éppen ő illette szemrehányásokkal Ábrahámot, mint vétkes felet. Versenytársát száműzni akarta, azonban Ábrahám tiltakozott ellene, mert a várandós Hágár volt reményei szerint az ígéret fiának leendő anyja. Hágár mindazonáltal Sára szolgálója volt, tehát Ábrahám úrnője kezére bízta. Hágár gőgje nem tűrhette úrnője rideg bánásmódját, melyet pedig éppen ő hívott ki arcátlan magatartásával. „Nyomorgatta azért Szárai, és az elfutott őelőle."

Hágár a sivatag felé tartott, és miközben elhagyottan, magányosan egy forrás mellett lepihent, az Úr angyala jelent meg neki, emberi alakban. „Hágár, Szárai szolgája!" – így szólította meg, hogy emlékeztesse helyzetére és kötelességére, s figyelmeztette: „Térj meg a te asszonyodhoz, és alázd meg magad az ő kezei alatt." A dorgálásba azonban vigasztalás is vegyült: „Meghallotta Isten a te nyomorúságodat. Felettébb megsokasítom a te magodat, hogy sokasága miatt megszámlálható se legyen." Azután azt a parancsot kapta, hogy a gyermek neve Ismáel legyen, hogy

mindig Isten kegyelmére emlékeztesse, mert „Isten meghallgat” (I. Móz. 16:9–11).

Amikor Ábrahám közel százéves volt, az Úr megismételte ígéretét, hogy fiat ad neki, mégpedig azzal, hogy feleségétől, Sárától születik majd az örökös. Azonban Ábrahám nem értette az ígéretet. Gondolatai Ismáelre terelődtek, abban a hitben, hogy Isten kegyelmes tervei általa valósulnak majd meg. Fia iránti szeretetében így kiáltott fel: „Vajha Ismáel élne teelőtted!” (I. Móz. 17:18) Ismét elhangzott az ígéret, mégpedig félreérthetetlenül: „Kétség nélkül Sára, a te feleséged szül néked fiat, és nevezd annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemetővele.” Isten azonban még az atya imáját is meghallgatta: „Ismáel felől is meghallgattalak. Íme megáldom őt… és nagy néppé teszem őt.” (I. Móz. 17:19–20)

Legdrágább reménységük, Izsák születése, az egy életen át tartó várakozás beteljesülése boldogságot hozott Ábrahám és Sára sátraiba. Hágár számára viszont dédelgetett tervei összeomlását jelentette. A közben ifjúvá serdült Ismáelt a táborban eddig mindenki Ábrahám örökösének és az utódainak ígért áldások birtokosának tekintette. Most hirtelen mellőzni kezdték; és csalódásukban anya és fia gyűlölettel fordultak Sára gyermeke felé. Az általános boldog öröm csak szította féltékenységüket, míg Ismáel végül arra vetemedett, hogy nyíltan gúnyolta Isten ígéretének örökösét. Ismáel lázadó hajlamában Sára felismerte az örökös viszálykodás forrását, és Ábrahámhoz fordult, sürgetve, hogy Hágárt és Ismáelt távolítsa el a táborból. A pátriárkát kétségek gyötörték. Hogyan is száműzhetné fiát, Ismáelt, akit még mindig gyengéden szeretett? Kétségbeesésében Istenhez fordult tanácsért. Az Úr egy angyal által utasította, hogy teljesítse Sára óhaját; Ismáel vagy Hágár iránt érzett szeretete nem szabad, hogy visszatartsa, mert csak így állíthatja helyre családja békéjét és boldogságát. Az angyal azonban még azt a vigasztaló ígéretet is hozta, hogy noha Ismáel távol lesz az atyai háztól, Isten nem feledkezik el róla; életét megőrzi és egy nagy nemzet származik majd tőle. Ábrahám engedelmeskedett az angyal szavainak, de súlyos gyötrelmek kínozták. Atyai szívére kimondhatatlan teher nehezedett, amikor házából Hágárt és fiát elküldte.

Az Ábrahámnak adott utasítás a házasság szentségére vonatkozóan örök időkre szóló tanítást foglal magában. Kimondja, hogy még nagy áldozatok árán is gondosan kell őrködni e kapcsolat jogai és boldogsága

felett. Ábrahám egyetlen igaz felesége Sára volt, házastársi és anyai jogait senki sem oszthatta meg vele. Tisztelte férjét, és e tekintetben az Újszövetség mint tiszteletre méltó példaképet említi. Sára nem akarta, hogy Ábrahám szeretete más nő felé is irányuljon, és az Úr nem feddte meg őt azért, hogy vetélytársa eltávolítását kérte. Mindketten, Sára és Ábrahám, kételkedtek Isten hatalmában, és ez a hibájuk vezetett a Hágárral kötött házassághoz.

<<< vissza a 9. tanulmányhoz

10. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 1. KÖTET, 612-620. (SZÚR-VÁG)

Gyakran használják ezt a kifejezést azok modorára és szavaira, akik helytelenek, vagy akiket helytelennek vélnek. Helyesen alkalmazott ez azokra, akiknek nem kötelessége dorgálni a helytelenségeket a gyülekezetben, mégis készek erre elhamarkodott, kíméletlen módon. Másrészt helytelen azokra alkalmazni, akiknek kifejezetten kötelessége megróni a helytelenségeket. Az ilyenek szívükön viselik a mű terhét, s a drága lelkek iránti szeretet által kényszerítve érzik magukat, hogy hűségesen intsenek.

Az elmúlt húsz év folyamán az Úr időről-időre megmutatta nekem, hogy ő minősítette férjemet a tévelygők hű megrovására, őrá helyezte ezt teherként, s ha elmulasztaná kötelességét e téren, az Úr helytelenítését hívná ki magára. Sosem tekintettem ítéletét csalhatatlannak, sem szavait ihletettnek, de mindenkor minősítettebbnek tartottam őt e feladatra, mint bárki mást a lelkészek közt, hosszú tapasztalata miatt, és mert láttam, hogy különös elhívatása volt erre, és rendkívül rátermett volt a feladatra. Azért is mert sok esetben, mikor fellázadtak ítélőképessége ellen, az Úr megmutatta nekem, hogy férjem helyesen ítélt az ügyben, és helyes modorban dorgált.

Az elmúlt húsz évben a megdorgáltak és a megdorgáltakkal érzők, megengedték maguknak a vádló lelkületet férjem iránt, ami jobban leterhelte őt, mint bármi más a kíméletlen terhek közül, melyeket igazságtalanul ráraktak. Mikor összeroskadt terhei alatt, sok megdorgált örvendezett, és

mert rosszul értették cikkemet (1865. december 25.) sokan megnyugodtak, gondolva, hogy az Úr ezúttal őt fenyítette meg szúrás és vágásáért. Holott ez tévedés. Semmi ilyet sem láttam látomásban. Hogy testvéreim tudhassák, hogy mit láttam férjem esetéről, idézem férjemnek írt, és a látás utáni napon átadott írást.

1865. december 25-én látomásban az Úr megmutatta szolgájának, férjemnek, White Jakabnak esetét. Az Úr elfogadta megalázkodását s lelkének töredelmét ő előtte, bűnvallomását, hogy nem szentelte magát az Úrnak, s bűnbánatát viselkedésének tévedéseiért és hibáiért, mely oly sok bánatot és levertséget okozott neki hosszas betegsége alatt.

Az Úr közölte, hogy legsúlyosabb hibája meg nem bocsátó lelkülete volt azok iránt a testvérek iránt, akik ártottak tekintélyének Isten Ügyében, s helytelen eljárásukkal súlyos szenvedéseket okoztak neki. Nem volt oly szánakozó és irgalmas mint mennyei Atyánk tévelygő, bűnös, megtérő gyermekei iránt. Mikor akik a legnagyobb szenvedést okozták neki, elismerték gonoszságukat, nem tudott szívből és teljesen megbocsátani, s nem tekintette őket testvéreinek. De noha a helytelenségből kigyógyultak Isten előtt, férjem olykor piszkálgatta lelkén a sebet, s a múltra hivatkozva engedte, hogy elmérgesedjék, boldogtalanná téve őt. Mivel a múltban oly sokat szenvedett azért, amit szerinte el lehetett volna kerülni, ez arra vezette, hogy zúgolódó szellemet melengessen testvérei és az Úr ellen. Így újra élte a múltat, a próbákat – melyeknek feledésbe kellett volna merülniük – hogy hálátlan, céltalan visszaemlékezéssel keserítette őt. Nem mindig élt benne szánakozás és a szeretet, melyet gyakorolnia kellett volna a Sátán kísértései alatt elbukott szerencsétlenek iránt. Ők voltak a valódi szenvedők, a vesztesek, nem férjem, amíg Krisztus lelkületével állhatatos marad. Mikor ezek a testvérek kezdték belátni tévedéseiket, csak kemény harccal, alázatos vallomásokkal tudtak elverekedni, a világosságig. Sátánnal kellett megvívniuk, s legyőzni tulajdon, kevély szellemüket, tehát segítségre volt szükségük a világosságban állóktól, hogy kivezessék őket vak, csüggedt állapotukból, ahol reménykedhettek, és erőt nyerhettek, sarkuk alá taposni Sátánt.

Láttam, hogy férjem túl követelőző volt azokkal, akik gonoszkodtak, s megsebezték őt. Elégedetlen szellemet melengetett, ami a tévelygőnek nem vált javára, s csak boldogtalanná tette szívét, alkalmatlanná Isten

békéjének lakása számára, mely mindenben hálaadásra késztette volna őt. Az Úr megengedte, hogy elkeseredjék a maga tévedései, hibái felől, s csaknem reménytelennek tekintse a bűnbocsánatot. Nem mert bűnei oly súlyosak voltak, hanem, hogy megtapasztalja azok keserű élményét, hogy mily fájdalmas és gyötrelmes lenne Isten megbocsátása nélkül, és megértse az írást: „Ha nem bocsájtjátok meg az embereknek, amit ellenetek vétkeznek, mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti bűneiteket." Láttam; hogy ha Isten oly követelőző lenne, mint mi vagyunk, s úgy bánna velünk, mint mi bánunk egymással, valamennyien kilátástalan csüggedésbe taszíttatnánk.

Láttam, hogy Isten azért engedte meg, hogy lesújtottság érjen bennünket, hogy megtanítson minket arra, amit nem tanultunk volna meg ilyen rövid idő alatt. Az ő akarata volt, hogy …-ba menjünk, mert tapasztalatunk enélkül nem lenne alapos. Azt akarta, hogy lássuk be, s jobban érezzük meg, hogy lehetetlenség azoknak, akik engedelmeskednek az igazságnak és megtartják parancsolatait, hogy kötelességük felőli megygyőződésük szerint éljenek, s egyesüljenek a vezetőkkel …-ban. Ami az Istennek tett szolgálatot illeti, a két fél elvei, nem elegyedhetnek jobban, mint az olaj és a víz. Csakis a legártatlanabb értelmű, s a legönállóbb, aki gondolkodni és cselekedni tud magáért, Isten félelmét tartva szemük előtt, s őbenne bízva, az tud huzamosabb ideig biztonságban …-ban maradni. Akik erre nem képesek, azoknak ne tanácsoljuk az oda menést, mert meg fogják zavarni gondolkodásukat Sátántól eredő, sima szavaikkal és álokoskodásukkal.

Az Isten szolgálata és a vallásos élet felőli befolyásuk és tanításaik egyenes ellentéte Üdvözítőnk és tanítványai tanításainak. Tanításuk és példamutatásuk leszállítja az istenfélelem mértékét, azt állítva, hogy nem kell, bánkódnunk bűneink miatt, sem elkülönülnünk a világtól, hogy Krisztust kövessük. Hanem a világiak közé elegyedhetünk, és részt vehetünk élvezeteikben. Ezek a vezetők nem bátorítják követőiket, hogy imádkozó lelkülettel, józansággal és Istenre támaszkodással kövessék Jézus életét. A lelkiismeretes gondolkodású és szilárdan Istenben bízónak félannyira sem válik javára az a hely, mint azoknak, akik megbíznak az intézmény vezetőinek vallásos elveiben. Az előbbinek ellen kell állnia az ottaniak legtöbb vallásos elvének, mindent megrostálva, amit hallanak, nehogy Sátán

elámítsa őket, s nehogy föléjük kerekedjék.

Láttam, hogy ami a betegséget és gyógykezelést illeti, ez az egészség intézet a legjobb az Egyesült Államokban. A vezetői mégis emberek csupán, és ítéletük nem mindig helytálló. A vezető orvos azt akarja elhitetni betegeivel, hogy tökéletes az ítélőképessége, akár Isten ítélőképessége. Istenként magasztalja magát, s nem az Urat dicsőíti egyedüli támaszaként. Akik nem bíznak Istenben, aki nem ismeri fel a szentség szépségét, vagy a keresztény keresztviselő életét, annak jobban javára válik az intézet, mint bármely más egészséghely az Egyesült Államokban. A hely nagy sikerének titka a vezetők ellenőrző hatalma a betegek értelme felett.

Láttam, hogy férjemnek és nekem nem válna annyira javára a hely, mint a halott lelki életű és hitű embernek. Az angyal így szólt: „Istennek nem terve, hogy különleges célra, külön feladat végzésére kiszemelt választott szolgáit bárki ellenőrizze, mert ez egyedül az ő joga." Isten angyalai őriztek bennünket, míg ott voltunk. Körülöttünk tanyáztak, óráról-órára védtek bennünket. De eljött az idő mikor nem válhattunk javukra, s ők sem a mi javunkra. Akkor a világosság felhője, mely velünk jött, eltávozott, s csak az eltávozásban és a testvérek közé menésben, Rochesterbe leltünk nyugalmat, ahol a világosság fellege nyugodott.

Láttam, hogy több okból Isten akarata, hogy …-ba menjünk. Ott tartózkodásunk alatti állásfoglalásunk, a buzgó imák, melyeket felajánlottunk, nyilvánvaló Istenben bízásunk, derűnk, bátorságunk, reményünk s hitünk, mellyel az Úr ihletett bennünket lesújtottságunkban, áldásos hatást tett, s bizonyság volt mindenkinek, hogy a keresztségnek olyan erő és boldogság forrása van, mely az élvezetek szerelmeseinek idegen. Isten helyhez segített mindenki szívében, aki befolyásos volt …-ban. S a jövőben, amint az ott levő betegek szétszóródnak lakóhelyükre, munkásságunk ismét figyelmükbe, előterébe jön, s ha támadnak bennünket, többen védelmünkre fognak kelni. S ismét az …-ba menéssel az Úr javunkat akarta a tapasztalattal, melyre nem tettünk volna szert Battle Creekben, szerető testvéreink körében. El kellett különülnünk tőlük, nehogy az Úr helyett rájuk támaszkodjunk; egyedül őbenne bízzunk. Csaknem teljesen elkülönülten Isten népétől, le lettünk rázva minden földi támaszról, s egyedül Istenre támaszkodhattunk. Ezzel olyan tapasztalatokat szereztünk, melyben nem részesültünk volna, ha nem megyünk …-ba.

Mikor férjem bátorsága és reménye ingadozni kezdett, senkinek sem lehettünk javára ott, s nekünk sem lett volna javunkra a további maradás. Az volt Isten akarat, hogy férjem, ereje fogytán, ne maradjon ott, hanem gyönge állapotában testvérei közé menjen, akik segíthetnek neki elesettségében. Míg lesújtottságunkban Isten népétől elváltan voltunk, módunkban állt elmélyedni, gondosan felülvizsgálni életünket, meglátnunk hibáinkat és helytelenségeinket, megalázkodnunk Isten előtt, s bűnvallomással és gyakori, buzgó imával keresni arcát. Míg mások terheit hordozva, és sok gondtól leterhelten fáradoztunk, lehetetlen volt időt találnunk megtanulni a leckéket, melyeket meg kellett tanulnunk. Akkor az Úr közölte velem, hogy míg ott tartózkodtunk, Isten nem tudta megdicsőíteni nevét népe imáinak meghallgatásával, és imáikra feleletül, férjem meggyógyításával. Úgy nézett volna ki, mintha az Úr egyesítené hatalmát a sötétség hatalmával. Férjem meggyógyítása örömül szolgált volna az Úrnak, de az ottani orvosok maguknak tulajdonították volna az Istent megillető dicsőséget.

Az angyal így szólt: „Szolgája meggyógyításával Isten fog megdicsőülni. Isten hallja szolgái könyörgését. Karja lesújtott szolgája alá nyúl. Isten betege Ő, s betegsége ellenére el kell oszlatnia félelmeit, aggodalmait, kételyeit és hitetlenségét, és nyugodtan a mindenható, de mégis irgalmas Istenben bízni, aki szánja, szereti őt és gondoskodik róla. Csatákat kell megvívnia az ellenséggel, de vigasztalja a tudat, hogy az ellenségnél erősebb oltalmában van, így nem kell rettegnie. Hittel támaszkodjék a bizonyítékokra, melyeket Isten jónak látott nyújtani, s akkor őbenne dicsőségesen győzedelmeskedni fog."

Láttam, hogy Isten olyan tapasztalatban részesít, mely igen értékes lesz számunkra a jövőben munkájában. Komoly időket élünk a történelem végső eseményei között, s Isten népe aluszik. Fel kell ébredniük, s jelentősebb haladást elérniük, megjavítva életmód, táplálkozás, öltözködés, munkálkodás és pihenés szokásaikat. Mindezekben Istent kell megdicsőíteniük, készen állniuk csatába ereszkedni erős ellenségünkkel, s örvendezni a drága győzelmeknek, melyeket Isten tart készenlétben, mindazok számára, akik mértékletesek mindenben, miközben romolhatatlan koronáért küzdenek.

Láttam, hogy Isten most készíti fel férjemet, hogy végezze a javulás,

megújulás komoly szent munkáját népe körében. Fontos, hogy lelkészeink oktassanak a mértékletes életre. Mutassanak az összefüggésre a táplálkozás, munka, pihenés és öltözködés, valamint az egészség fenntartása között. Az utolsó idők igazságában hívői tegyenek valamit e téren. Hiszen ez őket is érinti, s Isten elvárja tőlük, hogy komolyan vegyék ezt a megújulást. Nem lesz elégedett útjukkal, ha közönyösen veszik ezt a kérdést.

A gyomorral való visszaélés, az étvágy bűnös kielégítése által, sok gyülekezeti pletyka gyümölcsöző forrása. A mértéktelenül és ésszerűtlenül táplálkozók és dolgozók ésszerűtlenül is beszélnek és cselekszenek. A mértéktelen ember nem lehet türelmes ember. Nem kell szeszesitalt fogyasztani, hogy valaki mértéktelen legyen. A mértéktelen evés, a gyakori evés, a túl sok evés, a nehéz, egészségtelen ételek fogyasztása elpusztítja az emésztőszervek egészséges működését, ártalmas az agyra, megrontja a gondolkodást, megakadályozza az ésszerű, megfontolt, egészséges gondolkodást és cselekvést. S a gyülekezeti fegyelmik gyümölcsöző forrása is. Tehát, hogy Isten népe Istennek tetsző állapotban legyen, ahol meg tudják dicsőítem őt testükkel és lelkükkel, melyek az övéi, akkor odafigyelve és lelkesedéssel meg kell tagadni étvágyuk bűnös kielégítését, és mindenben mértékletesnek lenni. Akkor meg tudják érteni az igazságot annak szépségében és világos voltában, és meg tudják valósítani életükben is, s okos, bölcs, higgadt, egészséges gondolkodásukkal nem adnak alkalmat hitünk ellenségeinek az igazság ügyének gyalázására. Isten elvárja az igazság hívőitől, hogy tegyenek rendkívüli, szívós erőfeszítést, hogy a lehető legjobb állapotba jussanak testi egészségük terén, hiszen komoly és fontos feladat áll előttük. Ehhez egészséges test és értelem szükséges, mint az egészséges lelki élet a lelki haladáshoz a keresztény életben és a megszentelődésben fejlődéshez, mint a kéz vagy a láb a test számára. Isten elvárja népétől, hogy tisztítsa meg magát a test és lélek minden szennyétől, és az Úr félelmében tökéletesítsék megszentelődésüket. Akik közönyösek és kimentik magukat ez alól a kötelesség alól azt várva, hogy az Úr végezze értük, amit tőlük vár el, hogy megtegyék magukért, ez esetben, mikor a föld szelídjei, akik igazságot cselekedtek, elrejtetnek az Úr haragjának napján, ezeket híjával fogja találni.

Az Úr közölte, hogy ha Isten népe nem feszíti meg erejét, hanem tétlenül várja a felüdülést, hogy rájuk szálljon, és eltávolítsa hibáikat, s he-

lyesbítse tévedéseiket; ha arra támaszkodnak, hogy az tisztítsa meg őket a test és a lélek minden szennyétől, s alkalmassá tegye őket a harmadik angyal hangos kiáltásában való részvételre, akkor híjával találtatnak. A felüdülés, vagyis Isten ereje csak azokra száll, akik elkészítették magukat erre, végezve az Isten által rájuk bízott feladatot; nevezetesen, megtisztítják magukat a test és lélek minden szennyétől, Isten félelmében tökéletessé téve megszentelődésüket.

Az Úr közölte, hogy némely szempontból férjem esete hasonló a felüdülést várókhoz. Ha arra vár, hogy Isten hatalma szálljon testére, hogy érezze, hogy meggyógyította, mielőtt hite szerint erőfeszítést tenne, mondván, hogy mikor az Úr meggyógyít, hinni fogok, és ezt és ezt teszem, akkor tovább várhat, nem fog változást látni, mert az Úr ígérete csak azokon valósul meg, akik hisznek, majd hitük szerint cselekszenek. Láttam, hogy hinnie kell Isten szavában. Ígéretei neki szólnak, hogy igényelje, és azok soha, soha csődöt nem mondanak. Hittel kell hozzá fordulnia, arra a bizonyítékra támaszkodva, melyet Isten jónak látott nyújtani, s fáradozzék, amennyire tud, míg csak egészséges nem lesz. Az angyal így szólt: „Isten fenn fogja tartani őt. Hitének cselekedetek által kell tökéletessé válnia, mert a hit magában halott. Cselekedeteknek kell életben tartani azt. Az élő hit mindig tettekben nyilatkozik meg."

Láttam, hogy férjem vonakodna hite szerint erőfeszítéseket tenni. Esete felőli félelme és aggodalma félénkké tették őt. Látszatra tekint, testének kellemetlen érzeteire. Az angyal így szólt: „Az érzet nem hit. A hit egyszerűen szaván fognunk Istent." Láttam, hogy Isten nevében és erejével férjemnek ellene kell állnia a betegségnek, s akaratával felülemelkedni érzetein. Izráel Istenének nevében és erejével érvényt kell szereznie szabadságának. Szűnjék meg magáról beszélni és gondolkodni. Amennyire csak tud, legyen vidám, boldog.

*****

1865. december 25-én láttam, mint már sok ízben azelőtt, hogy F. vén sokszor tévedett, és sokat ártott a hirtelen, nyers viselkedésével azok iránt, akiket tévedni vélt. Gyakran azt látta, hogy munkája új mezőkön volt, hogy mikor ki kellett volna vezetni a csoportot a jelen igazságra, másokra hagyja a nevelésük, fegyelmezésük feladatát. Magatartása elhamarkodó lelkületéből fakadva, a türelem s megfontoltság hiánya, alkal-

matlanná teszi őt a munkára. Át fogom adni a bizonyságtételt, melyben részesültem, F. testvérnek, melyet 1865 december 26-án írtam, megmutatni, amit láttam esetéről. S mivel a bizonyság jó része általános érvényű, s mert a testvér mit sem változtatott útján, és nem válaszolt rá, csak azt mondta, hogy férjem megrovásban részesült a szúrásért és vágásért. Megállapítom itt, hogy a következő bizonyságtétel további célja az, hogy testvéreink jobban megértsék, hogy F. testvér munkája az új mezőkön van, s nem helyezhetnek kísértést útjába, hogy elhagyja munkáját, sürgetve őt, hogy fáradozzék itt is, ott is a gyülekezetek közt, vagy telepedjen le itt, vagy ott.

<<< vissza a 10. tanulmányhoz

11. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 2. KÖTET, 133-136. (AZ IGAZI SZERETET)

Az igazi szeretet nem elsöprő, tüzes, féktelen szenvedély. Ellenkezőleg. Nyugodt és•mély érzés. Túltekint a külső megjelenésen, és csak a belső érték vonzza. Az igaz szeretet bölcs és körültekintő, odaadása pedig valóságos és tartós. Isten az élet napi eseményeivel vizsgáztat és próbál bennünket. Az apróságok árulják el a szív milyenségét. Apró figyelmességek, az élet számos jelentéktelen eseménye, s a szívből fakadó előzékenység építi, mint megannyi tégla, a boldogságot. A nyájas, bátorító, szeretetteljes szavak elhanyagolása, az élet apró előzékenységeinek hiánya teszik elviselhetetlen teherré a boldogtalan életet. Végül mindnyájan rájövünk, hogy a mennyei feljegyzés zöme a körülöttünk élők javára és boldogságuk érdekében tett lemondásokból áll. Az is napvilágra jön majd, ha csupán magunkkal törődünk, tekintet nélkül mások boldogságára és jólétére. Az sem kerüli el mennyei Atyánk figyelmét.

B. testvér! Az Úr fáradozik érted, s meg fog áldani, és erősíteni a helyes úton. Eddig megértetted az igazság elméletét. Most pedig sajátíts el mindent, amit csak tudsz, az Isten akarata és munkája felől, hogy fel tudj készülni felelősségteljesebb állás betöltésére, ha az Úr – látva, hogy azzal dicsőítené meg leginkább a nevét, – erre felszólítana. Neked még előbb

lelki életre kell éledned. Eddig nagyon meggondolatlanul viselkedtél, túlságosan kihatnak rád a körülmények. Isten meg akar erősíteni, kiegyensúlyozottá, megállapodottá tenni, ha attól kérsz őszintén és alázatosan bölcsességet, aki sosem téved, s aki megígérte, hogy nem kérnéd hiába tőle.

Mikor másokat tanítasz, veszély fenyeget, hogy rövid tapasztalatodhoz képest túl hangsúlyozottan szólsz. Te magad ugyan egyetlen pillantással felméred a helyzetet, könnyen megérted a dolgok állását. Másoknak azonban nincs ilyen képességük, nem tudnak nyomon követni. Mégsem akarsz türelmesen, nyugodtan várni rájuk, hogy azok is mérlegeljék az érveket, akik nem fogják fel oly gyorsan a dolgokat, mint te. Veszély fenyeget, hogy nyomást gyakorolsz másokra, hogy máris úgy lássanak, mint te, rögtön magukévá tegyék lelkesedésedet, és belássák a tettek szükségességét, mint ahogy te belátod. Ha meg nem sikerül, amit akarsz, veszély környékez, hogy elcsüggedj, nyugtalankodj, és máshová kívánkozzál. Messze kerüld el a gáncsoskodást, az erőszakoskodás szellemét. Tartsd távol magadat mindennemű vádaskodó lelkülettől. Nem Istennek tetsző, ha nagy tapasztalattal rendelkező szolgái közül bárkiben ez a szellem található. Helyes, ha alázat és belső szépség díszíti a fiatalt, ha lobogó lelkesedés lángol lelkében. De nagyon visszataszító, sőt undorító, ha elhamarkodó, túlbuzgó és megbélyegző lelkület nyilvánul meg olyan fiatalokban, akiknek alig néhány éves tapasztalat áll a háta mögött. Semmi olyan sebesen meg nem semmisíti jó munkáját, mint ez a viselkedés. A türelem, jóság, gyöngédség, hosszútűrés, mindent remélés, haragra nem gerjedés, mindent eltűrés, mindent elviselés – eme gyümölcsök teremnek a szeretet nemes, mennyei eredetű fáján. Ez a fa, ha öntözik, örökzöldnek bizonyul. Ága nem szárad el, levele nem fonnyadozik. Ha folyvást a menny harmata öntözi, hervadhatatlan és örök marad.

Roppant hatalom a szeretet; elvében szellemi és erkölcsi erő rejlik, melyet lehetetlen elválasztani tőle. A gazdagság hatalma megrontásra, pusztításra hajlik. Az erőszak hatalma bántalmazni képes. De a tiszta szeretet kitűnősége és ereje abban rejlik, hogy jót, és csakis jót tesz. Bármit végzünk is tiszta szeretetből, ha mégannyira jelentéktelen és megvetendő az emberek szemében, akkor is tökéletesen gyümölcsöző, mert Isten többre becsüli, amit szeretettel teszünk, annál, hogy mennyit teszünk. A szeretet Istentől ered. A megtéretlen szívből nem jöhet, nem növekedhet

ez a mennyei növény, mert csak ott él és virul, ahol Krisztus uralkodik.

A szeretet nem tud tétlenül élni. Minden tette csak növeli, erősíti, kiterjeszti a szeretetet. Ahol az érvek és a tekintély semmire sem mennek, a szeretet ott is győzedelmeskedik. A szeretet nem haszonleső, még csak jutalmat sem vár fáradozásáért. Isten mégis azt rendelte, hogy a szeretet minden tettének jelentős nyereség legyen az eredménye. A szeretet, bár szétáradó és csöndes a működése, mégis hatalmasan céltudatos, hogy súlyos gonoszságokat győzzön le. Hatása csillapító és átalakító, ezért ott is megragadja a bűnös életét, megérinti a szíveket, ahol más módszer eredménytelen. Bármily hatásos is a latba vetett szellemi képesség, tekintély, vagy erő, ha nem párosul szeretettel, a bűnösök várakozó, elutasító álláspontra helyezkednek, ellenállásuk pedig egyre erősödik. Jézus a béke fejedelme volt. Azért jött a világra, hogy legyőzze az ellenállást és a tekintélyt. Rendelkezésére állt ugyan a bölcsesség és az erő, a gonosz legyőzéséhez mégis a szeretet bölcsességét és erejét használta. Semminek se tűrd, hogy elvonja figyelmedet jelenlegi munkádtól, míg az Úr jónak nem látja más feladatot bízni rád egyazon területen. Ne kergesd a boldogságot, mert amíg keresve keresed, sosem találod. Tégy eleget kötelességednek. Végezz mindent megbízhatóan, és öltsd magadra az alázatot.

„Amit akartok, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal." Az ilyen út gyümölcsei áldott eredményekben válnak láthatóvá. „Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek." Erős rugók ezek, s arra kell késztetniük minket, hogy tiszta szívvel, odaadón szeressük egymást. Krisztus a példaképünk, aki szertejárt, jót tett, mások áldására élt. A szeretet megszépítette, megnemesítette valamennyi tettét. Nem azt kötötte lelkünkre, hogy magunkkal tegyük, amit akarunk, hogy velünk tegyenek. Hanem másokkal tegyük, amit szeretnénk, hogy tegyenek velünk. Amilyen mértékkel mérünk, mindig azt kapjuk vissza. A tiszta szeretet közvetlen őszinteséggel fáradozik, s e cselekedetek bármi más elvtől megkülönböztethető. A tekintély szeretete, s a nagyrabecsülés utáni vágy rendezett életet, s kifogástalan viselkedést eredményezhet. A magunk nagyrabecsülése a gonoszság látszatának elkerülésére vezethet. Önző ember is végezhet bőkezű tetteket, elismerheti a jelen igazságot, kívül alázatos és megnyerő lehet. Indítékai mégis félrevezetők és tisztátalanok maradhatnak. Az ilyen szívből fakadó tettek híjával lehetnek az

élet illatának, s a megszentelődés gyümölcsének, mert hiányoznak belőle a tiszta szeretet elvei. Ápoljuk és műveljük hát a szeretetet, mert Isten árasztja szét benne az áldását.

<<< vissza a 11. tanulmányhoz

12. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 2. KÖTET, 50-55. (CSÍPŐS NYELVEK)

F. testvér szívén viselte-viseli az Isten ügyét de túlságosan szívére vette a dolgokat, és sok olyan terhet vállalt magára, amit nem kellett volna. Ezért egészsége megsínylette az ügyeket. Olykor túlzó megvilágításban látta a dolgokat; szerette volna, ha mindenki egyetért vele. De mert a többiek nem az ő szemével néztek, csaknem leroskadt a teher alatt. Nagyon szívére veszi a dolgokat, s az a veszély fenyegeti, hogy másokra is rá igyekszik erőszakolni nézeteit.

F. testvérnő szeretne keresztény lenni, mégsem gyakorolja a tartózkodó megfontolást és az igaz előzékenységet. Nagyon hamar felforr, heveskedő és magabiztos. Jellemének érdesebb oldalait mutogatja, s ez nem a legjobb színben tünteti fel őt. Hangulata szerint cselekszik, amint épp kedve tartja, s olykor nyugtalanítók és túlzók az elgondolásai. Határozott nézetei vannak az emberekről, és eltűri, hogy jellemének ez a vonása fejlődjék, ami nagyon akadályozza lelki növekedését, s kárt okoz a gyülekezetnek is. Sokszor szól meggondolatlanul, épp, ami az eszébe jut. Ezzel erősen hat férjére is, aki emiatt gyakran felhevülten cselekedett. Holott, ha várt volna, és nyugodtan szemügyre vette volna a dolgokat, sokkal jobb lett volna neki, s a gyülekezetnek is. Mit sem nyerünk, ha elhamarkodjuk a dolgokat, vagy heveskedünk.

F. testvérnő ösztönére hallgat, kákán is csomót talál, és túl sok a mondanivalója fivéreink és nővéreink ellen. Ez zavart okoz bármelyik gyülekezetben. Ha megtanulna uralkodni magán, döntő győzelmet aratna. Ha mennyei ékességre törekedne, a zavartalan szelídség és lelki nyugalom díszére, amit Isten, az ég és föld alkotója értékesnek tart, akkor jelentős

segítség lenne a gyülekezetben. Ha ápolná magában a Krisztus lelkületét, ha törekedne a békességre, a maga lelki élete is felvirágozna, de áldás lenne bárhol a gyülekezetre. Ha meg nem tér, ha teljesen meg nem változik, ha nem fegyelmezi magát, hogy lakatot tegyen a szájára, ha könnyen haragra lobban, ha nem gyakorolja az igazi keresztény előzékenységet, az csak ártani fog, akkor csak boldogtalanságot zúdít környezetére. Önfejűnek látszik, noha ez pusztítást végez benne, s elidegeníti a barátait. Önfejűsége sok bajt okozott már neki, és megbántotta legmeghittebb barátait is.

Ha tehetős emberek fukarul bántak férjével, ha nem részesítették előnyben a világiakkal szemben, akkor megsértődött, telekürtölte vele a világot, és ott is elégedetlenséget korbácsolt fel, ahol az ismeretlen volt. E világ a legjobb esetben is csak önző. Sokan, noha vallják az igazságot, nem szentelődnek meg általa, ezért nincs szívük, hogy akár jelentéktelen összeggel is engednének az árból, ha szegény testvéreikről, nem pedig jómódú világiakról van szó. Nem szeretik embertársukat, mint magukat. Isten előtt kedvesebb lenne, ha kevésbé önzők lennének, ehelyett önzetlen jótékonykodásra törekedve.

Mikor F. testvérnő önző lelkületet vett észre valamely adásvételben, még nagyobb bűnnel tetézte be; nagyon bántotta a dolog, ezért úgy beszélt róla, ahogyan beszélt. Akkor tévedett, amikor sokat várt el. Nyelve valóban féktelen testrésze, gonoszsággal telt, pokoltól lángra lobbant világ. Meg nem szelídített, s meg sem szelídíthető. F. testvérnőt a bosszúállás lelkülete tüzeli; ha megbántották, ez bukkant elő magaviseletéből. Mindez helytelen. Keserűséget táplál magában, ami merőben idegen a Krisztus lelkületétől. Haragot, neheztelést és mindennemű szeretet nélküli fellobbanásokat engedünk meg magunknak, mikor azok ellen szólunk, akikre bosszankodunk; mikor rendre felsorakoztatjuk embertársaink ballépéseit, hibáit és bűneit. Ezzel csak testies vágyainknak teszünk eleget.

F. testvérnő, ha bánt, hogy embertársad vagy barátod rosszat tesz – a maguk lelki kárára – ha vétkezik ellened testvéred, kövesd a Biblia szabályát: „Menj, fedd meg négyszemközt." Mikor ahhoz fordulsz, akit hibásnak tartasz, ügyelj, hogy szelíden és alázatos szívvel szólj. Haragjában ugyanis nem azt teszi az ember, ami Isten szemében igaz. Lehetetlen

másképp jobb belátásra bírni a tévelygőt, mint a szelídség, gyöngédség, és szeretet szellemében. Ügyelj modorodra. Kerüld el az oly tekintetet vagy mozdulatot, szót vagy hanghordozást, mely büszkeség vagy önelégültség ízű. Őrizkedj az olyan szótól vagy tekintettől, mely téged dicsőítene, vagy a te jóságodat s igaz tetteidet szegezné szembe hibáikkal. Vigyázz, nehogy a legkevésbé is megvető, lehengerlő, vagy fennhéjázó légy. Óvatosan kerüld a harag látszatát is; s bár ha világosan megmondod, amit akarsz, mégse tégy szemrehányást, ne vádolj metszőn; ne tüzesítse át szavadat más, mint az őszinte szeretet. Legfőképp pedig ne legyen benned gyűlölet vagy rosszakarat, keserűség vagy sértődöttség. A szerető szívből csakis nyájasság és gyöngédség áradhat. E becses gyümölcsök mégse akadályozzanak meg, hogy a legkomolyabban szólj, mintha angyalok néznének, s a közelgő ítélet tudatában szólnál. Ne feledd, hogy a feddés sikere jórészt attól a lelkülettől függ, mellyel végzik. Ne hanyagold el a buzgó imát, hogy alázatos szívű lehess, hogy Isten angyalai menjenek előtted, s készítsék elő azok szívét, kiket meg akarsz közelíteni. Könyörögj, hogy annyira lágyítsák meg szívedet mennyei, áldásos hatásokkal, hogy igyekezeted eredményes legyen. Ha jó eredménnyel jársz, ne magadnak tudd be. Csakis Istent dicsőítsd. Isten maga végezte el az egészet.

Máskor is mentegetted magadat, mikor rosszat mondtál fivéredre, nővéredre vagy embertársadra, mielőtt hozzáfordultál volna, s megtetted volna az Isten által ránk parancsolt lépéseket. Azt felelted, hogy nem szóltál, csak már mikor annyira szorongatott az ügy, hogy nem bírtad tovább. Mi szorongatott? Nem félreérthetetlen kötelességednek, az így szól az Úrnak elhanyagolása? Bűnt követtél el, mert nem fordultál a tévelygőhöz, nem feddted meg négyszemközt. Ha nem tetted meg, ha engedetlen voltál Isten iránt, akkor csakis szorongást érezhetsz, hacsak a szíved meg nem keményedett, amíg Isten parancsát lábbal tapostad, és gyűlölted testvéredet vagy felebarátodat. S hogyan könnyítettél magadon? Isten a mulasztás bűnét rója fel ellened, amiért nem mondtad meg testvérednek a hibáját. Te pedig bűn elkövetésével mentegeted és nyugtatod magadat – másnak mondod el testvéred bűnét Hát így kell nyugalmat vásárolni; azzal, hogy bűnt követsz el?

Lehet, hogy a bűnös megmentésére fordított minden igyekezet gyümölcstelen marad. Lehet, hogy a jóért rosszal fizetnek. Lehet, hogy rád

bőszülnek, ahelyett, hogy meggyőznéd őket. Mi történjék, ha nem hallgatnak meg, ha folytatják gonosz útjukat, ami gyakran megesik. Olykor a legenyhébb és leggyöngédebb intés sem eredményes. Ez esetben az áldás, melyet másnak szántál, amikor igazán cselekedtél vele, hogy hagyja el bűnét, s tanuljon meg jót tenni, a te fejedre száll vissza. Ha a bűnös nem hallgat rád, légy nyájas hozzá, s bízd őt mennyei Atyádra. Te megmentetted a lelkedet. Bűnük nem téged terhel többé. Ezen túl nem vagy bűnrészes. S ha végül elkárhoznak, vérük a maguk fejére hárul.

Szeretett testvérem, teljesen meg kell változnod, máskülönben lemérnek a mérlegen, és híjával találnak. Az …-i gyülekezetnek, különösen a szájas asszonyoknak, van mit tanulniuk: „Ha valaki istentisztelőnek látszik köztetek, de nem zabolázza meg a nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak istentisztelete hiábavaló." (Mit sem ér.) E fontos ügyben sokakat híjával találnak a mérlegen. Hol vannak a keresztények, akik tartják magukat e szabályhoz? Akik Isten oldalán szállnak síkra a gonosz fecsegők ellen? Aki Isten tetszésére tesz: őrt állít, állandó őrt a szája elé, és lakatot az ajkára? Senkiről se mondjatok, s ne hallgassatok meg rosszat. Ha nem lesz, aki meghallgatja őket, gonosz fecsegő sem marad. Ha valaki rosszat mond előtted, vágj szavába. Ne hallgasd meg, ha mégannyira finom is a modora, még ha csupán enyhe szavakat is használ. Hangoztathatja elfogulatlanságát, mégis burkolt célzásokkal támad, s a sötétben mészárolja le valaki hírnevét.

Mereven zárkózz el attól, hogy meghallgasd, még ha a susogó panaszkodik is, hogy kötelessége a szólás. Kötelessége ám! Méregbe mártott titkokkal, mellyel még barátok közé is éket ver a pletykálás! Ti, akik felelősnek tartjátok magatokat, menjetek, szabaduljatok terhetektől, de az Istentől rendelt úton. Menj, fedd meg őt négyszemközt. Ha nem hallgat rád, vigyél magaddal egy vagy két másikat, s fedd meg előttük. Ha ez sem használ, mondd meg a gyülekezetnek. A hitetleneknek pedig, bárki legyen is, árva szót sem az ügyről. Az legyen az utolsó, hogy közöljük a közösséggel. Ne kürtöljétek ki hitünk ellenségeinek. Nincs joguk beleütni orrukat a gyülekezet ügyeibe. Nehogy kiteregessük előttük Krisztus követőinek gyöngeségeit és ballépéseit!

Az Úr eljövetelére készülődők legyenek óvatosak s éberek, mert ellenségünk, az ördög, mint ordító oroszlán jár körül, keresve, kit nyeljen

el. Szálljatok vele szembe keményen, a hit erejével. „Mert aki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkát, hogy ne szóljanak álnokságot. Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót; keresse a békességet és kövesse azt Mert az Úr szeme az igazakon vannak, és az ő füle azoknak könyörgésein."

<<< vissza a 12. tanulmányhoz

12. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 3. KÖTET, 93-94. (BATTLE CREEK-I MUNKÁNK – részlet)

Gyakran félreérthetetlenül meg kell mondanunk az igazságot és a tényeket a tévelygőknek, hogy felismerjék és megértsék hibájukat, s hogy megjavuljanak. Ezt azonban mindig végezzük szánakozó gyöngédséggel, ne pedig durván vagy zord szigorral, hanem a magunk gyöngeségét szem előtt tartva, nehogy mi is kísértésbe essünk. Ha valaki hibát követett el, belátja és elismeri tévedését, akkor ahelyett, hogy megbántanánk őt és felnagyítanánk a dolgot, inkább vigasztalnunk kellene őt. Krisztus a hegyi beszédében mondta: „Ne ítéljetek, hogy meg ne ítéljenek! Amilyen ítélettel ítéltek, olyannal fognak megítélni titeket, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek majd nektek is." Üdvözítőnk nem helyeselte az elhamarkodott ítélkezést. „Mit nézed a szálkát felebarátod szemében, holott a tulajdon szemedben gerenda van?" Gyakran fordul elő, hogy míg valaki gyorsan felismeri testvérei hibáit, maga súlyosabb tévedésben lehet vétkes, anélkül, hogy észrevenné.

Krisztus minden egyes követője bánjék pontosan úgy a másikkal, mint ahogy ő szeretné, hogy az Úr bánjék hibáinkkal és gyöngeségeinkkel, mert hiszen valamennyien elkövetünk hibát. Mind szánalomra és bűnbocsánatra szorulunk. Jézus beleegyezett, hogy emberi természetet öltsön magára, hogy tudja, hogyan sajnálkozzék és hogyan könyörögjön Atyjánál a bűnös, tévelygő halandókért. Önként vállalta, hogy az ember ügyvédje lesz, s megalázkodott, hogy megismerje a kísértéseket, melyek körülveszik az embert, hogy azután menedékül tudjon szolgálni azoknak, akik kísértésbe

esnek, – hogy gyöngéd főpap legyen, olyan, akire számítani lehet.

Gyakran elkerülhetetlen a bűn szókimondó korholása és a helytelenségek megrovása. Az ige szolgái, akik embertársaik üdvösségén fáradoznak, mégse legyenek szívtelenek a mások tévedéseivel szemben s ne csak a hibát lássák meg az emberek természetében. Ne teregessék ki és ne dorongolják le a gyöngeségeiket. Vessék fel maguknak a kérdést, hogy ha valaki velük szemben járna így el, megtenné-e a kívánt hatást? Jobban szeretnék-e őt, meghittebben viselkednének-e az iránt, aki így közszemlére tette a melléfogásaikat? Különösen az igehirdetők, akik Isten munkáját végzik, azok hibáit kell a legkisebb körön belül megtartanunk. Mert hiszen sok olyan gyönge ember akad, aki tőkét kovácsolna belőle, ha tudomására jut, hogy azoknak, akik igével és tanítással szolgálnak, gyönge oldalaik is vannak, úgy mint más embernek. Az a legkíméletlenebb, ha a hitetlenek előtt feszegetik az igehirdetők hibáit, ha az illetőt még mindig méltónak tartjuk, hogy továbbra is lélekmentéssel foglalkozzék. Az ilyen kipellengérezésből semmi jó, csakis kár származik. Az Úr helyteleníti az ilyen eljárást, mert ezzel aláássák az embereknek azokba vetett bizalmát, akiket pedig ő fogadott el, hogy fejlesszék munkáját. A lelkésztestvérek féltékenyen őrködjenek munkatársaik jó hírneve felett. Isten int minket: „Ne bántsátok felkentemet, prófétáimat ne zaklassátok.” Ápoljátok inkább a szeretetet és a bizalmat. Ha az egyik igehirdetőből hiányzik lelkésztársa iránti ilyen szeretet és bizalom, az nem növeli az efféle hiányosságban szenvedő boldogságát. S amikor testvérét boldogtalanná teszi, akkor maga is boldogtalan lesz. Hatalmasabb a szeretet ereje, mint a gáncsoskodásé valaha is volt. A szeretet utat tör a korlátokon át, de a ridegség eltorlaszolja a lélek valamennyi útját.

Férjemnek feltétlenül változásra van szüksége. Lehet, hogy veszteség éri majd a kiadót nagy tapasztalatának hiánya miatt, de az anyagi veszteség össze sem hasonlítható Isten szolgájának egészségével és életével. Az anyagi jövedelem talán kisebb lesz a gazdasági vezetők hiánya miatt, de ha férjem újra összeomlik, akkor elcsüggednének a testvérek, ami gyöngítené a kezüket. Nem lehet ezzel azonos szintre helyezni az anyagiakat.

Sok a tennivalónk. Hittérítőknek kellene fáradozniuk a munka mezején, s ha kell, külföldre is elmenniük, hogy hirdessék az igazságot a sötétben veszteglőknek. Mégis kevés a hajlandóság a fiatal férfiak között, hogy

Istennek adják át magukat, az ő szolgálatára szenteljék tehetségüket. Nagyon is szeretnek kibújni a felelősségek és terhek alól. Nem szerzik meg maguknak a tapasztalatot a terhek hordozása vagy a Szentírás ismerete terén, hogy felkészüljenek arra, hogy Isten majd elfogadja a munkájukat. Mindnyájunk kötelessége, hogy felismerjük, mennyi mindent meg tudnánk tenni a Mesterért, aki életét adta értünk. Sokan a lehető legkevesebb munka elvégzésére törekednek, s abban a hitben ringatják magukat, hogy végül mégiscsak bejutnak a mennybe. Az a kiváltságuk, hogy csillagokat szerezzenek koronájukra, mivel a közreműködésükkel menekül meg sok ember. De jaj, lustaság és lelki tunyaság uralkodik mindenfelé. Önzés és büszkeség foglal el terebélyes helyet a szívükben, így alig marad hely a mennyei dolgoknak.

<<< vissza a 12. tanulmányhoz

12. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 178-179., 438-445.

KERESZTÉNY EGYSÉG - részlet

„Testvéreim, ha botláson érnek valakit, ti, akik lelkiek vagytok, intsétek meg a szelídség szellemében. De ügyelve, hogy magad kísértésbe ne essél. Hordozzátok egymás terheit, úgy töltsétek be Krisztus törvényét." (Gal. 6:1–2) Itt újra világosan elénk tárja kötelességünket. Hogyan lehet mégis, hogy Krisztus hitvalló követői félvállról veszik ezeket az ihletett rendelkezéseket? Nemrégiben levelet kaptam, amely az egyik testvérünk meggondolatlan tettéről számol be. Bár igen jelentéktelen ügy volt, alig érdemelt figyelmet, s évekkel ezelőtt történt, a levélíró kijelentette, hogy az eset örökre megölte bizalmát a testvérben. Igazi csoda lenne, ha levélíró testvérünk életének vizsgálata nem tárna fel komolyabb hibákat, mert az ember igen esendő lény. Testvéri közösséget ápoltam és még most is fenntartok olyanokkal, akik súlyos bűnöket követtek el, és akik még ma sem látják bűneiket úgy, amint Isten látja azokat. Az Úr mégis elhordozza őket, én miért ne hordoznám hát el? Lelke egyszer még annyira hatni fog a szívükre, hogy ők is úgy tekintsék a bűnt, mint Pál: igen súlyos gazságnak.

Nagyon kevéssé ismerjük szívünket, alig van fogalmunk arról, menynyire rászorulunk Isten könyörületére. Ezért kevés bennünk az a gyöngéd szánakozás, amelyet Jézus nyilvánít ki irántunk, s melyet nekünk is gyakorolnunk kellene egymás iránt. Ne feledjük, hogy testvéreink is gyenge, tévelygő emberek, akárcsak mi magunk. Tegyük fel, hogy a kísértés felülkerekedett valamelyik testvérünkön, és – megszokott magaviseletével ellentétben – hibát követ el. Hogyan viszonyulunk hozzá ekkor? A Bibliában olvashatjuk, hogy olyan férfiak, akiket Isten nagy és jó munka elvégzésére tudott felhasználni, súlyos bűnöket követtek el. Az Úr nem hagyta őket megrovás nélkül, de nem is vetette el szolgáit. Amikor megbánták bűneiket, kegyelmesen megbocsátott nekik, kinyilatkoztatta jelenlétét, munkálkodott általuk. A szegény, gyönge halandók gondolják csak meg, mennyire rászorulnak Isten és testvéreik szánalmára és hosszútűrésére! Óvakodjunk mások megítélésétől! Fogadjuk meg az apostol utasítását: „Ti, akik lelkiek vagytok, igazítsátok helyre az olyat a szelídség szellemében, de ügyelj, hogy magad kísértésbe ne essél." (Gal. 6:1) Bennünket is rabul ejthet a kísértés, és még szükségünk lehet a türelemre, amelynek gyakorlására felszólít az Úr: „Amilyen ítélettel ítéltek, olyannal ítélnek majd meg titeket, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek majd nektek is." (Mt. 7:2)

Az apostol inti az önmagukban bízókat: „Aki azt képzeli magáról, hogy valami, holott semmi, az magát áltatja… Mindenkinek a maga terhét kell hordoznia." (Gal. 6:3, 5) Mindenki téved, aki a testvérei fölött állónak tekinti magát ítélőképesség és tapasztalatok tekintetében, s megveti tanácsukat, figyelmeztetésüket. Csalárd a szív. Vizsgálja hát meg jellemét és életét mindenki a Biblia mértékével. Isten szava biztos fényt vet életünk útjára. Akik őszintén keresik az Úr bölcsességét, azokat Ő a helyes útra irányítja, a sokféle hatás ellenére, amely elterelni és lefoglalni igyekszik gondolataikat. Végül is mindenki saját magáért áll vagy bukik, nem az ellenkezők vagy egyetértők véleménye alapján és nem emberi ítélet szerint, hanem Isten ítélete szerint, a valódi jellem alapján. A gyülekezet figyelmeztethet, tanácsolhat, inthet, de senkit sem kényszeríthet a helyes útra. Aki csökönyösen semmibe veszi Isten szavát, annak viselnie kell terhét, Istennek felel önmagáért, és el kell szenvednie útjának következményeit.

Az Úr félreérthetetlen utasításokat adott Igéjében. Ha ezeknek en-

gedelmeskedünk, megőrizhetjük a gyülekezet egységét és összhangját. Testvéreim, hallgattok-e ezekre az ihletett rendelkezésekre? Akik a Bibliát olvassátok, az Ige cselekvői vagytok-e? Törekedtek-e megvalósítani Krisztus imáját, amelyet követői egységéért mondott el? „Adja meg nektek a türelem és vigasztalás Istene, hogy Krisztus Jézus szerint egyetértők legyetek, hogy egy szívvel és egy szájjal dicsőítsétek Istent." (Rm. 15:5–6) „Legyetek tökéletesek, legyetek jó reménységben, legyetek egyetértők, éljetek békességben, s a szeretet és békesség Istene veletek lesz." (II. Kor. 13:11)

SZERESSÜK A TÉVELYGŐKET

Krisztus azért jött a földre, hogy minden ember elnyerhesse az üdvösséget. A Golgota keresztjén megfizette az elveszett világért a jóvátétel felülmúlhatatlan díját. Szerénysége, önfeláldozása az elbukott ember iránti mélységes szeretetét bizonyítják. Azért jött a földre, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet. Küldetése a bűnösökért történt, minden bűnösért, minden nyelvből és népből. Kifizette az árat mindenkiért, hogy megváltsa, egységre és összhangba hozza magával őket. Nem hagyta ki a legtévelygőbbet és a legbűnösebbet sem. Különösen azokért fáradozott, akik a legjobban rászorultak. Minél nagyobb szükségük van a megigazulásra, annál nagyobb Jézus megértése, annál mélyebb az érdeklődése, annál buzgóbban fáradozik értük. Nagy, szerető szíve mélyen megindul azokon, akiknek állapota a legreménytelenebb, azokon, akik leginkább rászorulnak az átalakító kegyelemre.

Az elveszett juh példázata Krisztusnak a tévelygők és elveszettek iránt érzett csodálatos szeretetét jelképezi. Nem marad azokkal, akik elfogadták mentését, nem áldozza minden idejét arra, hogy fogadja szeretetüket és hálájukat. Otthagyja nyáját, mely szereti őt, s elmegy a vadonba, viseli a nélkülözést, szembenéz a veszéllyel és a halállal. Keresi és megmenti a nyájtól eltévedt juhát, amely elpusztulna, ha vissza nem hozná. Amikor szorgos kutatás után rátalál, bár fáradt, sérült, éhes, nem várja el a legyöngült juhtól, hogy kövesse, nem hajtja maga előtt, hanem, óh, csodálatos szeretet! Gyöngéden karjára emeli, vállára veszi és viszi, vissza a nyájhoz. Aztán meghívja szomszédait, hogy örvendezzenek az elveszettnek, mely megkerült.

Ugyanezt tanítják a tékozló fiú és az elveszett drahma példázatai. Minden ember, aki különleges veszedelembe sodródik – kísértésbe esik –, fájdalmat okoz Krisztusnak, s leggyöngédebb érzéseit és legodaadóbb munkáját váltja ki. Jobban örül egyetlen bűnösnek, aki bűnbánatot tart, mint kilencvenkilencnek, akiknek nincs mit megbánniuk.

Ezeket a tanításokat okulásunkra adta. Krisztus tanítványai lelkére kötötte, hogy működjenek együtt vele, szeressék egymást, ahogyan Ő szerette őket. A kereszten kiállott kínszenvedés bizonyítja, hogy mekkora értéket tulajdonít az ember üdvösségének. Aki elfogadja megváltását, kötelezi magát, hogy munkálkodjon Vele. Senki ne tekintse magát az ég különös kegyeltjének, senki ne összpontosítsa érdeklődését és figyelmét önmagára. Aki Krisztus szolgálatába lépett, dolgozzék, ahogyan Ő dolgozott. Szeresse azokat, akik nem ismerik a törvényt, akik tudatlan és bűnös életet élnek, amint Krisztus is szereti őt.

Népünk körében azonban hiányzik a mély odaadás, a lelket rendítő szeretet és szánakozás a megkísértettek és tévelygők iránt. Sokan fagyos hidegséget és bűnös hanyagságot árulnak el. Krisztus példázata szerint az út másik oldalára kerülnek, a lehető legtávolabbra a segítségre szorulóktól. Az új hívő gyakran elkeseredett tusakodáson megy át régi szokásaival, vagy a kísértés valamely különleges válfajával. Azután fő szenvedélyétől vagy hajlandóságától legyőzötten bűnbe esik a meggondolatlan vagy valóságos gonosz erkölcsi tettében. Ekkor van szüksége testvérei erejére, tapintatára és bölcsességére, hogy lelki jóléte helyreálljon. Ilyen esetben alkalmazzuk Isten szavát: „Testvérek, ha botláson értek valakit, ti akik lelkiek vagytok, intsétek meg a szelídség szellemében. De ügyelve, hogy magad kísértésbe ne essél." (Gal. 6:1) Nekünk, erőseknek az a kötelességünk, hogy elviseljük az aggályosok gyarlóságát, ne a magunk javát keressük. De milyen keveset találunk Krisztus szánakozó gyöngédségéből hitvalló követői között! Ha valaki megbotlik, a többiek veszik maguknak a bátorságot, s a lehető legsötétebb színben tüntetik fel az esetet. Könyörtelen szigorral bánnak el testvéreikkel, pedig talán ők is ugyanolyan bűnösök más irányban. Úgy tüntetik fel a tudatlanságból, meggondolatlanságból vagy gyöngeségből elkövetett botlást, mint előre tervezett, szándékos bűnt. Némelyek, ha letérni látnak valakit a helyes útról, karba tett kézzel mondják: „Ugye megmondtam! Tudtam, hogy megbízhatatlan." Ez Sátán

álláspontja. Örömükben tombolnak, mert aljas gyanúsításaik igaznak bizonyultak.

A fiatalokat és tapasztalatlanokat nagy türelemmel kell hordoznunk, mert komoly hibákat követhetnek el. Krisztus arra szólít fel, hogy a szelídség szellemében segítsük őket talpra állítani. Ha elbátortalanítjuk, akkor kétségbe taszítjuk és tönkretesszük őket. Krisztus felelősnek tart ezért. Ha nem ápoljuk naponta a szeretetet, abban a veszedelemben forgunk, hogy szűklátókörűek, kemények, szenteskedők, szőrszálhasogatók leszünk, és igaznak tartjuk magunkat. Holott Isten távolról sem helyesli életünket. Vannak, akik udvariatlanok, nyersek és kegyetlenek. Akár a sündisznó, megszúrnak mindenkit, aki a közelükbe kerül. Felmérhetetlen kárt okoznak, mert hamis színben tüntetik fel Üdvözítőnket.

Emelkedjünk magasabb színvonalra, mert így méltatlanok vagyunk a keresztény névre. Sajátítsuk el Krisztus lelkületét, amellyel a bűnösök megmentésén fáradozott. A tévelygők ugyanolyan kedvesek előtte, mint a hívők. Irgalmának ugyanolyan győzelmi jelvényeivé, országának ugyanolyan örököseivé válhatnak. De ki vannak téve az agyafúrt ellenség csapdáinak, a veszélyeknek, a beszennyeződésnek, és – Krisztus megmentő kegyelme nélkül – a biztos pusztulásnak. Ha ilyen színben látnánk a dolgokat, akkor föléledne a buzgalmunk, megsokszorozódna odaadó, önfeláldozó igyekezetünk, hogy azok közelébe férkőzzünk, akik segítségünkre, imánkra, megértésünkre és szeretetünkre szorulnak.

Ha eddig hanyag voltál, az életmentő parancs fényében vedd fontolóra kötelességedet: „Szeresd felebarátodat, mint magadat." Ez mindannyiunk kötelessége. Az Úr valamennyiünktől elvárja, hogy enyhítsük felebarátaink terheit. Aki a kísértés ellen is erős, annak több a kötelessége: segítse a gyengéket, a roskadozókat. Aki tud, tanítsa a tudatlant. Jóléttel áldott meg az ég? Mentsd meg a szűkölködőt lesújtó gondjaitól! Dolgozzunk mások javára, juttassunk környezetünknek abból, amiben kiválóak vagyunk. Senki se egyék az élet kenyeréből anélkül, hogy meg ne osztaná környezetével.

Csakis azok élnek Krisztusért, hoznak nevére tisztességet és igazak Mesterükhöz, akik igyekeznek megmenteni az elveszettet. A valódi istenfélelem egészen bizonyosan kézzelfoghatóvá teszi a megfeszített Üdvözítő mély vágyát és buzgó munkáját azok megmentéséért, akikért meghalt.

Ha Krisztus kegyelme lágyítja és csillapítja a szívünket s ha az jóságának és szeretetének tudatától izzik, akkor a megtérés, a gyöngédség és a szeretet magától értetődően árad belőle. A testet öltött igazság hatalmat gyakorol mindenkire, akivel érintkezik, akár a rejtett kovász.

Isten úgy rendelte el a dolgokat, hogy az emberek akkor növekedjenek Krisztus kegyelmében és ismeretében, ha az Ő példáját követik, ha úgy dolgoznak, ahogyan Ő dolgozott. Gyakran küzdelembe kerül majd, hogy uralkodjunk magunkon, és ne ejtsünk ki olyan szavakat, melyek elcsüggesztenék a kísértésekkel viaskodókat. Csakis komoly igyekezettel tarthatjuk fenn a mindennapos ima és dicséret életét, a mások útját bevilágító életet. Az ilyen erőfeszítés értékes gyümölcsöt terem: áldás lesz annak, aki kapja, de annak is, aki adja. A másokért való fáradozás lelkülete mélységet, szilárdságot és krisztusi szépséget épít a jellembe. Békét és boldogságot hoz a tulajdonosának. Vágyai emelkedettebbek lesznek, kiszorítják a lustaságot és az önzést. Gyakorolod-e a keresztény erényeket? Akkor növekedni fogsz bennük! Lelked izmai és inai kifejlődnek, erősek lesznek az Istenért végzett munkára. Lelked értelme kivilágosodik, hited gyarapodik, imád hatalommal teljes lesz. Akik a lelkek felett őrködnek és teljesen a tévelygők mentésére szentelik magukat, azok hozzák tető alá legbiztosabban a maguk üdvösségét is.

Ezt a területet mégis nagyon elhanyagoltuk! Azt hiszed, hogy ha teljesen Istennek adtuk volna gondolatainkat és szeretetünket, olyan hanyagul és közömbösen ejtettük volna el, mint eddig, a tévelygő, Sátán csábításával birkózó embereket? Hát nem Krisztus szeretetével és őszinte odaadásával kellett volna megpróbálni menteni a tévelygőket? Akik igazán Istennek szentelték magukat, a legnagyobb igyekezettel fogják nekivetni vállukat a lelkek megmentésének, melyből Krisztus veszi ki az oroszlánrészt, és amelyért Ő hozott végtelen áldozatot. Ez az a különleges munka, melyet ápolnunk kell és fenntartanunk, melyet sohasem szabad hagynunk ellankadni.

Isten felhívja népét, hogy ébredjen fel, és jöjjön ki a hideg, fagyos légkörből. Rázzák le azokat a rögeszméket és elgondolásokat, melyek befagyasztották a szeretet serkentéseit, és önző tétlenségbe merítették őket. Int nekik, hogy emelkedjenek feljebb az alacsony, földi szintekről, szívják be inkább a tiszta, napos, mennyei légkört.

Istentiszteletünk legyen szent és becses alkalom. Az imaórán semmi keresnivalója egymás bírálgatásának, elítélésének, a rideg gondolatoknak és a kemény beszédeknek. Az ilyen lelkülettel elűzzük gyülekezeteinkből Krisztust, és Sátán veszi át a parancsnokságot. Ne engedjünk behatolni semmit, ami keresztényietlen, ami rideg lelkületű. Hát nem azért jövünk össze, hogy esedezzünk Krisztus könyörületéért és bocsánatáért? Megváltónk világosan megmondta: „Amilyen ítélettel ítéltek, olyannal fognak megítélni titeket, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek majd nektek is." (Mt. 7:2) Ki tud szeplőtlen jellemmel, ártatlan élettel állni Isten elé? Hogyan merjük hát bírálni és elítélni testvéreinket? Akik maguk is csak Krisztus érdemeiért remélhetnek üdvösséget, akik vérének erényeiben keresnek bocsánatot vétkeikre, azok súlyos kötelezettség alatt állnak, hogy szeressék, szánják bűnös társaikat, és bocsássanak meg nekik.

Testvéreim, ha nem nevelitek magatokat az áhítat helyének tiszteletére, nem nyertek áldást. Imádhatjátok külsőleg az Istent, de a lelki istentisztelet elmarad. „Ahol ketten vagy hárman összegyülekeznek az én nevemben, ott vagyok közöttük." (Mt. 18:20) Mindenki vegye tudomásul, hogy Isten jelenlétébe lépett. Ahelyett, hogy mások hibáin és fogyatékosságain kérődzne, inkább alaposan vizsgálja meg a szívét. Ha van bevallásra váró bűnöd, tedd a kötelességedet, mások bűneit pedig hagyd másokra.

Amikor a magad kíméletlen jellemének hajlamaiban kéjelegsz, amikor azt bizonyítod, hogy kegyetlen és érzéketlen lelkület él benned, akkor pontosan azokat riasztod el, akiket meg kellene nyerned. Könyörtelenséged felégeti bennük az összejövetel szeretetét. Gyakran még el is űzi őket az igazságtól. Vegyétek már egyszer eszetekbe, hogy magatok is Isten megrovása alatt álltok. Ha másokat elítélsz, ítéletet mond feletted Isten. Végezd inkább a kötelességedet: tarts bűnbánatot keresztényietlen viselkedésed miatt. Hasson az Úr a gyülekezet minden egyes tagjára mindaddig, míg átalakító kegyelme nyilvánvalóbbá nem válik életünkben és jellemünkben. Ha ezt követően gyűltök majd össze, akkor többé már nem egymást bírálni jöttök, hanem azért, hogy Jézusról és szeretetéről beszélgessetek.

Tegyük érdekessé az összejöveteleinket. Engedjük, hogy átjárja azokat a menny légköre. Ne tartsunk hosszú, száraz beszédeket és formai imákat,

csak hogy az időt húzzuk. Álljon készen mindenki, hogy gyorsan végezze a rá eső részt, s ha készen vagyunk, zárjuk be az összejövetelt. Így majd mindig élénk marad az érdeklődés. Ez az Istennek tetsző istentisztelet. A szolgálat legyen érdekes és vonzó, s ne csökevényesedjék száraz formasággá. Éljünk Krisztusért percről percre, óráról órára, napról napra. Akkor majd bennünk él Krisztus. S ha összejövünk, az Ő szeretete buzog majd szívünkből, mint a sivatagi forrás, felfrissítve mindeneket, s arra késztetve a halálba menőket, hogy készséggel igyanak az élet vizéből.

Ne hagyatkozzunk két-három tagra, hogy azok végezzék az egész gyülekezet munkáját. Egyénenként kell erős, tevékeny hittel rendelkeznünk, fejlesztenünk a munkát, amit Isten ránk hagyott. Viseljük szívünkön az ügyeket. Kérdezzük meg Istent: „Mit akarsz, hogy cselekedjem? Hogyan végezzem időleges és örökkévaló munkám?" Az igazság kutatásának egyénenként kell teljes erőnkkel nekirugaszkodnunk, minden kezünk ügyébe eső segítséggel, imával, szorgalmasan kutatnunk a Szentírást. Azután az igazságnak kell megszentelnie minket, hogy lelkeket tudjunk menteni.

Minden gyülekezet komolyan igyekezzék kiirtani a gonosz beszédet, bíráló lelkületet, mint olyan bűnöket, amelyek termése a legrosszabb a gyülekezetben. Mint magának Sátánnak cselekedete, úgy essék megrovás alá a szigor és a hibakeresés. A gyülekezet tagjaiban bátorítanunk és erősítenünk kell a kölcsönös szeretet és bizalmat. Isten félelméből és embertársai szeretetétől késztetve mindenki zárja be a fülét a pletyka és a megszólás előtt. Irányítsd a mesék hordozóját Isten szavának tanításához. Szólítsd fel, hogy engedelmeskedjék a Szentírásnak, vigye kifogásait nyílegyenesen azokhoz, akikről úgy véli, hogy tévelyegnek. Ez a következetes viselkedés fényt hozna a gyülekezetbe, s a vétkek özöne előtt zárná be az ajtót. Isten megdicsőülne, és sok lelket megmenthetnénk.

Így szól az igaz tanú feddése a szárdisi gyülekezethez: „Tudom, hogy élő a neved, de halott vagy. Tetteidet nem találom tökéletesnek Isten előtt. Jusson eszedbe tehát, hogy hogyan kaptad és hallottad. Tarts ki mellette és térj vissza." (Jel. 3:1, 3) Különösen az a vétek volt a gyülekezet rovásán, hogy nem erősítették meg azokat, akik a halál felé tartottak. Vonatkozik-e ránk ez az intés? Vizsgáljuk meg egyénenként a szívünket Isten szavának fényénél, és legyen első dolgunk, hogy Krisztus segítségével odabenn teremtsünk rendet.

Isten megteszi a ráeső részt az ember megmentéséért, s most egyházát szólítja az együttműködésre. Egyfelől Krisztus vére, az igazság szava és a Szentlélek, másfelől a veszendő lelkek. Krisztus minden követőjének kiszabott feladata van: rávenni az embereket, hogy fogadják el az ég adta áldásokat. Vizsgáljuk meg magunkat közelebbről, vajon végezzük-e ezt a munkát? Vonjunk kétségbe magunkban minden indítóokot, életünk minden tettét. Hány csúnya kép függ emlékezetünk csarnokában! Gyakran szorulunk Krisztus bocsánatára. Szüntelenül sajnálatától és szeretetétől függünk. Elmulasztottunk ugyanolyan lelkületet tanúsítani mások iránt, mint amilyet Krisztus tanúsít irántunk. Éreztél-e felelősséget valakiért, akit a tilos ösvényen kószálni láttál? Megfeddted-e gyöngéden? Megsirattad-e? Imádkoztál-e vele és érte? Kimutattad-e gyöngéd szavakkal és gondoskodó tettekkel, hogy szereted és meg kívánod menteni? Olyanokkal érintkezel, akik bukdácsolnak és roskadoznak nyomorék szemléletük és selejtes szokásaik terhe alatt. Magukra hagytad-e őket küzdelmeik hevében, amikor segíthettél volna? Nem kerülöd-e el az út másik oldalán a kísértés rohamai alatt roskadozókat, miközben a világ készen áll, hogy együttérzésével Sátán hálójába csalogassa őket? Rávágtad-e a választ, mint Kain: „Testvérem őrzője vagyok-e?" Hogyan is látja a te életedet a gyülekezet fenséges Feje? Hogyan tekinthet az igaz útról letértek iránti közönyödre az, akinek minden ember értékes, mert vérével vásárolta meg. Nem remegsz, hogy úgy otthagy, ahogy te hagysz ott másokat? Bizonyos lehetsz abban, hogy az Úr házának igaz vigyázója feljegyezte minden hanyagságodat!

Nem zártad-e ki szívedből Krisztust, hogy végül csak gépies formaiság váltotta fel a szívbeli istentiszteletet? Hová tűnt lelked fellobbanása, amit valamikor Jézus nevének említésére éreztél? Milyen forró volt a lelkekért való buzgalmad első szereteted frissességében! Milyen lelkendezve próbáltad közölni velük az Üdvözítő szeretetét! Első szereteted kihűlt, ezért szíved jegessé, bírálóvá, másokkal szemben követelőzővé lett. Törekedj visszaszerezni első szeretetedet, s azután hívd az embereket Krisztushoz. Ha nem teszed, mások, akiknek kevesebb a világosságuk, gyakorlatuk és lehetőségük, állnak elő – mert a megkísértettekért, megpróbáltakért és szenvedőkért folyó munka nem állhat meg. Krisztus felajánlja e szolgálatot a gyülekezetnek, de ki fogadja el?

Isten nem felejtette el a gyülekezet korábbi jótetteit és önmegtagadását. De a múlt erényei nem mentik meg a gyülekezetet, ha nem tesz eleget többé küldetésének. Ha nem szűnik meg a szívtelen hanyagság és közöny, a gyülekezet még gyengébbé válik és formaivá korcsosodik. Hagyjuk talán, hogy ez bekövetkezzék? Állandósítsuk talán a halálos álmot, a szeretet és az igyekezet siralmas csökkenését? Azt akarjátok, hogy így találja majd Jézus a gyülekezetét?

Testvérek, biztos, hogy lámpátok csak pislákolni fog, míg végül elalszik, ha szívós igyekezettel meg nem újítjátok hiteteket. „Gondold meg, honnan süllyedtél ide. Tarts bűnbánatot, és tégy úgy, mint előbb." (Jel. 2:5) Ha a most kínálkozó lehetőség kiaknázatlanul múlik el, ez a figyelmeztetés hangzik: „Különben gyorsan fellépek ellened, és elmozdítom helyéről gyertyatartódat." A hosszútűrő, elnéző Isten figyelmezteti gyülekezetét és az egyéneket, hogy a Vigyázó, aki sohasem alszik, leméri tetteiket. Isten csodálatos türelme az egyetlen oka annak, hogy még nem vágta le őket, mint a föld terheit. De a Lélek nem esedezik örökké. Türelme már csak rövid ideig tart.

Hitednek növekednie kell, mert megmérnek, és könnyűnek találnak. Az utolsó napon a Főbíró ítélete azon fordul jobbra vagy balra, hogy fáradoztunk-e a szűkölködőkért, az elnyomottakért és a megkísértettekért. Nem mehetsz el mellettük mindig az út másik oldalán, vagy ha igen, nem nyersz bebocsátást, mint megváltott bűnös, Isten városába. „Amit nem tettetek eggyel is a legkisebbek közül, velem nem tettétek" (Mt. 25:45) – mondja Krisztus.

Most még nem túl késő jóvátennünk a múlt mulasztásait. Élesszétek újjá az első szeretetet, az első buzgalmat. Kutassátok fel azokat, akiket kimartatok magatok közül. Kötözzétek be a sebeket, melyeket ütöttetek. Valljátok be nekik az ellenük elkövetett bűneiteket. Húzódjatok közelebb a szánakozó szeretet szívéhez. Hagyjátok szívetekbe áradni az isteni könyörület patakját, onnét pedig mások szívébe. Kövessük Jézus gyöngédségének és irgalmának példáját – melyet értékes életével tárt elénk –, amikor felebarátainkkal bánunk. Különösen azokkal, akik Krisztusban testvéreink. Az élet kimerítő küzdelmeiben sokan elfáradtak, pedig egyetlen biztató szó és a bátorítás győzelemre segítette volna őket. Soha, soha ne váljatok szívtelenné, hideggé, rideggé és gáncsoskodóvá! Soha

egyetlen alkalmat se mulasszatok el, hogy bátorító, reményt keltő szavakat szóljatok! Nem tudhatjuk, milyen sorsdöntő segítséggé válna a teher könnyítésére a gyengédség megnyilvánulása, krisztusi igyekezetünk. A tévelygőt más úton visszanyerni nem lehet, csak a szelídség, a kedvesség és a szeretet szellemében.

Kiváltanád-e a tévelygő lelket,
Istenhez vezetnéd-e az elveszettet?
Őrzőangyalként állnál-e mellé,
Aki már rég a bűn ösvényét járja?
Gyengéd, kedves szavakkal
Kezedbe fognád-e kezét?
Mellette állnál-e testvérként,
Míg ki nem űzöd a gonoszt?

Ne vesd meg a bűnöst, de kérleld
Nyájas, gyöngéd szóval,
Vidd vissza Istenhez az elveszettet,
Az emberiességhez és a jóhoz.
Hisz magad is ember vagy, csupán
Gyenge ember, elbukhatsz, mint ő.
Légy hát kegyelmes az elesethez,
Hogy az Úr hozzád is kegyelmes legyen.

<<< vissza a 12. tanulmányhoz

13. Tanulmány javasolt olvasmánya

AZ APOSTOLOK TÖRTÉNETE, 136-142. (A FELMAGASZTALT KERESZT)

Miután Pál hosszabb időt töltött már Antiókhiában az ige szolgálatában, javasolta munkatársának, hogy újabb misszióútra induljanak. „Visszatérve most” – így szólt Barnabáshoz –, „látogassuk meg a mi atyánkfi-

ait minden városban, melyben hirdettük az Úrnak igéjét, hogyan vannak." (Ap. csel. 15:36)

Pál és Barnabás szívükön viselték mindazok jólétét, akik munkálkodásuk következtében nemrég fogadták el az evangéliumi igazságot; vágyakoztak tehát viszontlátni őket. Pál mindvégig megtartotta a résztvevő gondoskodás jó vonását. Még akkor is, ha előbbi munkahelyeitől távoli misszióterületeken tartózkodott, állandóan szívén hordozta őket, hogy hűségesek maradjanak továbbra is, „istenfélelemben vivén véghez megszentelődésüket" (II. Kor. 7:1). Igyekezett állandóan segítségükre lenni, hogy önálló és folytonosan fejlődő keresztények legyenek, akik a hitben megerősödve és buzgóságtól égve, egész szívvel szentelik életüket Istennek és országa fellendítésének.

Barnabás kész volt Pállal útra kelni, azonban azt kívánta, hogy vigyék magukkal Márkot is, aki újból elhatározta, hogy életét az Úr szolgálatára szenteli. Pál ez ellen tiltakozott. „Azt tartá méltónak, hogy ne vegyék maguk mellé azt", aki első misszióútjukon, a szükségben elhagyta őket. Nem volt hajlandó elnézni Márk gyöngeségét, aki a reá váró otthoni biztonság és kényelem kedvéért munkáját otthagyta. Hangsúlyozta, hogy olyan ember, akinek kevés a kitartása, alkalmatlan olyan munkára, amely türelmet, önmegtagadást, bátorságot, odaadást, hitet, áldozatkészséget, sőt szükség esetén még az életet is igényli. Pál és Barnabás itt olyan éles ellentétbe kerültek egymással, hogy szétváltak. Barnabás, meggyőződéséhez híven, Márkot vette maga mellé és „elhajózék Cziprusba; Pál pedig Silást választva maga mellé, elméne, az Isten kegyelmére bízatván az atyafiaktól." (Ap. csel. 15:39–40)

Pál és Silás keresztülutaztak Szírián és Czilicián, ahol erősítették a gyülekezeteket és végül Derbébe, majd Listrába érkeztek. Listrában követték meg múltkor Pált; és mégis újból láthatjuk őt az előbbi veszély színhelyén. Vágyakozott megtudni, hogy azok, akik munkálkodása következtében fogadták el az evangéliumot, miként állták ki a próbák iskoláját. Nem csalódott, mert úgy tapasztalta, hogy a listrai hívők a heves ellenállás dacára is kitartottak.

Itt találkozott Pál újból Timótheussal, aki tanúja volt a Listrában tett első látogatása alkalmával átélt szenvedéseinek. Az a benyomás, amelyet Timótheus akkor szerzett, idővel elmélyült, úgyhogy ő is kötelességének

érezte, hogy életét teljesen Isten szolgálatának szentelje. Szívében összekapcsolódott Pállal, és arra vágyott, hogy segítségül legyen az apostolok munkájában, mihelyt arra alkalom kínálkozik.

Pál munkatársa, Silás, kipróbált és a jövendőmondás lelkével megáldott munkás volt ugyan, de a tennivalók annyira felszaporodtak, hogy szükségesnek mutatkozott több munkás előkészítése a szolgálatra. Pál felismerte Timótheusban azt a férfit, aki szent tisztségnek tekinti a prédikátori hivatást, és a szenvedésektől, sőt üldözésektől sem riad vissza; ezen kívül mindig kész volt a kioktatást is elfogadni. Mindezek ellenére, az apostol mégsem merte Timótheusnak, a tapasztalatlan ifjú kiképzésének felelősségét magára vállalni addig, míg jelleméről és előéletéről teljes bizonyosságot nem szerzett.

Timótheus atyja görög, anyja zsidó származású volt. Kicsi korától kezdve tanítást nyert a Szentírásból. Szülei házában mélységes és józan vallásos élet folyt. Anyjának és nagyanyjának az élő Isten igéjébe vetett hite mindig arra intette, hogy mily nagy boldogság Isten akaratát teljesíteni. Isten igéje volt a zsinórmérték, amely szerint Timótheust ez a két istenfélő nő nevelte. A tőlük nyert tanítások hatása és ereje őrizte meg Timótheust, hogy beszéde és jelleme őszinte és tiszta maradt; sőt a környező gonosz befolyások sem szennyezték be. Így munkálkodott együtt otthon a család Istennel, hogy előkészítsék őt felelősségteljes tisztségeinek betöltésére.

Pál látta, hogy Timótheus kitartó és őszinte. Társául választotta tehát munkájához utazásai alatt. Akik Timótheust gyermekkorában oktatták, abban a jutalomban részesülhettek, hogy a gondosan nevelt gyermeket a nagy apostollal bensőséges, szoros kapcsolatban láthatták. Timótheus ifjú volt még, amikor Isten tanítónak választotta; s éppen a korai kiképzés következtében életelvei olyan szilárdak voltak, hogy bátran betölthette helyét az apostol mellett. Noha fiatal volt még, de a reábízott felelősségeket keresztényi alázattal viselte.

Pál óvatosságból ajánlotta Timótheusnak a körülmetélkedést. Nem mintha Isten kívánná ezt, hanem hogy elhárítsák az utolsó akadályt is, ami a zsidókat visszatarthatná attól, hogy Timótheus prédikátori tisztségét elismerjék. Az apostolt sokoldalú tevékenysége arra kényszerítené, hogy városról városra és különböző országokba utazzon, és így sokszor a

zsinagógákban és egyéb gyülekezési helyeken prédikálta Krisztust. Ha azután kiderülne, hogy egyik munkatársa körülmetéletlen, munkáját a zsidók előítélete és vakbuzgósága nagyon akadályozhatná. Az apostol mindenütt határozott ellenállást vagy heves üldözést várhatott. Ő azonban mind zsidó testvéreit, mind a pogányokat az evangélium ismeretére akarta eljuttatni, és így igyekezett, amennyiben hitével összeegyeztethette, hogy az ellenállás minden ürügyét eloszlassa. Noha iparkodott a zsidós előítéletnek élét venni, mégis hitte és tanította, hogy a körülmetélkedés mit sem jelent, ellenben Krisztus evangéliuma: minden.

Pál szerette Timótheust, mint „igaz fiamat a hitben." (I. Tim. 1:2). A nagy apostol gyakran vizsgáztatta fiatalabb kísérőjét, amennyiben bibliai pontokra vonatkozó kérdéseket tett fel neki; és miközben helységről helységre utaztak, gondosan kioktatta, hogyan végezhet eredményes munkát. Pál és Silás mindig azon fáradoztak a Timótheussal való érintkezésükben, hogy lelkében az evangélista munkájának szent és komoly hivatásáról már életre keltett benyomásokat mindjobban elmélyítsék.

Timótheus viszont állandóan tanácsért és tanításért fordult Pálhoz. Nem engedte, hogy pillanatnyi benyomásai vezessék, hanem higgadtan és nyugodt megfontoltsággal cselekedett. Minden lépésénél feltette e kérdést: Vajon Isten útja-e ez? A Szentlélek munkálkodhatott benne, és építhette szent templommá, amelyben Isten lakozik.

Ha a Biblia tanításait megvalósítjuk a mindennapi életben, akkor annak mély és maradandó hatása jellemünkben megnyilvánul. Timótheus ezeket a tanokat megtanulta és gyakorolta is. Nem volt ugyan rendkívüli, fényes tehetség; de munkája értékes volt, mert képességeit a Mester szolgálatára szentelte. Hitbeli tapasztalatainak mélységével tűnt ki hittestvérei közül, és ez biztosított befolyást számára.

Akik lelkekért munkálkodnak, szükséges, hogy Istennek mélyebb, teljesebb és világosabb ismeretére jussanak. Ezt csupán közönséges erőfeszítésekkel elérni nem lehet. Minden erejüket a Mester szolgálatába kell állítaniuk. Hivatásuk magasztos és szent; és ha jutalmul lelkeket nyernek, Istenhez kell ragaszkodniuk, és naponként kell erőt nyerniük az áldások forrásából. „Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon,

várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenését; aki önmagát adta mi érettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt." (Tit. 2:11–14)

Mielőtt Pál és társai új területekre indultak volna, meglátogatták azokat a gyülekezeteket, amelyeket Pisadiában és annak környékén alapítottak. „És amint általmentek a városokon, meghagyák nekik, hogy tartsák meg a rendeléseket, melyeket végeztek a Jeruzsálemben lévő apostolok és vének. A gyülekezetek azért erősödének a hitben, és gyarapodónak számban naponként." (Ap. csel. 16:4–5)

Pál apostol fokozott felelősséget érzett azokért a lelkekért, akik munkálkodása következtében tértek meg. Mindenekelőtt azt kívánta, hogy hűségesek legyenek, hogy dicsekedhessen majd a Krisztus napján: „nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába" (Gal. 2:16). Aggódott munkája eredményéért. Úgy érezte, hogy még saját üdvössége is veszélyben forogna, ha kötelességét nem teljesítené, és ha a gyülekezet nem dolgozna együtt vele a lélekmentés munkájában. Tudta, hogy a prédikáció nem elegendő a hívők kiképzésére, hogy az élet igéjét hirdethessék. Tudta, hogy „szabályra új szabály, parancsra új parancs" következik; „itt egy kicsi, ott egy kicsi" (Ésa. 28:10). Így kell kioktatni őket az Úr művében való tevékenykedésre.

Általános és egyetemes törvény, hogy az Istentől nyert erők és képességek elsatnyulnak, elvesznek, ha azokat nem használják. Így az igazság is elveszti éltető erejét, gyógyító hatalmát, ha nem élik ki és nem közlik másokkal. Ettől félt az apostol is, hogy esetleg nem sikerül neki mindenben „kiábrázolni a Krisztust". A mennyek országába vetett reménysége elborult, ha arra gondolt, hogy esetleges hibája folytán a gyülekezet az isteni jelleg helyett inkább az emberinek pecsétét hordaná. Minden tudása, szónoki képessége, csodatételei, az örök dolgok szemlélése – amikor elragadtatott a harmadik mennybe –, mindez nem segítene, ha akikért dolgozott, munkájában való hűtlensége miatt elveszítenék Isten kegyelmét. Ezért mind szóban, mind levélben kérte azokat, akik elfogadták Krisztust, „hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette..., mint csillagok e világon", akik „az életnek

beszédét tárják eléjük” (Fil. 2:15–16).

Istennek minden őszinte szolgája súlyos felelősséget hord a gondjaira bízott hívők lelki fejlődéséért és minden vágya, hogy Isten munkatársai legyenek. Felismeri, hogy a gyülekezet fejlődése jórészt az Istentől rábízott munka lelkiismeretes elvégzésétől függ. Arra gondol, hogy minden új tag újabb eszköz a megváltás tervének megvalósítására; ezért komolyan és fáradhatatlanul igyekszik a hívőkben vágyat ébreszteni, hogy lelkeket nyerjenek meg Krisztus számára.

Miután Pál és Silás meglátogatták a Pisidiában és annak közeli határain fekvő gyülekezeteket, Timótheussal együtt keresztülhaladtak „Frigia és Galácia tartományán”, ahol nagy erővel hirdették az üdv örömhírét. Galata lakói bálványimádók voltak, de amikor hallották az apostolok prédikációit, örömmel elfogadták az üzenetet, amely szabadulást ígért a bűn rabságából. Pál és munkatársai a hit általi megigazulást hirdették nekik, melyet Krisztus engesztelő halála szerzett. Úgy szemléltették Krisztust, mint aki látta a bukott emberiség tehetetlen állapotát, és lejött a földre, hogy mindenkit megváltson; amennyiben Isten törvénye iránti engedelmes életet élt és büntetésüket engedetlenségük miatt Magára vette. Ezután a kereszt fényében sokak lelkében felderengett az Atya szeretetének nagysága, akik előbb az igaz Istenről mit sem tudtak.

Ily módon tanították a galatabelieknek az igazság alaptételeit Istenről, az Atyáról és „a mi Urunk Jézus Krisztusról, aki adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint.” Hallás által jutottak hitre, vették Isten Lelkét és lettek „Isten fiai a Krisztus Jézusban való hit által.” (Gal. 1:4; 3:2, 26).

Pál olyan életmódot folytatott Galáciában, hogy később elmondhatta: „Legyetek olyanok, mint én... kérlek titeket” (Gal. 4:12). Ajkait az oltárról származó égő tűz érintette. Emellett képes volt minden testi gyengeséget leküzdeni, és Jézust úgy mutatta be, mint a bűnös egyedüli reménységét. Aki hallotta őt, tudta, hogy Jézussal volt együtt. A magasságból származó erővel felövezve, lelki dolgokat lelkileg ítélt meg, és Sátán erődítményeit lerontotta. Szívek törtek meg, ha vázolta Isten szeretetét, ahogyan egyszülött Fiának feláldozása által megnyilvánult. Többeket késztetett erre a kérdésre: mit is kell tennem, hogy üdvözüljek?

Az evangélium hirdetésének ez a módja jellemezte az apostol munkáját a pogányok között töltött ideje alatt. Állandóan a golgotai keresztet tárta eléjük. Későbbi élményei folyamán elmondhatta: „Mert nem magunkat prédikáljuk; hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat a Jézusért. Mert az Isten, aki szólt: setétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett." (II. Kor. 4:5–6)

Isten ama szolgái, akik a kereszténység első szakában az elbukott világnak az üdvösség örömhírét hirdették, nem engedték meg, hogy a megfeszített Krisztusról szóló beszédüket az önfelmagasztalásnak csak egyetlen gondolata is elhomályosítsa. Nem kívántak sem hatalmat, sem elsőbbséget. Önmagukat elrejtve az Üdvözítőben, dicsőítették a megváltás nagy tervét és Krisztus életét; e terv kezdeményezőjét és befejezőjét. Krisztus, aki „tegnap, ma és mindörökké ugyanaz" volt tanaik súlypontja.

Ha napjainkban Isten igéjének tanítói jobban felmagasztalnák Krisztus keresztjét, munkájuk sokkal eredményesebb volna. Ha a bűnösöket rávezethetnénk, hogy vágyakozó tekintettel nézzenek fel a keresztre; ha csak egyszer megláthatnák a megfeszített Krisztust, akkor felismernék az isteni irgalom mélységét és a bűn szörnyű terhét.

Krisztus halála: Isten nagy szeretetének bizonyítéka, üdvösségünk záloga. A kereszténytől megvonni a keresztet, annyit jelentene, mint kioltani a napot az égen. A kereszt közelebb visz bennünket Istenhez és kiengesztel Vele. Az atyai szeretet gyöngéd részvétével tekint Isten az Ő Fiának gyötrelmeire, amelyeket elszenvedett azért, hogy az embereket megmentse az örök haláltól. Bennünket pedig elfogad szeretett Fiában.

A kereszt nélkül nem lehetne az embernek közössége az Atyával. Minden reménységünk Benne gyökerezik. Róla sugárzik az Üdvözítő szeretetének fénye, és ha a bűnös a kereszt tövéből felnéz arra, aki megmentéséért meghalt, teljes örömmel örvendhet, mert bűnei megbocsáttattak. Hittel térdelve a kereszt alá, eléri azt a legmagasabb helyet, amelyet ember a földön elérhet.

A kereszt által tudjuk, hogy az Atya végtelen szeretettel szeret bennünket. Csodálhatjuk-e, hogy Pál így kiáltott fel. „Nekem pedig ne legyen másban dicsekvésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében." (Gal. 6:14) Kiváltságunk, hogy dicsekedjünk a kereszttel; kiváltságunk,

hogy magunkat teljesen átadjuk annak, aki önmagát odaadta érettünk. Arcunkon a Golgotáról áradó fény sugaraival mehetünk embertársaink közé, hogy közvetítsük a világosságot azok számára, akik még a sötétségben vergődnek.

<<< vissza a 13. tanulmányhoz

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK

1-2ÉJE – Értelem Jellem Egyéniség 1-2
1-2IB – Igehirdetések és Beszédek
1-3Sz – Szemelvények 1-3.
1-9B – Bizonyságtételek 1-9.
AT – Az Apostolok Története
BO – Boldog Otthon
EÉ – Előtted az Élet
Ev – Evangélizálás
GH – Gondolatok a Hegyibeszédről
Gy – Gyermeknevelés
ICsK – Isten Csodálatos Kegyelme
JÉ – Jézus Élete
MÉ – Megszentelt Élet
MT – A Megváltás Története
NK – A Nagy Küzdelem
NOL – A Nagy Orvos Lábnyomán
PK – Próféták és Királyok
PP – Pátriárkák és Próféták
TII – A Te Igéd Igazság
ÜI – Üzenet az Ifjúsághoz

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK

14LtMs – Letters and Manuscripts, vol. 14,
1888 – The Ellen G. White 1888 Materials
AUCR – Australasian Union Conference Record
CEv – The Colporteur Evangelist
CS – Counsels on Stewardship
FE – Fundamentals of Christian Education
FLB – The Faith I Live By
FW – Faith and Works
GC Bulletin – The General Conference Bulletin
HP – In Heavenly Places
HS – Historical Sketches
LHU – Lift Him Up
LP – Sketches from the Life of Paul
MM – Medical Ministry
OHC – Our High Calling
PUR – Pacific Union Recorder
RC – Reflecting Christ
RH – The Review and Herald
SD – Sons and Daugh¬ters of God
ST – The Signs of the Times
SW – The Southern Work
TDG – This Day With God
TMK – That I May Know Him,
UL – The Upward Look
YI – The Youth's Instructor

Angol nyelven kiadja:
Seventh Day Adventist Reform Movement
General Conference, Sabbath School Department.
Roanoke, Hollins Road,
Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:
Hetednap Adventista Reformmozgalom
Magyarországi Területe 2146
Mogyoród, Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email: info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:
Editura Păzitorul Adevărului
Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraş -
Jud. Braşov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

október 2.
Imaházra Ukrajnában, Odessza városban
(4.old.)

november 6.
nyomtatott kiadványokra a szegény területek számára
(30.old.)

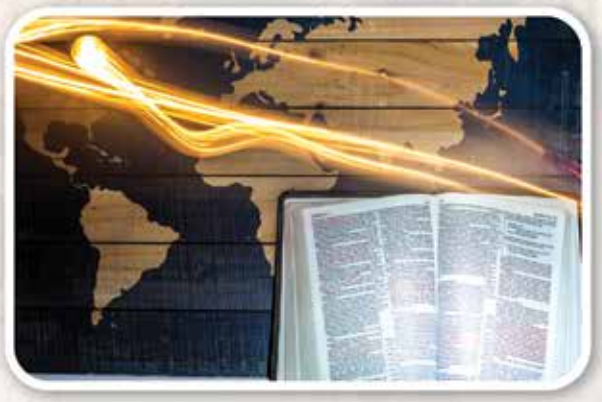

december 4.
a Szentesi imaház részére (Magyarország)
(51.old.)